

PERNIS

IN DE PASTORIE 24-09-2004

PASTORIEKLANKEN

UIT DE PASTORIE 21-12-2012

(8 jaar wel en wee van fam Lavooy)

Pastorieklanken 24-09-2004

Een hartelijke groet van de pastoriebewoners, ons achttal, dat inmiddels z'n plekje al een beetje gevonden heeft in huis, in het dorp, in de kerk en op school. Sarah, de oudste, zit in haar examenjaar en is daarom in 's Gravenzande gebleven. Via metro en bus pendelt zij dagelijks heen en weer. Inmiddels heeft zij ook al een baantje gevonden bij de AH in R'dam-Feijenoord. Anne zit op de Blaise Pascal in Spijkenisse en bezorgt in Pernis wat krantjes. Daarnaast voetbalt zij dat het een lieve lust is. Misha fietst dagelijks naar het Marnixgymnasium in R'dam-Blijdorp en brengt als hij tijd over heeft ook wat reclameblaadjes rond. Izak zit ook op de 'Blaise' en is eveneens een fanatiek voetballer. Eva blijft in Pernis en wandelt rustig naar "Het Waterschip". Stijn tenslotte doet officieel nog niets, maar is alle dagen druk in de weer en loopt op dit moment bij de houtzagerij rond, alwaar hij zijn diensten aanbiedt en zo dat niet nodig is maakt hij gewoon een eindeloos kletspraatje. In december hoopt ook hij naar school te gaan.

Tot slot nog twee aardige spreuken over 'een herder en leraar':

... Wie pastor wil zijn, moet beginnen mens te zijn... en ... weinig zondaars worden meer gered na de eerste twintig minuten van een preek... Sjaloom!

Pastorieklanken 08-10-2004

In de allereerste plaats komen die klanken uit de bek van Chica de hond die menig kerkganger op zondag en menig buurthuisganger doordeweeks aanblaft. Maar ook Stijn kan er wat van als hij merkt dat bijv. de werkploeg op maandag zijn opwachting maakt in kerk of pastorie. Dan is hij er als de kippen bij voor een praatje of een 'helpende' (in de praktijk storende) hand. Daarnaast hoor je regelmatig het getik van het balletje dat in de garage de vele tafeltennisspelers uit huis en uit de buurt in de ban houdt. Ook klinken er niet zelden muziektonen rondom de klok van 19.00 uur om de afwas te veraangename. Ik zeg niet welke muziek, maar psalmen zijn het niet! Verder is ook later op de avond nog quadrafonie uit de verschillende ramen te beluisteren. Daarnaast is de pastorie ook een verzamelplaats van allerlei knisperende krantjes die op tijd moeten maar meestal te laat worden bezorgd. Gelukkig is het tussen twaalf en zes uur in de nacht stil. Een hartelijke groet van ons achttal!

Uit de pastorie 22-10-2004

Wanneer u dit leest hopen mijn vrouw en ik weer terug te zijn van een midweekje bij bevriende mensen op een boerderij in Normandië. De kinderen zijn deels uit logeren, deels thuis. In Frankrijk hoopt mijn vrouw in alle rust toe te komen aan het maken van de kamergordijnen die nu alleen nog voor hangen maar nog niet opzij en achter. Om daar eens aan-een-stuk-door mee bezig te kunnen zijn (en met iemand als Stijn in de buurt is dat onmogelijk!) laden we daarom een hoop gordijnstof plus naaimachine in. Tenslotte worden de avonden langer en geven gordijnen gezelligheid.

Ik zelf hoop toe te komen aan het lezen van een paar studieboeken ter toerusting van de kerkenraad en t.b.v. de kring geloofsopvoeding.

De pastoriebewoners vinden steeds meer hun draai in huis en dorp. Allerlei straatnamen worden bekender en met steeds minder moeite gevonden; ook Chica de hond lijkt te wennen, want sinds kort heeft zij allerlei openingetjes in de heg gevonden waardoor zij ontsnappen kan en regelmatig wordt zij ergens in het dorp teruggevonden. Een hartelijke groet van ons achttal!

Uit de pastorie 19-11-2004

Nadat Chica driemaal daags met beide pootjes op de toonbank van de slagerijafdeling van de 'Plus' te vinden was in afwachting van een lekker stukje worst heeft de werkploeg dermate strenge maatregelen genomen dat de omheining van de pastorie nu honddicht is afgesloten. Ontsnappen kan niet meer, zo zie ik haar, vanuit mijn studeerkamer, speurend naar een gaatje denken. Tenzij natuurlijk iemand uit de pastorie weer es het hek open heeft laten staan. Dan is het opnieuw wachten op een telefoontje dat zij er weer staat met haar verleidelijk verdrietige en verlangende ogen...

Tenslotte

De onrust van dit moment kan ons gemakkelijk in een spiraal van angst en agressie brengen die ertoe leidt dat spanningen tussen bevolkingsgroepen nog verder toenemen. In onze machteloosheid zoeken we naar een zondebok en menen we te kunnen schuilen in een 'wij' en 'zij'positie. Hoewel als maatschappelijk en sociologisch verschijnsel begrijpelijk moeten wij

als wij ons volgelingen weten van de Messias Jezus anders opstellen. Geen argwanende blikken of evt. lelijke woorden richting al dan niet gesluierde moslima's, maar veeleer moet vriendelijkheid ons antwoord zijn. "Uw vriendelijkheid zij allen bekend" zegt de apostel. Als wij gewend zijn elkaar te groeten in Pernis, laat dan die groet richting de hier wonende moslims nog iets duidelijker zijn dan tevoren.

En ook als wij ons in afkeurende zin uitlaten over de gepleegde moordaanslag (of over Theo van Gogh die met zijn woorden alles en iedereen schoffeerde), laten wij bedenken dat er Eén is die oordeelt en dat wij genoeg aan onszelf hebben als het gaat over onze misdaden. Ook onze woorden kunnen scherpe pijlen zijn waarmee we anderen gekwetst hebben en al hebben wij misschien geen daadwerkelijke moorden gepleegd hoe vaak hebben we in onze gedachten niet iemand naar de ...verwenst. Ten diepste zijn wij allen uit hetzelfde hout gesneden en van dezelfde lap gescheurd. Het is dan ook van meer christelijk gehalte ons te verootmoedigen voor God en de ontegenzeggelijke ontaarding van ons volk als ook onze ontaarding voor Gods aangezicht te brengen en om Zijn erbarming te smeken.

Een hartelijke groet van ons achttal!

Uit de pastorie 03-12-2004

In de pastorie ben ik eindeloos in gesprek geraakt met Stijn om hem duidelijk te maken dat hij zijn bordje leeg moet eten, niet van tafel mag lopen en aan tafel ook es even z'n waffel moet houden. Ook moet ik hem door redelijke argumenten ervan overtuigen dat hij geen spijkers door de tuintafel moet jagen en niet in de vrieskou in zijn pyjama buiten mag lopen. En verder vindt rustig overleg plaats wanneer vader of moeder brutaal door hem bejegend is. U begrijpt wel, ik ben aan het oefenen voor het moment dat het verbod om een corrigerende tik uit te delen in werking treedt en ik onverhoopt uit de gemeente door twee dikke dienders wordt weggehaald om in de "Gadering" mijn straf uit te zitten.

Hoe haalt iemand het in zijn hoofd te verbieden een corrigerende tik uit te delen; dan ben je volgens mij van lotje ...

Voor het overige zijn in de pastorie de eerste rapporten binnengekomen die er hier en daar van getuigen dat een verhuizing nog iets anders dan bedstro kost..

Inmiddels bereiden wij ons ook hier op het Sinterklaasfeest voor. Bijna iedereen weet toch weer wie wie heeft getrokken, maar dal mag de pret ook dit jaar niet drukken. Daarnaast wordt er druk gespaard om de vele verjaardagen feestelijk te kunnen vieren (in dec. zijn dat er maar liefst drie, waarvan een op 24 en een op 27 dec).

Tot slot wil ik u met vreugde melden dat ik inmiddels ook aan het digitale verkeer deelneem en behalve per telefoon nu ook op e-mail te bereiken ben (Ds.lavooij@12move.nl). Kunt u nog eens wat over de preek zeggen... Een hartelijke groet van ons achttal.

Uit de Pastorie 17-12-2004

Heeft u het al vernomen dat op 7 dec. de pastorie overbevolkt was, dat er in de kamer meer dan 40 mensen verbleven die door vijf kinderen op een voortreffelijke wijze van een natje en een droogje werden voorzien? Het was op deze wijze dat mijn vrouw (en ik) op haar verjaardag de werkploeg (samen met hun echtgenotes die hun mannen vele uren hebben moeten afstaan voor deze klus) wilde bedanken die de afgelopen zomer zoveel inspanning heeft verricht om de pastorie op tijd voor bewoning geschikt te maken.

Nu kunnen we wat betreft de verjaardagen even op adem komen voordat op 24 dec. de volgende jarig wordt. Op die dag hoopt Izak 13 te worden en een van de cadeautjes die hij steevast ontvangt op die dag is een bal.. dan weet u precies over wie ik het heb: over de man die en bij Doto en bij Excelsior speelt! Op 27 dec. hoopt Stijn te verjaren en al zijn we dan aardig feestensmoe, we zullen ons opnieuw inspannen en opkrikken om er iets leuks van te maken. Voor hem zal er een nieuwe tijd gaan aanbreken, omdat hij in jan. naar school hoopt te gaan. Dat betekent dat de werkploeg het voortaan 's ochtends zonder hem moet doen.

En ook voor ons zal dat even wennen zijn, nu de laatste uit ons gezin schoolwaarts gaat... Tenslotte, u weet dat de bakker en ik op 17 jan. naar Roemenië en Moldavië hopen te vertrekken. Wij hopen dat er genoeg geld en kleding ingezameld is om deze bemoedigingsreis mogelijk te maken. Als u weet dat het gemiddelde salaris ergens tussen de 100 en 150 euro ligt (met een bijna gelijk prijsniveau als bij ons), dan begrijpt u dat het bij velen armoe troef is. Maar er was er eentje in onze gemeente die dacht: het is mooi dat er warme kleding ingezameld wordt, maar da's niet genoeg, want is hij wel goed gekleed...en zowaar rondom Sinterklaas lagen er op mijn bureau twee mofjes...om ook een dominee de

winter door te helpen...Hartelijk dank daarvoor, ik oefen er al mee, fietsend door Pernis! Een hartelijke groet van ons achttal!

Uit de pastorie 07-01-2005

Het zijn drukke dagen, die dagen tussen Kerstmis en Nieuwjaar. Behalve de diensten zijn er ook een aantal begrafenissen bijgekomen (waarvan ook één op drie jan. in mijn vorige gemeente). Daarnaast zijn er een niet gering aantal verjaardagen geweest en komen er nog twee aan: Eva op 9 jan. en Sarah op de 28ste van deze maand (één van de redenen om op de 27* weer thuis te zijn!). We hebben dan ook het gevoel dat de dagen om het met Job te zeggen sneller gaan dan een weversspool.. Tegelijkertijd proberen we ook te genieten van de feestdagen en verjaardagen en voor wat betreft dat laatste is het vooral genieten (!) van al die her-riecadeautjes die Stijn heeft gekregen: een mondharmonica, een pianootje, een lawaaimakend vliegtuig dat al taxiënd over de grond kruipt. Gelukkig gaat hij soms ook naar buiten om van zijn nieuwe step te genieten. Verder heeft hij ook veel leesboekjes gekregen. Voor Izak is de traditionele bal weer in ontvangst genomen, al heeft hij op dit moment meer belangstelling voor vuurwerk....

Daarnaast worden we natuurlijk allemaal stilgezet bij de ramp die grote delen van de kusten van de Indische Oceaan getroffen heeft. ' De ganse schepping zucht in al haar delen ' zegt Paulus en wij zuchten mee totdat de barensnood voorbij is...en proberen ondertussen financiële hulp te bieden.

Oudejaarsavond zal stil verlopen, want zeker vier kinderen brengen die elders door. Dat komt niet slecht uit, want het liefst kruip ik vandaag op tijd onder de wol, vanwege een hardnekkige verkoudheid die mij plaagt.

Bovendien vind ik de Nieuwjaarsmorgen de mooiste ochtend van het hele jaar. Op die morgen zit ik meestal in mijn kamer om een Nieuwjaarsmeditatie te schrijven. Dat hoeft hier niet, omdat we in Pernis niet op Nieuwjaarsmorgen een dienst hebben, maar er is genoeg ander werk te doen om toch van die nog prille momenten van 2005 te genieten.

Een goed en gezegend 2005 toegewenst; dat het in de ware zin des woords een jaar onzes Heren mag worden.

Tot slot

Met vreugde en dankbaarheid zie ik terug op de eerste maanden hier in Pernis. Wij hebben het gevoel dat we hier thuis zijn en zien dat ook als een bevestiging van Hogerhand op het beroep naar Pernis. Ik heb gelukkig al enige kennismakingsbezoeken kunnen afleggen en op allerlei kringen kon ik aanwezig zijn. Begin jan. starten we ook in het Havenlicht de lezing van het boek van Geert Mak: De eeuw van mijn vader. Een boek dat gaat over de eeuw die de Haven-lichters hebben meegemaakt en dat hen zeker zal aanspreken. Ook ben ik dankbaar dat velen de weg naar de kerk weten te vinden (al behoeven we op dit moment de banken die ooit zijn weggehaald nog niet terug te plaatsen). Ik hoop en bid dat wij ook met vreugde en vrucht opgaan mogen naar het huis des Heren. 'Hoe lieflijk, hoe goed is mij Heer, het huis waar Gij Uw Naam en eer Hebt laten wonen bij de mensen'. Mij rest nog te bedanken namens u allen de inzet van de koster in deze dagen en niet te vergeten van onze organisten (en natuurlijk ook mijn collega Arjan Branger en de zondagsschoolleiding). Ook willen wij langs deze weg u bedanken voor de vele, vele kaarten die wij rond deze dagen van u hebben ontvangen.

Uit de Pastorie 21-01-2005

Precies om 24.00 uur werden we blij verrast niet alleen door mooi vuurwerk dat door heel het dorp ook voor ons werd ontstoken, maar ook door scheepstoeters die kennelijk op deze manier elkaar Nieuwjaar wensten. Een visuele en auditieve traktatie! Zo stomen we met volle vaart het nieuwe jaar in. Meestal begint dat druk vanwege de voorbereidingen op de reis naar Roemenië, Daarnaast is ook de verjaardag van Eva uitbundig gevierd en heeft zij o.a. een leuk bureautje plus stoel gekregen voor haar kamer. Verder zijn mijn vrouw en ik met vrienden (Ds Krol en zijn vrouw, nog onlangs is hij bij ons voorgegaan!) nog twee daagjes en een nacht weggeweest. We zijn naar de Vogezen gegaan en hebben daar o.a. gekeken of het mogelijk zou zijn om een driedaags tripje te organiseren met u als gemeente naar dat prachtige schilderij van Matthias Grunewald waarop Johannes de Doper staat afgebeeld. Welnu, ik zie daar wel mogelijkheden toe, want behalve dat schilderij waar wel het een en ander over te vertellen is, blijkt ook dat stadje (Colmar) erg mooi te zijn. Ook zou in die trip een bezoek aan Straatsburg kunnen worden opgenomen, want deze stad heeft ook een belangrijke rol gespeeld in de Reformatie-tijd. We kunnen dan de kerk bezoeken waar

Calvijn en Bucer gepreikt hebben. Kortom, een kortdurende trip, drie a vier dagen, met (religieuze) kunst en geschiedenis als hoofdbestanddelen en natuur en stedschoon als aardigheid erbij. Mocht u daarvoor belangstelling hebben om dat bijv. in de maand juni te doen, dan nodig ik u uit mij dat kenbaar te maken (schriftelijk met adres en telnr.), zodat ik dat bij voldoende belangstelling kan gaan organiseren (bus, hotel enz.)? Evt. kan zo'n reisje ook met de gemeente van mijn collega Krol gemaakt worden (als er bijv. in iedere gemeente zo'n 20 mensen belangstelling zouden hebben). Spreekt het u aan?

Voor de rest is er in het nieuwe jaar al weer veel gevoetbald in de tuin en getafeltennist in de garage. Ook is het fietsenpark weer uitgebreid, nadat een aantal ouwe brikies het hadden begeven (de plaatselijke fietsenmaker is dolgelukkig met het nieuwe predikantsgezin...). Chica is het inmiddels onmogelijk gemaakt de tuin te verlaten en snuffelt niet meer rond op plaatsen waar hij niet behoort. Stijn is deze week voor het eerst naar school geweest, de eerste dag zuchtend en steunend (en wij niet minder, omdat we onze laatste naar school brachten...), daarna met toenemend plezier en navenante babbels. En tot slot heeft uw predikant een bezoek gebracht aan de kapster in het Havenlicht (voor wat betreft m'n haargroei zou ik er al kunnen wonen...) die rap en grondig de tondeuse erin zette en mij voorjaarsrijp heeft gemaakt (en dat terwijl het nu kouder begint te worden). Ik vind het uitermate geslaagd en vooral praktisch, anderen zijn er minder over te spreken... Mij rest u hartelijk te groeten, mede namens de nadere zeven.

Uit de pastorie 04-02-2005

U kunt meer vertellen over het pastorieleven dan ik de laatste tien dagen, maar bij terugkeer afgelopen donderdag stormde Stijn in trainingspak naar buiten om z'n papa te omhelzen en binnen hingen tekeningen van hem en Eva om duidelijk te maken dat papa weer welkom thuis was. Nog geen uur binnen of de reis naar Roemenië en Moldavië moest opnieuw gemaakt worden, alleen nu met autootjes op de knieën met Stijn door de kamer, gang en keuken. Volgens hem waren er in sommige landen boeven op de weg waar we erg voor moesten oppassen (in werkelijkheid viel dat wel mee), maar ook was er wel eens veel sneeuw waar we doorheen moesten (en dat was wel de werkelijkheid). Leuk om te merken hoe in de fantasie van zo'n kleine jongen toch van alles is omgegaan en hij ook flarden van telefoongesprekken op zijn wijze gehoord en gemixt heeft. Gelukkig is alles hier wel en is het ook tijdens mijn afwezigheid goed gegaan. 'De dagen zijn voorbij gevlogen,' zei mijn vrouw, dat betekent niet dat ik best nog wel een paar weken weg had kunnen blijven, het betekent wel dat het inmiddels zo'n vaste plaats gekregen heeft in het jaar dat de meesten er helemaal aan gewend zijn. Een hartelijke groet van ons achttal, nu weer compleet!

Uit de pastorie 18-02-2005

Inmiddels zijn we weer geacclimatiseerd in ons kikkerlandje waar het opnieuw een bijna zomerse winter is, van alles en nog wat uit de grond opkomt en het gekwinkeleer van de vogels je 's morgens in het Pernisser 'bos' van alle toevalt. Rondom de pastorie valt een nieuw fenomeen waar te nemen en dat is dat de konijnen nu in de tuin rondstruinen en ook wel eens bij het buurthuis en op de Ring. Kennelijk zijn ze zo sterk geworden dat ze hun hok uitspringen. Wij staan dat vooralsnog toe, omdat het de landelijke aard van ons dorp alleen maar ten goede komt. Waar zie je in Ned. nog konijnen in het wild: in de duinen, op de Veluwe ...en in Pernis dus...

In de pastorie zijn er ook weer enkele rapporten binnengekomen, waarvan sommigen boven de maat (en verwachting) waren, anderen op maat en een enkeling onder de maat, maar over het geheel genomen zit er vooruitgang in. We hopen dat deze tendens zich voortzetten mag. Tenslotte is uw predikant weer wat sportiever geworden, want naast de skeelers is er nu een heuse racefiets gekocht om t.z.t. het nieuwe aangewezen natuurgebied "de Hoekse waard" te gaan verkennen.

Nu houd ik op want Stijn keert terug uit school en wil zijn verhalen erover kwijt. Een hartelijke groet van ons achttal!

Uit de pastorie 18-03-2005

Hef kan verkeren, je gaat in de Ardennen skiën omdat je alle hoop opgegeven hebt dat het nog gaat winteren en met dat je alle hoop hebt laten varen wordt het koud en gaat het sneeuwen. Hoe mooi was het in het Pernisser bos, hoe schoon te sleeën op de Pernisser heuvels en aan de waterkant de felle en bijtende Noordooster door je poriën te voelen. Het begon allemaal na de preek over Ps.147:17. Een goede vriend en collega stond op de dijk bij

Ouderkerk en zag tijdens de dienst donkere wolken zich boven Pernis samenvakken. Waar heb jij het over gehad vroeg hij me later? We herinneren ons nog hoe we de kerk verlieten, alsof de sneeuw uit de hemel gepreeld was...Dat deed Stijn om een sleef vragen die ik enigszins beschroomd vanwege het late jaargetijde alleen nog met forse korting aan een speelgoedzaak wilde ontfutselen... Maar wat schetste onze verbazing dat wij hem er het grootste gedeelte van de week mee naar school hebben kunnen brengen! U hebt het ongetwijfeld gezien, als een paard draafde ik door de Pernisser straten, uit de blik van Roos Snickers maakte ik op dat ze wel een beetje jaloers was op Stijn, maar helaas hij wilde zijn alleenrecht niet opgeven.

Ook de sneeuwbalgevechten waren rond de pastorie hevig, maar gelukkig zijn de ramen met vereende krachten onlangs schoongepoetst. Het aardigste voorval was nog dat ik op een gegeven moment thuiskwam zonder jas en toen een gesloten deur vond. Daar sta je dan nu letterlijk in de kou; geen nood, pak je fiets en zoek of je niet ergens een warm huisbezoek kunt brengen en ja hoor ik zag iemand zitten die bereid was een verkleumde dominee in z'n trui van de straat te halen. Opnieuw werd waar dat huisbezoek behalve opdracht ook een voorrecht is...

Een hartelijke groet van ons weer opgewarmde achttal!

Uit de pastorie 08-04-2005

De lente breekt door en alles zindert van nieuw leven. Luther zei dan altijd: 'Zie je de Heilige Geest aan het werk?'. Ook rond de pastorie kleurt en geurt de natuur (vooral de magnolia is schitterend!). Ook zien we nog steeds brutale konijntjes hun hok uitspringen, waarbij er zelfs een zo brutaal was dat wij hem gebracht hebben naar de kinderboerderij om te voorkomen dat krokus en narcis in de tuin nog even konden bloeien. Maar wat schetst onze verbazing dat datzelfde konijn op een gegeven moment bij Eva 's school wordt aangetroffen en daar gevangen in een kooitje wordt opgeborgen. Gelukkig was er iemand bereid de zorg voor hem over te nemen, zodat we nu een lastpost minder hebben. Gelukkig maar, want ik liep al met andere gedachten rond die ik maar niet zal openbaren... Met Chica gaat het gelukkig beter, hij is inmiddels aan een lang stuk touw gebonden, waar ie weliswaar regelmatig in verstrikt raakt, maar driemaal daags naar de Plus is er niet meer bij.

Minder fraai was dat onlangs een net gekochte fiets voor een van onze zoons uit de garage gestolen is. Hij heeft er precies zes weken plezier van gehad... Helaas moeten de floten ook thuis gebruikt gaan worden. Maar ik besef tegelijkertijd dat het voor de dader in feite nog veel erger is, want hoe kan een mens dit verantwoorden!

Tot slot (om blij te eindigen) mag ik u met enige trots melden dat de eerste tennis^{at(* Plaats)} gevonden heeft tussen Dhr. Bootsma en ondergetekende en dat we aan elkaar gewaagd bleken.

Wat niet wil zeggen dat ik gewonnen heb, want tegen een Fries leg je het als Hollandse kaaskop natuurlijk altijd af.. Maar wij zinnen natuurlijk op revanche... Een hatelijke groet van ons achttal!

Uit de pastorie 22-04-2005

Met gepaste vreugde en soberheid is de verjaardag van uw voorganger gevierd. Zo kon er bijv. slechts uit vier soorten taart een keuze gemaakt worden en de calvinistische ingetogenheid van de gasten was zo groot dat ik nog dagen achtereen stukken taart naar binnen moet werken, niet vanwege eigen gulzigheid natuurlijk... ,maar omdat (diezelfde calvinistische) zuinigheid mij verhinderden de lekkernijen aan de altijd begerige viervoeter toe te werpen. Ik ben dan ook flink in gewicht toegenomen aan het begin van mijn 49^{stc} levensjaar en in weerwil van al die mensen die mij een gezond levensjaar toegewenst hebben. Skeelers, racefiets en tennisracket moeten aan ongewenste welvingen weer spoedig een einde maken, wellicht ook moet een nieuwe tussentijdse vastenperiode worden ingelast. Anderzijds diegenen van buiten Pernis die mij, toen zij hoorden dat ik hier was neergestreken, bij de naar ademhappende bleekneusjes meenden te moeten gaan indelen, waarvoor spoedig reizen naar Davos noodzakelijk zou zijn, worden bij de aanblik van ongetekende hogelijk verrast door een blakende en blozende gezondheid!

Mij rest u te danken voor de vele kaarten (soms hele mooie zelfgemaakte) die ik heb ontvangen en ook voor de bloemstukken die m.n. ook door mijn vrouw erg gewaardeerd zijn. Tenslotte moest zij al die taarten bakken...Een hartelijke groet van de pastoriebewoners.

Uit de pastorie 06-05-2005

De eerste bloesems, van magnolia en prunus, zijn alweer irlgesneeuwd en zorgden soms voor een prachtig tapijt. Gelukkig nemen andere bloesems hun plaats in, zoals bijv. die van het appelboompje dat we vorig jaar geplant hebben bij aankomst in de pastorie. Soms zien we nog een konijntje lopen en hier en daar een bloemetje verorberen, maar allengs verdwijnen ze naar deze en gene die ze graag hebben willen (niet voor de pan overigens). Ook Chica ligt lekker in het zonnetje aan een touwtje vastgemaakt te luieren, ai weet hij soms nog op gewiekste wijze te ontsnappen om een zekere kelder te gaan bezoeken. Ook wij genieten van de tuin en mijn vrouw heeft hier en daar hanggeranhims in de bui ten vensterbanken gezet, terwijl ik geniet van de hortensia's in m'n studeerkamer, Stijn heeft vorige week een kléine operatie om oorbuissjes te bevestigen manmoedig doorstaan en heeft daarvoor een klein fietsje gekregen, waarop hij dagelijks met steeds meer bravoure rijdt. Het aantal schrammen neemt ook behoorlijk toe, maar hij is bereid die prijs te betalen. .De anderen zwoegen op school, want de laatste loodjes wegen zoals u weet het zwaarst. Bij sommigen houden wij ons hart vast voor wat betreft de overgang naar een volgende klas. Voor mij waren er de laatste weken een aantal begrafenissen (ook in de oude gemeente en de consulentengemeente Hoogvliet), zodat het gewone huisbezoek een beetje in het gedrang kwam. Nu ga ik me voorbereiden op de bijzondere dienst van de dodenherdenking op 4 mei in De Heuvel en aansluitend de kranslegging en toespraak bij het monument.

Ik wens een ieder een goede dienst toe op de Hemel vaartdag, die ook in het teken van bevrijdingsdag zal staan (wij zullen dan in Rutten een dienst verzorgen, de gemeente waar ik van '91-'97 gestaan heb) en verder ook een fijne meivakantie. Ben hartelijke groet van de pastoriebewoners

Uit de pastorie 20-05-2005

De mei-vakantie loopt ten einde en velen hier ten huize hebben daarvan genoten. Eva had een nichtje te logeren en Stijn ging uit logeren (althans twee dagen) en wel bij zijn grote vriendin in Naaldwijk bij wie hij afwisselend patat en pannenkoeken eet (wat wil je...!). En dat terwijl Sarah voor haar eindexamen (Atheneum) zit dat binnenkort gaat beginnen. Kortom wat vrije tijd voor de één is, is werken voor de ander... In de keuken is mijn vrouw bezig met de 'cheese-taart' die u als Pinkstertraktatie wordt aangeboden in de pastorie. Samen met anderen zijn ze druk in de weer geweest om een smakelijk zuivelprodukt te maken. In de joodse traditie worden op het Wekenfeest alleen zuivelprodukten gegeten. Dit gaat terug op de gedachte dat er bij de Sinaï, waar de Wet gegeven is, geen dieren geslacht werden. Bovendien is de smaak van een zuivelprodukt een herinnering aan de belofte van het land van melk (!) en honing. Door de ontvangst van de Tien Woorden heeft het volk als het ware de smaak van dat land al een beetje te pakken gekregen. Vandaar! In het Jodendom is er geen scheiding tussen lichaam en geest en beleef je 'geestelijke' waarden tevens lichamelijk. In het voedsel wordt dat tot uitdrukking gebracht

Ons Pinksterfeest gedenkt en viert dat het Woord door de Geest niet alleen op steen staat maar ook in het hart geschreven is. De Geest als verse melk wekt ook in ons de lust op naar het Koninkrijk: om dat te verkondigen en om daar naar uit te zien. In 1 Peü.2:2 verwijst Petrus wellicht naar deze traditie als hij spreekt over redelijke, onvervalste melk waar wij als pasgeboren kinderen (door de Geest) naar verlangen moeten.

Tenslotte is op 8 mei Misha's 15⁸ verjaardag gevierd in aanwezigheid van vrienden en familieleden en deed de tuin weer dienst als voetbalveld, waar tot ver in het donker van de avond fel gespeeld werd, terwijl pa en moe in de kamer rustig met vrienden zaten te praten. Mij rest u een hartelijke groet te doen van alle pastoriebewoners!

Uit de pastorie 03-06-2005

Het is heet, buiten en binnen. Chica weet niet waar die het zoeken moet (het liefst natuurlijk in de kelder van de Plus...) en ook de kinderen zoeken verkoeling in ons onvolprezen openluchtzwembad. De een voor de ander heeft al een abonnement en zwemt zowel voor als na het avondeten. Ik houd het vooralsnog bij een potje tennissen in de vroege morgen en eerlijk gezegd wordt het steeds spannender op het Roland Garros van Pernis tussen die vitale Fries en die steeds fanatiekere Hollander... Woeste kreten somtijds verraadden een hartstochtelijk inzet, waarbij veel op het spel lijkt te staan... Daarnaast zit onze oudste op het strand haar komende examens voor te bereiden. Hier gaan zweten en zwemmen samen. Stijn loopt vandaag in pyjama rond, weigert die uit te trekken nadat hij vanmorgen op juffendag in pyjama moest verschijnen en vele juffen als slapende Doornroosjes op de trap

had aangetroffen. Als zij al van de dag een nacht maken, dan mag hij het toch zeker ook! Verder zijn er ten pastorie vele discussies over het komende referendum. Eindelijk mogen we zelf es zeggen wat we ervan denken en zie wat er gebeurt: de politici zijn dag en nacht in de weer om ons te overtuigen datje toch eigenlijk maar één antwoord kan geven dat juist is... De uitslag zal wel laten zien hoe gehoorzaam 's Rijks onderdanen zijn... Een hartelijke groet van de pastoriebewoners in een zomers Pernis...

Uit de pastorie 17-06-2005

Met een beetje spit in de onderrug zit ik achter de computer. De veldslag op de tennisbaan was van dien aard dat er een pijnlijke rag aan overgehouden is. De uitslag was overigens 6-6! Ik weet dat een set bij tennissen geen gelijk spel oplevert, maar we waren nu eenmaal aan het eind van ons Latijn,... Stijn is dit weekend met zijn (65-jarige) Naaldwijkse vriendin mee. Daar verheugt hij zich altijd zeer op, want hij wordt er in de regel vreselijk verwend. Overigens verblijft hij zich ten onzent meestal ook wel en beweegt hij zich steeds vrijer rondom de pastorie, maakt met allerlei mensen kennis en is soms nergens te vinden... om dan plots op te duiken en parmantig te vertellen dat hij daar en daar een ijsje heeft gehad. Ook heeft hij zich de afgelopen week het haar geknipt door lukraak met een schaar te hakken, tot schrik en verontwaardiging van zijn moeder! Twee dagen later zat hij bij een betere kapper die er een stekeltjeskopje van heeft gemaakt.

Tot slot, het konijn dat afgelopen zondagmorgen in het gras rond de kerk zat was het onze (dat dacht u natuurlijk allang!). Ook de laatste die we hebben is niet in zijn hok te houden. Hoe komt dat nou toch allemaal: een vrijheidslievende hond, vrijheidslievende konijnen en een vrijheidslievend kind... ? En dan straks nog een oudste dochter die naar India gaat... Het kan niet op! Een hartelijke groet van hen die nog in de pastorie zijn overgebleven...

Uit de pastorie 08-07-2005

Het is tegenwoordig op vrijdagmorgen altijd stil in de pastorie. Sinds enige tijd rijdt er namelijk een auto waarin een aantal zuinige vrouwen (en heren!) stappen (waaronder de mijne) die ergens in Hoogvliet goedkoop gaan inslaan voor het weekend. Een nieuw wekelijks terugkerend uitje, waar zij erg van genieten en vandaag extra feestelijk (voor sommigen van hen), omdat de krant meldde dat het schoolgeld voor 16- en 17-jarigen is afgeschaft. (Ik heb het niet voor mogelijk gehouden dat ik voor minister van financiën Zalm ooit nog een weinig sympathie zou kunnen opvatten... maar sinds vandaag is dat een feit...). Daar nemen we een gebakje op!

Inmiddels is de vakantie voor alle kinderen een feit: Sarah is geslaagd voor het VWO, Anne is in 5 VWO blijven zitten (en gaat naar 5 HAVO), Misha is over naar 4 Gymnasium, Izak naar 2 HAVO, Eva naar groep 7 van de basisschool en Stijn van groep 0 naar groep 1.

Ook in vakantietijd is het stil in de pastorie, want sommigen houden erg van uitslapen.

Sarah evenwel niet, die zat om zes uur al op de fiets om te gaan werken bij AH! Ook Anne gaat daar, op de Kop van Zuid, vakantiewerk doen terwijl Izak een poosje een middagkrant gaat rondbrengen. Misha, de mazzelaar, vertrekt vanmiddag met een oude Haagse vriend en zijn ouders naar de Provence voor een paar weken.

Voorzover het hier mooi weer is duiken m'n kinderen en ik tegenwoordig ook wel in de Maas, we springen van de steiger af en zwemmen naar de een of andere meerpaal. Het water is lekker fris, lekker diep en af en toe golft het ook nog. Als Chica ons zo ziet piept zij van verlangen zich bij ons te voegen en omdat zij de steiger niet afkan daalt zij af naar de basaltkeien om van daaruit te water te gaan en naar ons toe te komen. Kortom, mens en dier vermaken zich. Met de rug gaat het redelijk dus ik hoop binnenkort weer in het strijdperk te treden met die onverzettelijke en taai weerstandbiedende "gouwe ouwe" van het Groot Rijshoofd!

Zoals het er nu naar uitziet zullen we van 16/7 -23/7 in Nonnandië verblijven: we, d.w.z. mijn vrouw en ik, Eva, Lianne Hout en Stijn. De andere kinderen blijven thuis om te werken en om te genieten "van het rijk alleen" ! 'k Ben benieuwd wie u ziet op zondagmorgen de 17^e om 9.30 uur...? Een hartelijke groet van de pastoriebewoners.

Uit de pastorie 26-08-2005

Terwijl buiten de wielerronde wordt verreden (ik doe niet mee, veels te bang dat dan mijn vrouw ook mee zou doen en me eruit zou rijden...) kijk ik met vreugde terug op de voorbije vakantie die deels in Normandïe en deels in Pernis is doorgebracht. Veel gefietst (in Frankrijk zelfs ge-mountain-bikëd), gezwommen (n.b. in een mistige oceaan!), (voor)gelezen en gewandeld. Fietsen is niet alleen leuk en goed voor de conditie, maar ook voor mijn

'diabetes' een uitstekend middel om de suikerspiegel niet te hoog te laten worden. Nog steeds probeer ik iedere dag een rondje Rhon te rijden en vandaag zelfs, gezien het uitgelezen weer, zijn mijn vrouw en ik via de Heinenoordtunnel naar Oud-Beijerland gereden en daar met de pont over naar Spijkenisse gegaan. Wat zijn de Hollandse eilanden mooi! Wie fietst ontdekt dat Nederland nog vele geheimen draagt... Zo heb ik ook Overschie als een prachtig dorpje op de fiets gezien...!

Ook Stijn heeft een heerlijke vakantie gehad, genoot vooral op de boerderij van de terreinwagens waarmee we met grote snelheid een rondje over het land mochten rijden.

Die wagens worden gebruikt om de koeien mee op te halen en kunnen wel 50 km p/u halen, holderdebolder over de gecombineerde velden... Daarnaast was er een grote lieve hond waartegen hij Frans heeft leren spreken: Bonjour, couchez (betekent: hou je ...) en comment ça va? Ook heb de tijd (in Pernis) gebruikt om een tentamen voor te bereiden n.a.v. een serie colleges die ik in Nijmegen heb gevolgd het afgelopen voorjaar. Gelukkig kon in alle rust worden gestudeerd en mocht het tentamen - echt ouderwets - bij de prof thuis (in Gent) worden afgelegd. Het betrof een gesprek over een 19^e eeuwse roman van Gustave Flaubert: Madame Bovary geheten. Naast theologie heb ik altijd veel interesse gehad in literatuur en filosofie en op dat breukvlak heb ik het afgelopen halfjaar wat studie gepleegd (een mens moet blijven studeren, nietwaar!).

Inmiddels zijn de jongste kinderen weer naar school en gaan de oudere kinderen zich opmaken om hun boeken te gaan halen (en te gaan kaften!). Tegelijkertijd wordt dezer dagen m.n. door Eva nog regelmatig ons onvolprezen zwembad bezocht. Ieder vrij uurtje brengt zij er door, we hopen dat dit zwembad nog tot in lengte van jaren in Pernis zal blijven (d'r is zelfs een zgn. "hervormd" hoekje in, waar enkele dames een praatgroepje vormen... nou, waar vindt je zoiets nog in onze geseculariseerde wereld!). Ook de voetbaltrainingen zijn weer begonnen en Izak, Anne en Eva doen opnieuw hun best de Pernisser clubs in de vaart der volkeren op te stuwten (alsof dat nog nodig is...). En begin volgend jaar zal ook Stijn zich op dat terrein gaan profileren. Hij 'keeft' al als de beste. Misha daarentegen concentreert zich liever op de gitaar en heeft nu ook in deze regio les gekregen om zich verder te bekwamen.

Tenslotte nog dit: wist u dat er in Pernis een heerlijke pruimenboom staat, waar je van alles van kunt maken? Nee..., nou wij weten het wel! We hebben pruimen gegeten totdat we bijkans pruimen waren. ..En watje in de natuur vindt gaat boven alles. Ik zie ook bramenplukkers al gewapend met zakjes gaan!), voor de rest moetje natuurlijk naar de middenstand (en dat dan wel in het eigen dorp. ..net zolang totdat er weer 90 winkeltjes op de Pastorie staan!).

Als laatste ieder een leuke en goede bazar toegewenst!

Een hartelijke groet vanuit de pastorie waar de geraniums nog bloeien!

Uit de pastorie 09-09-2005

De laatste weken slaan een tikje in het teken van het naderende afscheid van Sarah (dat er ook een konijn -ons laatste- naar Geldertnalsen vertrokken is lijkt helemaal vergeten te zijn, ,, maar we hopen dat ie het daar gezelliger heeft met z'n soortgenoten die hem hier stuk voor stuk in de steek gelaten hadden)

Op de laatste zondag van augustus hebben we kennis gemaakt met iemand van de organisatie en met de jongen die met haar meegaat en zijn ouders. Ook is Sarah in Amsterdam nog bij wat hulpverlenende instanties van "Don Bosco" geweest om te zien hoe zij in deze wereldstad aan de basis werkzaam zijn. Verder moeten natuurlijk allerlei praktische zaken geregeld worden (verzekeringen, visa etc). Ook het komende bazaar weekend zal druk zijn: eerstens met de bazaar, vervolgens zaterdag met de viering van de verjaardag van mijn vader (86!) bij ons in de tuin met vele familieleden en tenslotte zondag, waarop familie en vrienden zullen komen om afscheid te nemen van Sarah. Er is daarvoor al stevig ingeslagen, flink gebakken en ijsig ingevroren (wel nodig met deze nazomerse dagen waar we overigens heel blij mee zijn).

Daarnaast zijn er zoals u weet nogal wat mensen overleden in onze gemeente en ook dat vraagt de nodige inzet en arbeid. De vakantie is definitief achter de rug en wij zijn echt weer op volle zee in touw (om het eens in zeevaartstermen te zeggen).

Gelukkig is iedereen gezond, ondanks het feit dat enkele onverlaten uit het gezin toch weer de Maas verkozen hebben om in te gaan zwemmen. Die steiger heeft een ongekende aantrekkingskracht! En dat terwijl ons zwembad nog een extra week open was!

Dat bracht tenslotte ook ondergetekende nog een paar uurtjes in het bad en ... in "het hervormde hoekje" aldaar Volgend jaar toch maar een abonnement! Een hartelijke groet uit de pastorie

Uit de pastorie 23-09-2005

Voordat ze vannacht uit hun dak gaan in de pastorië (eindelijk gaan mensen es uit hun dak voor een goed doel!) en wij daar misschien ook nog de -slapeloze- gevolgen van zullen ondervinden schrijf ik -nu nog helder en wakker- dit laatste rubriekje.

"Waarom zijn die mensen allemaal aan het huilen?" vroeg Stijn zich luidkeels en hoogstverwonderd af op Schiphol op 6 september, waar wij en een aantal vrienden van Sarah, plus de ouders en de vrienden van Freek waren om hen uit te wuiven. Hij begreep er niets van, zittend op mijn schouder en kijkend hoe het tweetal achter de coulissen verdween. Schiphol is veel te interessant om je ogen te bedekken met een lianengordijn, dus hup naar boven en kijken naar al die taxiënde vliegmaachines... Gelukkig zijn de eerste berichten die wij van Sarah gehoord hebben erg enthousiast en geloven we -op basis van een eerste mail!- dat ze haar draai daar aardig heeft gevonden.

's Nachts belde ze ons al om te vertellen dat ze een goede vliegreis hadden gehad en hartelijk waren ontvangen.

Ofschoon met z'n zevenen in de pastorie -de grootste lawaaischoppers zijn er nog- is het toch 'ergens' een beetje stiller geworden en zeker als je naar boven gaat zie je daar die nu permanent geopende deur waar zij niet meer in- en uitgaat. Bij zijn bed heeft Stijn een fotootje van Sarah, want zo zei hij 'anders vergeet ik hoe zij eruitzag'... Haar adres is: Sarah Lavooij

Don Bosco Anbu Mam Social Service Society
25 Kuzhandai Street, Park f own
Chennai-600 003

Tegelijk gaat het leven door: de sponsorloop vroeg de aandacht -Papa liep ook nog twee rondjes mee-, en verder doen school, thuis- en gemeentewerk de dagen vliegen. Nog altijd poog ik dagelijks eventjes de race-fiets te pakken en de resultaten voor de suikerspiegel zijn werkelijk verbluffend, maar naarmate het 's avonds donkerder wordt zal deze sportiviteit afnemen, vrees ik. Gelukkig is er nog een hond die mij uitlaat. .

Een hartelijke groet uit de pastorie, waar het al lekker afkoelt 's avonds...

Uit de pastorie 07-10-2005

Vorige week woensdag (21 sept.) werd ik 's morgens gebeld door mijn moeder met het bericht dat mijn vader (86) door een herseninfarct getroffen was. Sindsdien is er dagelijks telefonisch contact en reizen we een paar maal per week naar Woerden waar hij is opgenomen. Op dit moment is de situatie stabiel en maakt hij zich op om naar een verpleegtehuis te gaan voor revalidatie. Hij is gedeeltelijk verlamd geraakt aan zijn rechterzijde, kan arm en been nog wel optillen en bewegen, maar mist coördinatie. Ook het spreken is moeizamer geworden en het gezichtsvermogen aan de rechterzijde is gedeels weg. Voor hem is het een grote klap, want hij was nog erg vitaal en reed bijv. nog zonder problemen van Ermelo naar Pernis en terug. Daaraan is of voor lange tijd (of voorgoed) een eind gekomen. Gezien het feit dat dit hem overkwam terwijl zij in Harmelen op een huis van vrienden pasten (waar zij graag verbleven, want dit huis ligt aan de Kromme Rijn waar het hengeltje voor de deur kon worden uitgeworpen...), is hij in Woerden opgenomen en pendelt mijn moeder heen en weer tussen mijn broer in Maarn en ons in Pernis zolang als deze omstandigheid duurt. We hopen en bidden dat door revalidatie er nog herstel kan intreden.

Van Sarah horen wij onverminderd goede berichten, ook al is zij een paar dagen ziek geweest en verlangt zij zo af en toe naar een echte donkerbruine boterham met oude kaas! Dagelijks wordt de website die zij bijhouden geraadpleegd en regelmatig worden er ook weer ouderwetse brieven richting India gezonden.

Een paar dagen geleden werden we in de pastorie opgesclirikt, omdat opeens om half twaalf 's avonds er een serie zevenklappers afging vlakbij huis. Nog nooit heb ik Anne zo snel naast haar bed zien staan, zich slaapdrongen afvragend wat dit nu wel mocht betekenen. Zou iemand zich in de datum vergist hebben of opnieuw door blijdschap overmand zijn vanwege het nieuwe jaar dat al 270 dagen oud is? Hoe het ook zij, het werkte als een superwekker!

Nu alle konijnen vertrokken zijn, blijft toch een verlangen leven naar dieren in en rond de pastorie: bijv. een leuk varken (Anne)of een ezel (ondergetekende). Daarvan is vooralsnog geen sprake, wel kwam opeens een egeltje uit de jas van Anne tevoorschijn. We hebben hem in de tuin gezet en kijken nu 's morgens of het schoteltje melk dat we hebben geplaatst

door hem is opgedronken. Helaas nog niet, maar het is wel verwaterd .., da's ook beter, want van melk krijgt een egel darmkrampen ... Stijn is de laatste tijd verzot geraakt op de Bosatlas en dagelijks nemen we de landen van Europa door die hij al aardig in z'n koppie heeft. Ook hebben we al een keer een treinreis gemaakt -op papier- van Utrecht naar Vladivostok en alle grote plaatsen aangetekend waarlangs je dan komt. Tenslotte zal er iemand moeten zijn die de Roemenië-reis voortzet en tegen die tijd zal de armoedegrens ook wel flink opgeschoven zijn... Een hartelijke groet uit de pastorie.

Uit de pastorie 28-10-2005

De vorige "Kerkklanken" berichtte ik U over mijn vaders toestand en verblijfplaats. Daar kan ik nu aan toevoegen dat hij van het Woerdense ziekenhuis is overgeplaatst naar huis waar hij nu door mijn moeder, met hulp van de wijkverpleging, verzorgd wordt.

Merkwaardig genoeg was er noch in het ziekenhuis van Harderwijk, noch in het revalidatiecentrum of het verzorgingstehuis een plek te vinden. Voordeel van thuis is dat hij terug is in zijn eigen bedoening, nadeel dat lūj nog niet zoveel therapie ontvangt. Eind deze maand moet hij naar Utrecht, alwaar hij in het UMC onderzocht zal worden naar een nog aanwezige bloedprop. Daar zal hij misschien nog een (zware) operatie moeten ondergaan (om een zog. "parapluutje" te plaatsen). Wellicht dat er daarna plaats zal zijn in een revalidatieoord

Mijn moeder laat nog weten dat zij erg dankbaar was dat er in de kerk voor hem en haar werd gebeden door ds. Koster! Kerkenraad, bedankt!

Over Sarah wordt u elders geïnformeerd en u kunt ook haar website gaan bezoeken. In de pastorie worden wij sedert enige weken bezocht door muizen. Soms begint Chica (uitrustend van de vele bezoeken aan de Plus!) in de nacht plotseling te blaffen zonder dat ik voetstappen hoor die mij nopen mijn jachtgeweer (onder mijn bed gelegen) in gereedheid te brengen: er rennen 'slechts' muizen door het huis!

Zo is er één gezien in de keuken, wegvlochtend naar de bijkeuken en later tot schrik van de zoeker uit een schoen springend ...

Ook in de studeerkamer ontwaarde ik vlak voor het slapen gaan een muis; was dat een meer gestudeerde soms die misschien op zoek was naar John Steinbeck's beroemde boek "Of mice and man"? 'Welnaint' (op z'n Pernissies ...), deze muis had het voorzien op mijn uit Frankrijk meegebrachte stokbroodje dat ik eerst op een schilderij had liggen en toen, op aandrang van mijn vrouw, naar de grond had verplaatst. Had ik dat maar nooit gedaan, want nu zijn er flinke happen uit dit souvenir genomen ... Als voorbeeld voor de kinderen kon het overigens nog ten goede aangewend worden, want zij vinden brood van één dag al te oud om op te peuzelen .., Waar ik geen wending ten goede aan kan geven is dat er opnieuw een fiets gestolen is, met achterlating van het slot. Een paar dagen later kwamen we de fiets toegetakeld als een wrak tegen ... Het is jammer, want het was een stokoude herenfiets waar ik jarenlang op gereden heb en die nog uit de oorlog stamde (een verduisterd voorlampje had erop gezeten...). De laatste tijd fietste mijn zoon Misha erop (voor wie het de 2^e fiets is die gegannefd is!). Ook Sarah wist zich al eerder dit jaar bestolen van een oud, maar nog zeer bruikbaar brikkie.

Tegelijk moet wie nog wel een fiets ter beschikking heeft, goed oppassen, want onlangs deden Stijn en ondergetekende een 'rondje Pernis' en stootte ik met mijn stuur het zijne aan, waardoor wij beiden op het pad langs de Maas over elkaar kukelden en bloed en tranen ons deel werden. Gelukkig werden wij vriendelijk overeind geholpen om thuis verder te worden opgelapt. Nu bekijken wij dagelijks elkaars knieën om te zien wie het eerst genezen is.

Leuker voor Stijn was zijn bezoek aan de expositie over Charlie Chaplin in de Kunsthal.

Daar moest hij om een filmpje zo lachen en ging hij er zo in op dat hij, zonder dat hij het in de gaten had, een serie mensen om zich heen kreeg die allemaal hem aanstaarden, hoe hij de gebaren van een fragment uit de film "City Lights" (waarin Chaplin in de boxing staat!) met al zijn vezels imiteerde...

Van de rest van de expositie heb ik nauwelijks iets gezien, omdat hij mij telkens riep mee te kijken en ondertussen mij en anderen vertelde wat er in het fragment zou gaan gebeuren ...

Een komiek op bezoek bij een komiek!

We zullen het hier maar bij houden en groeten u hartelijk, samen met al onze piepende andere muizen...

Uit de pastorie 11-11-2005

Over de situatie in Ermelo is op dit moment niet veel nieuws te melden: nog steeds staat mijn moeder m'n vader kloek terzijde en herstelt hij langzaam maar zeker van de klap die hem 21

sept. getroffen heeft. Inmiddels kan hij op eigen kracht z'n bed weer uitkomen! Iedere week proberen wij hem een keertje te bezoeken

In de pastorie is na het nachtelijk muizenbezoek de rust weergekeerd. Da's ook nodig, want er moet stevig geweikt worden overdag, bijv. door Anne die; haar eerste examenweek doorworsteld heeft. De resultaten worden later bekend gemaakt (niet in deze rubriek waarschijnlijk!). Behalve werk moeten er natuurlijk ook sportieve activiteiten plaatsvinden. Zo heb ik onlangs nog een hevig potje tafeltennis gespeeld met Anne, die in een opstel had beweerd dat zij dit spel van haar vader had geleerd, maar hem nu versloeg!

Om deze aperte leugen te corrigeren heb ik haar uitgedaagd en tot 8x toe laten zien dat 'die ouwe' (bijna 50 nietwaar!) nog onverslaanbaar is. Het enige wat ik aan deze overwinningen overgehouden heb is een al meer dan een week durende pijn in m'n onderrug. Van verlies is dus nog geen sprake, van ouderdomsverschijnselen wel...

Stijn is de laatste tijd erg bezig met na te denken over de wederkomst en de nieuwe hemel en de nieuwe aarde (hij spreekt over de 2^e wereld!). Onlangs vroeg hij of daar ook nog politie zou zijn. Mijn antwoord was nee, omdat daar voor boosdoeners geen plaats meer is (waarschijnlijk had hij iets opgevangen over al die afrekeningen in het criminele circuit). De volgende vraag was echter of daar ook geen politiepetten meer waren...

Daar heb ik maar met ja op geantwoord, maar dan alleen om er de kinderen mee te laten spelen! Een hartelijke groet uit de pastorie, waar ik anderhalve dag voor het huishouden moet zorgen i.v.m. 'een zussenweekend' van mijn vrouw. Wat zal het worden, aangekoekte rijst en aangebrande aardappels...? Of wordt er een kok geboren... ?

Uit de pastorie 25-11-2005

Cbica heeft onlangs een nachtelijk uitstapje gemaakt. Toen wij tegen elven naar bed gingen bleek zij nergens te zijn (normaal ligt zij op een deken in de gang tegen de verwarming aan, soms ook kruipt zij bij onweders in de kast bij Eva) en ook onze roepstemmen buiten kregen geen weerklank. Zou zij weer door de dierenambulance opgehaald zijn? Met schrik tastte ik naar m'n portemonnee.. .Maar gelukkig bleek zij elders in Pernis onderdak gevonden te hebben. Conclusie: ook na sluitingstijd van de Plus niet denken dat het gevaar geweken is!

Sinds kort is mijn vrouw voor een paar ochtenden of avonden in week aan het werk getogen in. verpleeghuis "Sonneburgh". Van oudsher is zij B-verpleegkundige, maar de ziekenverzorging lijkt haar vooralsnog ook goed af te gaan. Wat ik ervan zie is overigens alleen het fraaie witte uniform! Eva voelt naast voetballen ook wel wat voor theater. Onlangs keerde zij enthousiast terug van een bezoek aan het Horpleintheater waar zij zich volgend jaar als 'beginnend actrice' voor wil aanmelden ... Stijn verdiept zich steeds meer in de atlas en weet zo langzamerhand alle landen van Europa aan te wijzen, waaronder ook de kleine staatjes Andorra, Liechten'stern' (helemaal mooi natuurlijk) en Monaco. Dat ik in een aantal landen zelf geweest ben, vindt hij reuze gewichtig: 'je hebt wel 800.000 kilo meegemaakt' zei hij onlangs (nu begrijpt u zeker wel waarom ik een beetje krom loop...) Ook vroeg hij laatst aan zijn moeder 'of het veel pijn deed hem eruit te duwen en dat daama het probleem zich voordeed welke naam zij moest raden...' Kortom, de tranen lopen je soms over de wangen bij dit soort uitspraken die volslagen onverwacht naar boven komen. De eerste cijfers van Anne en Misha zien er redelijk uit en geven moed voor de toekomst. Ook Izak draait lekker en deelt graag mee dat hij weer een mooi cijfer gehaald heeft. Wellicht, denkt hij, dat hij daaraan rechten kan ontlenen in de gang met de bal te spelen of (langdurig) achter de computer voetbalspelletjes te doen. Ikzelf zit al een aantal dagen met een verkouden hoofd en ben slecht bij stem. Het zou goed zijn m'n mond es te houden en veel zout te gorgelen, want zowel morgenavond als zondagmorgen moet ik voorgaan. Zaterdagavond in Den Haag (in de Anglicaanse kerk, vlakbij de kliniek waar ik geboren ben in '56) en zondagmorgen hier wanneer de namen genoemd worden.

Mijn vader tenslotte krijgt nu twee dagen per week therapie in een revalidatiecentrum in Nijkerk en doet daar goed z'n best weer wat op krachten te komen. Voor mijn moeder geven deze dagen ook wat respijt.

Van Sarah (en Freek) horen wij dat ze nog steeds te kampen hebben met aandoeningen aan darmen en maag. Terug in Nederland zie ik haar geen bordje rijst meer eten. Een hartelijke groet uit het pastoriebedrijf...

Uit de pastorie 09-12-2005

De laatste dagen houdt ziekte huis in de pastorie: zowel Anne als Eva zijn er beroerd aan toe geweest, buikkrampen en misselijkheid! Met mijn keel gaat het overigens stukken beter, zodat de 'Herdershond' weer blaften kan...

Dat is ook wenselijk, want behalve het 'heerlijk avondje' zijn er deze maand ook weer velen jarig: mijn vrouw op de 1e, Izak op de 24e en Stijn op de 27e! Over de laatste nog het volgende: Hoe kom het dat sommigen puistjes hebben? Volgens Stijn krijgt de één het van de ander, de puist daalt van het hoofd af naar de grond en kruipt vervolgens over de vloer naar een ander toe en klimt via de benen naar een ander hoofd...

Ander probleem: waar komen de kinderen vandaan? Zij worden geboren in het hoofd van God en moeten vervolgens ongeveer twee maanden reizen om uit de hemel op de aarde te komen om dan als regendruppels verder af te dalen om tenslotte onzichtbaar in de buik van moeders belanden. Een theologisch mooie gedachtegang van die kleine rakker!

Verder gaat het natuurlijk voortdurend over de Goedheiligman. Ik beklaag Sinterklaas altijd, heb diep medelijden met hem, omdat iedereen alleen maar van hem houdt vanwege zijn gaven. De gever zelf doet er eigenlijk niet toe (ook in het 'geloof komt dat helaas niet zelden voor...). Daarom hoeft Sinterklaas nu het zo guur is ook niet te komen (laat ie maar in India cadeautjes brengen), we waarderen hem zo ook wel. Maar daar is Stijn voorsnog niet van te overtuigen... Tenslotte nog iets over fietsen stallen: onze burens die tussen de pastorie en de kerk wonen zien regelmatig dat fietsen op zondagmorgen tegen het tuinhok of tegen hun woonhuis worden geplaatst, soms zelfs voor de deur in het tuinhok zodat zij eerst fietsen moeten verwijderen voordat zij eruit kunnen. Wilt U er op letten dat niet meer te doen? Zet ze maar bij ons in de pastorie tuin voor de garage als er onvoldoende plaats is! En dan mag u uw fiets ook nog vergeten, ik weet er wel raad mee...

Roemeniëreis

Uit de pastorie 23-12-2005

Van een "Tiendaagse veldtocht" voor dominees aan het einde van het jaar is dit jaar geen sprake, nu Kerst en Oud en Nieuw zo gunstig uitvallen. Overigens is er tegenwoordig meer sprake van een "Tiendaagse" bij Pasen! Daarom ook tijd voor andere zaken.

We maken ons op voor maar liefst twee "Doelen" bezoeken in de week voor Kerst: eerst Deo Cantemus en vervolgens Händel 's Messiah!

Daarnaast moeten de verjaardagen van Izak en Stijn gevierd gaan worden. En niet te vergeten komt ook Eva er op 9 jan. nog aan. Taart, taart en nog eens taart.

We zijn ook blij dat m'n vader en moeder op Tweede Kerstdag bij ons zijn om o.a. het Kinderkerstfeest in de kerk te vieren, waarin ook Eva en Stijn een rol spelen. Heel langzaam mag mijn vader iets van herstel ervaren en zij vinden het fijn om er es even 'uit' te zijn. En waar ben je beter uit dan op Pernis, dat mooie dorp aan de rivier...! Vanzelfsprekend worden zij natuurlijk gehaald en gebracht. Na de Kerstdagen hoop ikzelf twee dagen naar een klooster te gaan met m'n zwager. Van 28 t/m 30 dec verblijven we in de 'Achelse Kluis' onder Eindhoven.

In dit klooster leven Trappisten (van het bekende bier inderdaad, dat wordt ook geserveerd tijdens de warme maaltijden!), een strengere afscheiding van de Benedictijnen. Dat betekent vroeg opstaan (5.00 uur) en vroeg naar bed (20.30), want het ritme van de monniken is anders dan het onze (ook het mijne)!

Gedurende de dag zijn er zo'n 7 gebedsdiensten en tussendoor zitje in je cel om te lezen, te bidden of te mijmeren (bij mij een combinatie van alledrie). Ook kun je er wandelen, want er is bos rondom De monniken zelf werken tussen de gebedstijden (bijv. in de brouwerij!).

De Oudejaarspreek is gerijpt en gegist onder de Trappisten, zullen we maar zeggen....

Begin januari, wanneer de kinderen nog een weekje vakantie hebben, hoop ik ook nog twee dagen met mijn vrouw (en een collega/vriend en zijn vrouw) te gaan wandelen (ergens in de Ardennen, hopelijk in de sneeuw!). Alles onder het voorbehoud van Jacobus natuurlijk...

Onze Chica ruikt ook dat er in de Plus met Kerst veel lekkers te genieten valt. Onlangs werd ik midden onder het maken van een preek opgebeld: 'Met Willem' (O, help denk ik dan..) 'zij is er weer hoor' en ik antwoordde 'maar er is niemand thuis', waarop gisse Willem antwoordde 'maar U toch'... en dus gingen we maar weer! M a.w. mocht u in de avonddienst van de 3^e Advent een oneffenheid in de preek hebben gehoord, dan weet u aan wie het lag..., onze niet altijd geliefde viervoeter...

Tenslotte nog dit: Stijn vertelt aan zijn aangeklede beer waar' het in de Bijbel over gaat... Over christenen; waarop beer vraagt: wie zijn dat ? Dat zijn mensen die in de hemel leven..., antwoordt Stijn.

Mede namens mijn wouw wil ik een ieder bedanken van wie wij Kerstkaarten hebben ontvangen. U krijgt er geen één terug (Izak zou twee volle Kerstdagen en nachten moeten rondlopen om ze te bezorgen!), maar wellicht ziet u mij volgend jaar persoonlijk langskomen. Ook bedankt namens Sarah voor de Kerstkaarten⁵ (en Kerstgiften voor 'haar' kinders!). Een ieder gezegende Kerstdagen toegewenst!

En... laat het Kind ook na de Kerstdagen, als Hij opgroeit, U een zorg zijn: dat geldt toch ook voor uw (klein)kinders... of komt U alleen kijken als ze net geboren zijn... Hoe het ook zij, IJ bent Hem wel een voortdurende zorg...!

Ds. Lavooij

Uit de pastorie 13-01-2006

Er is heel wat afgegeten in de pastorie de laatste weken, feest- en verjaardagen deden de weegschaal op hol slaan, de buikjes bollen en knopen knappen.

Maar ook in andere opzichten was dat (vr)eten niet altijd een succes...

Zo bracht mijn vrouw niet zo lang geleden iets bijzonders ter tafel: aardperen die met name voor' suikerpatiënten erg gezond zouden zijn. Toen ik ze zag herinnerde ik me ooit een poging gewaagd te hebben dit product te verbouwen in de tuin van onze eerste pastorie. Dat was toen mislukt (waardoor weet ik niet meer, het zal wel aan m'n algehele onhandigheid gelegen hebben voor wat betreft grond-graaf- en spitwerk. ..) en verheugd dat het kennelijk anderen wel gelukt was aten wij ze met smaak op (hoewel, u kent misschien die verlegenheid wel als iets nieuws op tafel komt of als je ergens te eten bent genodigd en het nieuwe of/en vreemde valt wat tegen, wat moetje dan zeggen om niet onbeleefd te zijn of te kwetsen: ja'....heel bijzonder .. apart van smaak hè... met niets te vergelijken en... lekker, maar je moet het niet elke dag eten enz enz.),

Een uur later hadden de drie grootste eters zware druk op de maag en konden we de niet welriekende geur om ons heen niet langer toeschrijven aan de ons omgevende petrochemische bedrijven..., Pas de volgende dag nam de druk wat af (ook al kon er één uit het gezin niet naar' school!). Wie van u nog geïnteresseerd is, we hebben nog aardperen over voor de liefhebbers.,.

Daarnaast werden ook niet alle oliebollen even losjes en gemakkelijk door onze magen opgenomen. Hoe ook, we zijn er doorheen gekomen, maar volgend jaar zullen we de vasten wel wat eerder laten beginnen!

Een verrassende actie was dat Eva bij een kleurwedstrijd t.b.v.de promotie van de nieuwe wijk bij de gasfabriek de eerste prijs heeft gewonnen. Volgens een bepaald procédé gekleurd viel haar een mooie prijs ten deel en wordt er nu via de t.v. gegamed!

De kloosterretraite was, zo begrijpt u wel een verademing: het ritme van de getijden (met z'n vele psalmgebeden), het nachtelijk officie (van 4.30-5.30, ook wel bekend als 'de metten'), het op tijd naar bed gaan (21.00 uur) vormden voor mijn zwager en mij een weldaad. Voor wie verder geïnteresseerd is, als u op Google de Achelse kluis intikt krijgt u alles te zien (en zelfs kun je de preken van de abt lezen!)

Ook het uitstapje met mijn vrouw naar Sauerland was heerlijk We zaten in een Middeleeuws stadje, omringd door muren waarin nog 12, torens waren, en bevonden ons op steenworp afstand van een "Domkirche" die nog door Bomfatus in 732 was gesticht en waar iedere morgen een halfuursdienst werd gehouden. Ook hebben we nog een schilderijententoonstelling van Hollandse meesters (waaronder Rembrandt) bezocht in het nabijgelegen Kassei! Daarnaast veel gewandeld in het in de winter toeristen vrije deel van Duitsland

Eva was uit logeren, Stijn was eveneens vertrokken (naar z'n Naaldwijkse vriendin...hij is er al vroeg bij, al heb ik m'n twijfels of z'n liefde niet ook wordt ingegeven door veel snoep, t v , kijken, cadeautjes, zwemmen en eindeloos veel aandacht...),

Thuis achtergebleven waren de jongens en Anne (plus enkele vrienden) die ervoor gezorgd hebben dat de pastorie goed bewaakt werd (al gebeurde dat 's nachts beter dan 's morgens...) Blij waren we met het feit dat mijn ouders weer in Pernis zijn geweest en dat ze het fijn vonden weer eens naar de kerk te kunnen: dat was in drie maanden niet gebeurd!

Vanaf deze plaats laten zij weten erg geroerd te zijn door de aandacht die van de gemeente naar hen is uitgegaan en wensen zij u allen een gezegend 2006 toe.

Uit de pastorie (deels ook over de Roemeniëreis) , , 03-02-2006

Na acht dagen in Roemenië geweest te zijn weet ik niet zoveel te vertellen over wat in de pastorie allemaal gebeurd is. Wel is het vermeldenswaard dat er maar liefst drie tekeningen hingen bij terugkomst: van Stijn, Eva en Anne! Nog steeds sieren ze de gang, totdat ze in het archief gaan. Ook dient gezegd te worden dat ik een aantal dagen thuis mocht zeggen wat ik wilde eten, waarschijnlijk omdat ik er een beetje moe uitzag. Mijn favorieten waren zoals altijd: spinazie, macaroni en boeren- of zuurkool (mocht ik door omstandigheden nog eens bij U terecht komen dan weet u dat, alvast...). En dat smaakte... na de mamalica en de sarmale. Prima natuurlijk, maar je bent het niet gewend. Bovendien, we aten soms op de gekste tijden (bijv. om 22.30 uur!) en dat is voor een suikerpatiënt ook niet ideaal. Wel was het heerlijk om op één van onze tochten op een boerderij een zelfgebakken nog warm brood mee te krijgen. Overigens, het door mevr. 't Hart (B. Beijenstr. 57) eigen gebakken brood smaakte zowel op de heen als de terugweg voortreffelijk. Zelfs na terugkomst thuis heb ik op dinsdag en woensdag nog twee overgeblevene opgepeuzeld (iets weggooien doe ik zelden, daar zal de oorlog wel debet aan zijn...). In Roemenië hebben Jan Nieuwpoort en ik zo'n 16 gezinnen bezocht, waar we uw kleding (die bij mij onze contactpersoon opnieuw werd uitgezocht voor de betreffende families) bezorgd hebben, alsmede voedselpakketten gebracht hebben ter waarde van 65 euro stuk en vaak ook een bedrag van tussen de 50 en 100 euro achterlieten. U begrijpt, dat alles was meer dan welkom, als we bedenken dat de meeste mensen daar werkloos zijn, de kosten hoog en het sociale vangnet minimaal (wat moet je met 5 euro per maand voor een kind!). Soms zelfs kwamen we precies op tijd (zie meditatie). Omdat we geen oponthoud hadden aan de grens (mede dankzij de voorbede van een lief meisje uit ons dorp die dagelijks bad 'voor de dominee en die dikke meneer') waren we eerder op de plaats van 800m te schommelen Samen met Jan bracht ik er 20 mm op door en stonden we ijzingwekkende koude uit (gevoelstemp - 30, vanwege de wind!) Onderweg grapte ik tegen hem dat het wel eens gebeurde dat zo'n lift er plotseling mee ophield en je dan een paar uur boven de vlakke zou kunnen bungelen (in dat geval had u dit verslag niet gelezen ...).

Alleen de gedachte al deed ons nog meer verstijven en waar Jan normaal bijna altijd met een geopend overhemdboordje plus open jas ook in Roemenië wandelde, was hij nu toch blij dat hij zijn ijsmuts opgezet had, een trui aangetrokken en z'n jas dichtgeknoopt had Maar goed, boven hadden we een voortreffelijk uitzicht over de besneeuwde Karpaten.

De bus, ter beschikking gesteld door dhr. Van der Kooij uit Spijkenisse (Opel dealer), heeft het parcours uitstekend doorlopen, slechts eeranaal moesten op weg naar de stoeltjeslift de sneeuwkettingen worden ondergebonden! Het was erin lekker warm en je zat zo goed dat we er zonder rugproblemen 4000 km. in gereden hebben. Wel heb ik bij het uitpakken m'n hoofd gestoten (geen bedekking, dus meteen bloeden.) en later nog een keer bij een heet geworden wiel i.v.m. een remprobleempje m'n vinger gebrand. Ook ben ik bij het uitstappen nog een keer finaal op m'n achterste gevallen omdat het ergens spekglad was zonder dat ik dat wist (daar moest mijn co-chauffeur verschrikkelijk om lachen, omdat opeens z'n pastor uit het zicht was u moet hem daar nog maar eens ernstig over onderhouden ..). Tenslotte heb ik ook m'n vinger nog tussen een deur gehad, dus voorlopig heb ik nog zat tastbare herinneringen aan deze reis!

Vanaf deze plaats wil ik allen bedanken (van beide kerken!) die meegeholpen hebben met selecteren, die geld gegeven hebben (waaronder ook weer een heel aantal Pmissers bedrijven, zoals Steenhoven, Verschoor en Ketting, plus ook de "Sluiskop" en de "Herbergh" en niet te vergeten "Shell B.V.Ned." via het donatiefonds). Ook de school was weer present met de altijd welkome "surprise-eitjes" Tenslotte dank ik de diaconie die deze reis mede door haar ondersteuning weer mogelijk heeft gemaakt!

Wij willen iedere Pmissers uitnodigen om op woensdag 15 febr, de film te komen zien die Jan Nieuwpoort van deze reis gemaakt heeft (op een paar fragmenten na is ie goedgekeurd voor alle leeftijden!). In Rehoboth zal hij worden vertoond, inloop vanaf 19,45, aanvang 20.00, De avond zal even voor tien afgelopen zijn Ook in het Havenlicht zal de film worden vertoond (datum nog onbekend).

Bovendien willen we u bedanken voor uw gebedsondersteuning die ons dagelijks begeleidde en waarzonder zo'n trip niet gemaakt kan worden!

Pastorieklanken 24-02-2006

Om 20.00 uur had ik ergens afgesproken, maar toen ik om 5 min. voor acht de pastorie verliet zag ik dat de achterdeur op een kiertje stond... Nee, toch! Is dat... beest weer de hort óp! En ja, hoor, bij de Pius aangekomen liep die ouwe zwerver rond te struinen. Daar ik

inderhaast het riempje vergeten was moest ik haar op de arm nemen en was in een ommezien m'n jas onder de haren. Bovendien is zij geen lichtgewicht op zo'n afstand. Mopperend op haar, dat zij nog niet eens weet heeft van winkelsluitingswetten en haar dreigend dat als de kerkrentmeesters hier lucht van kregen - dat de dominee i.p.v. op huisbezoek te zijn met z'n hond door het dorp loopt en daardoor kostbare tijd verspilt - er wel eens een eind aan zijn verblijf in Pernis kan komen en daarmee voor Chica aan de Plus, kwamen wij thuis waar zij vrezend voor andere straf dan alleen maar dreigende woorden vol schroom haar bench inkroop, het kopje naar beneden en de staart tussen de poten. Even later, op weg naar het huisbezoek, bedacht ik me toch wel erg onredelijk te zijn geweest tegen dit stomme dier!

Maar er gebeuren ook minder ergerniswekkende dingen: bijv. dat het trouwe dier sinds enige tijd altijd in de studeerkamer ligt, tegen de loeiende cv. aan (op een studeerkamer moet het tropisch heet zijn!) en stillekens luisterend naar de preek die gerepeteerd wordt. Soms blaft zij even in haar slaap, voor mij een seintje om te controleren of ik dogmatisch geen gekke dingen heb gezegd, geen 'rekkelijkheden' ais u begrijpt wat ik bedoel!

Ook gebeurden er uitermate verheugende zaken: terwijl op de Olympische Spelen de één vals startte, de ander viel, versloeg ik met sjoelen Anne en Izak die gedacht hadden dat zij hun vader wel een lesje konden leren op dat terrein. Maar nee, hun werd een lesje geleerd! En ook Nienke, die praktisch zeker van de overwinning bij een spelletje scrabble bij het laatste woord tot haar schrik zag dat ondergetekende al zijn letters uitlegde, die bovendien tweemaal op rood kwamen en daardoor in ene klap 529 punten scoorde, moest erkennen dat hier toch een grootse overwinning werd geboekt die nog lang na zal gonzen...

Voor wat betreft Sarali kan ik melden dat zij voor een aantal weken met Freek een trektocht door India maken om pas begin april weer in Chennai terug te zijn. De website ligt stil, er is alleen mobiel contact mogelijk.

Tenslotte - en dat is echt verheugend - met mijn vader gaat het steeds beter. Hij loopt weer zonder rollator in huis, kan de trap weer op naar boven en maakt weer plannen voor de toekomst. Mogelijk dat ze met Pasen weer bij ons komen logeren.

Een hartelijke groet van ons allen, de laatste zieken zijn gelukkig weer opgeknapt!

Pastorieklanken 10-03-2006

Op dit moment kijk ik uit het raam van m'n studeerkamer naar de besneeuwde dennenbomen. Een regelrecht plaatje dat volop winters aandoet terwijl het reeds 3 maart is! Maar kennelijk valt het zwaartepunt van de winter in Pernis in maart, gezien dezelfde toestanden vorig jaar. Een apart dorp, dat wist ik al, met, blijkt nu, ook een apart permissisch klimaat! In de pastorie blijkt de griep toch nog niet helemaal voorbij, want op dit moment ligt Izak nog met pijn in z'n nek in de kamer op de bank en ook anderen slikken zo af en toe nog eens een pilletje! Wat dat betreft zien we uit naar de voorjaarszon! Van Sarah horen wij goede berichten en op haar site kunt u lezen wat zij allemaal meemaakt op haar reis door Bangla Desh. Inmiddels trekt zij door het noorden van India! Gedurende deze maand zal zij een rondreis maken om daarna in april het werk in Anbu Illam af te ronden. Begin mei zal zij terugkeren naar Nederland en naar alle waarschijnlijkheid gaan studeren in september aan de universiteit van Groningen. Stijn maakt met z'n vriendje Erik krampachtig een sneeuwpop die het waarschijnlijk niet meer gaat redden nu het midden op de dag flink begint te dooien, maar het plezier is er niet minder om. Anne is ondanks alle examens gewoon op vrijdag aan het werk gegaan bij AH in R'dam-Zuid en zal daar hoop ik voldoende inspiratie opdoen om die examens met succes af te leggen. Misha ploetert iedere morgen op de fiets door de sneeuw richting het Marnix en laat zich er niet door verleiden de Metro te nemen. Maar echt humeurbevorderend is het niet... En tenslotte, Eva probeert al tijden iedere middag haar vader te vloeren in een woest gevecht na de lunch, maar heeft tot nog toe geen succes gehad. Blijven proberen, want langzaam maar zeker wordt die 'ouwe' vijftig..., Een hartelijke groet aan een ieder!

Website

Denkt iedereen eraan dat hij of zij voor 4 april de website-gegevens over de kerk bij Kees Jan Koster moet hebben ingeleverd (zijn emailadres is Keesjan@koster.cx). Want wij willen als kerk het worldwideweb op!

Pastorieklanken 24-03-2006

Langzaam maar zeker is iedereen nu uit het griepdal geklommen, al voel ik zelf m'n buikje nog wel,maar- dat is het gevolg van een nieuw soepje geweest dat wat aan de zware kant

was... Je moet openstaan voor culinaire experimenten, vind ik, ook al eisen die soms een hoge tol.

Eva heeft haar eerste 'Picasso' gemaakt, een man met een wonderlijk gezicht (misschien ook wel iets exotisch gegeten), een logisch vervolg op haar 'swingtekeningen' die met name bij opa en oma voor afleiding moesten zorgen (ook al swingen zij niet meer!).

Vanmorgen met Stijn wederom een poging gedaan om hem af te leren dat verliezen met voetbalspel geen afgang is. Helaas is die poging mislukt en kan hij de winst van een ander nog niet goed velen. Voor het eerst hebben we in het zonnetje - met de jas nog aan - buiten gezeten en genoten van wat zich voorzichtig aandient als voorjaar. Ook zijn de eerste voetbalpartijtjes alweer in de tuin gespeeld. En met dat de garage opengaat om daar een stoeltje uit te halen wordt het ook tijd die garage es flink op te gaan ruimen. Verder moet ook de auto zijn voorjaarsschoonmaak gaan krijgen (eerlijk gezegd ziet hij er nog uit om door een ringetje te halen...) en zoek ik de 'polish' om hem te laten glanzen. Zo glijden we de winter uit en de lente binnen. Binnen strepen Stijn en Eva de dagen af die ons nog resten van het weerzien met Sarah...

Een hartelijke groet uit een zonnige pastorie!

Pastorieklanken 7 april 2006

Stijn, op de vraag wat een pastorie is, antwoordde: een Jezushuis!

Daarom, zo concludeerde hij, weet hij ook zoveel over Hem, omdat hij in Zijn huis woont...

Of dat zo is, moet blijken. Wel is gebleken dat hij een goede collectant is: meer dan 220 euro heeft hij in drie avondjes langs de deuren opgehaald! En daarnaast nog een hoeveelheid snoep die mij aan St. Maarten doet denken (in Rutten en Usquert werd dat "gelopen").

Het kostte hem wel veel inspanning de bus te dragen, zodat hij soms voor de deuren zat i.p.v. stond, maar deze inspanning is wel beloond!

Overigens ook vele anderen uit het gezin hebben weer hun best gedaan voor de ZOA in de weer te zijn. U hebt de vlag zien wapperen in de pastorietaan en het spandoek bij binnenkomst van Pernis. Helaas moest het daar worden vervangen, omdat het aan flarden was getrokken (wordt het tijd voor een burgerwacht i.v.m. toenemend vandalisme?).

Overigens willen we vanaf deze plaats de velen bedanken die in de weer waren om een goede opbrengst voor de ZOA mogelijk te maken. Uiteindelijk is het meer dan 1500 euro geworden!

Vorig jaar was het nog duizend!

Met Sarah gaat het goed: op dit moment reist ze nog (met Freek) door het noorden van India en geniet daar met volle teugen van (op de site kunt u de details vernemen). Tegelijkertijd verlangt ze terug naar 'haar jongens' in Chennai (en misschien ook wel een beetje naar ons...).

Ook met mijn ouders gaat het goed: op de Paasmorgen hopen ze in Pernis weer in de kerk te zijn en de verdere Paasdagen bij ons te vertoeven. Tenslotte zijn ze er ook, omdat hun jongste zoon 50 wordt

(voor de nieuwsgierigen onder ons: ik heb nog een broer van 56 en een zus van 58)!

Weliswaar is Goede Vrijdag de 14^e de dag, maar gezien de drukte op die dag en de dagen daarna wil ik het dan niet vieren. Een betere datum lijkt me dinsdag 18 april: u bent welkom 's morgens of 's avonds om het met ons te vieren. Ik maak er geen spektakel van, omdat ik dat gedoe rondom 'Abraham' overdreven flauwekul vind. Wel vind ik het interessant over die tekst met u na te denken

(Joh. 8:57). Misschien een ideetje voor de Paasvolkszang van de 16^e!

Maar goed, vriend en vijand, Rooms en Rood, alloch- en autochtoon, Hagenaars en R'dammers, welkom op dinsdag vanaf 10.00 uur of 's avonds vanaf 20.00 uur (ranja en een Maria-kaakje wachten op u... u hebt het vast wel gelezen in de kranten over de stille armoede in de pastorieën...die stilte is bij dezen doorbroken....!).

Een ieder vreugdevolle Paasdagen toegewenst!

Pastorieklanken 28 april 2006

Nog even en dan ... we hopen dat Sarah op zondag 7 mei weer op haar vaste plaats in de kerk zit! Naar verwachting komt zij de 3^e mei 's middags aan op Schiphol!

Het was fijn dat mijn vader en moeder de Paasdagen bij ons konden doorbrengen.

Ze konden weer naar de kerk (dat is in Ermelo te ver) en gelukkig was mijn vader in staat dat alleen gewapend met een stok te doen (met Kerst zat hij nog in een rolstoel).

Wat hem een bijzondere vreugde gaf, was dat hij in de Paasvolkszang plots merkte dat hij weer kon zingen (sinds 21 sept. vorig jaar ging dat niet meer!). Sommige mensen hadden het gehoord en zeiden het mij bij de deur en hij zei het later tegen mij.

Ook vonden mijn ouders het hartverwarmend dat zoveel mensen hen met een woord of een handdruk bemoedigden en blij waren dat zij er waren.

Persoonlijk blik ik terug op fijne diensten, heb ze met genoeg voorbereid en geleid. Opnieuw ontdek je hoe rijk geschakeerd dit feest is: de ingetogenheid op de Witte Donderdag rondom brood en wijn, de scherpte en de stilte rondom het kruis en de uitbundigheid en vreugde op de Paasmorgen en avond.

Daarnaast heb ik ook nog mijn verjaardag gevierd met eerst het eigen gezin, vervolgens de familie en op dinsdag jl. met enkele gemeenteleden. Allereerst hartelijk dank voor alle kaarten (zo'n 40 vielen er door de bus!). Ook bloemstukken en fraaie boeketten hebben ons verheugd (iemand schonk zelfs 50 tulpen, plus een feestelijke gerbera in het midden!).

Daarnaast kan de koster wel een half jaar lang m'n theeglas op de kansel vullen met rode (en witte) wijn (maar beter voor mij en u is dat hij het maar bij thee houdt!).

Het mooiste cadeau kreeg ik natuurlijk van mijn vrouw, een roodachtige Tiffany-lamp voor op m'n bureau. Het grappigste cadeau bracht mijn broer die voordat ik m'n lippen aan de thee wilde zetten mij 'dwong' een ander drankje te nuttigen en wel de onvervalste levertraan...

Als compensatie mocht ik daarna een stukje boterkoek eten dat hij speciaal daarbij gevoegd had. Welnu, de eetlepel was nog even weerzinwekkend als vroeger en nog uren later zat de afschuwelijke smaak ervan in de mond. Ik kreeg er een kaart bij uit de jaren vijftig, waarin een groep kostschooljongens in Frankrijk in een rij stonden en op hun beurt wachtten om uit handen van een non zo'n eetlepel tot zich te nemen.

Voor degenen die jonger dan vijftig zijn: vroeger moest ieder kind zolang de R in de maand was dagelijks één eetlepel levertraan drinken. Daarmee kwam je de winter door, werd gezegd. Voor wie vijftig of daarboven is weet dat dit een dagelijks weerkerende kwelling was! Op de kaart had hij geschreven: Toch maar fijn dat je geen 5 meer bent, maar 50 (en met deze broer moeten sommige Pernissers over een paar weken naar de slagvelden)! We zullen de levertraan meenemen en vrijdagavond voor het slapen gaan iedere deelnemer een eetlepel serveren....

Ook heb ik nog een DVD gekregen met allerlei nieuwsfeiten over het jaar 1956 (voorzien van de stem van die man van Polygoonjournaal, weet u nog!).

Kortom, in alle opzichten waren het feestelijke dagen in de pastorie.

Mij rest nog hen te danken die bezig zijn in de pastorie de douche een opknapbeurt te geven. Hij komt er weer als nieuw bij te staan!

P.S.

Een hartelijke groet van ons nu nog zevental... (en van Chica, ons keffertje dat de afgelopen weken geen bezoek meer gebracht heeft aan u weet wel; dat hangt misschien samen met de trap onder haar achterwerk die zij op een nietsvermoedend moment kreeg van mijn vrouw toen zij aan de Maas niet luisterde terwijl zij geroepen werd; dat gaf haar zo'n schrik dat ze zonder riem mak en gedwee naast ons verder liep en sindsdien geen eigenzinnige stap meer zetten durft; het effect van deze trap onder haar achterwerk bracht mijn vrouw tot de overtuiging dat zoiets ook voor 'anderen' wel eens zinvol zou kunnen zijn....de kinderen en ondergetekende vrezen met grote vreze...).

Pastorieklanken 12 mei 2006

Die klanken klinken ditmaal in majeuretoon, want wie zou er niet verheugd zijn wanneer een gezin weer (even) compleet is. Afgelopen woensdag om 18.30 uur konden we Sarah op Schiphol in de armen sluiten: wij ouders, de kinderen, m'n broer en z'n dochter, enkele vrienden en vriendinnen van Sarah en natuurlijk waren daar ook de ouders plus aanhang die Freek kwamen ophalen. Vanavond zal er een 'klein' tuinfeestje zijn voor familie en vrienden i.v.m. haar terugkeer (en in de schaduw daarvan zal ook mijn 50ste verjaardag nog gevierd worden, plus de komende 16^e verjaardag van Misha die op 8 mei jarig is!). Het kan niet op en we zijn ook erg blij dat het zulk mooi weer is deze dagen (niet zo'n grote overgang voor Sarah).

Elders zal Sarah zelf vertellen over de laatste periode van haar verblijf in Chennai.

Het lijkt erop dat Chica geleerd heeft van de therapeutische tik onder haar achterwerk, want ofschoon alle deuren i.v.m. het warme weer openstaan, is zij nog maar tweemaal naar de Plus geweest deze weken (ik zal dit aan Donner berichten...).

Verder wordt er in de pastorietaan weer hevig gevoetbald. Vooral Stijn blijkt een pittig keepertje te zijn die er niet voor terugdeinst de bal uit het tot goal verbouwde kippenrennetje te houden, hoe ook Izak z'n best doet hem erin te krijgen. Lukt Izak dat evenwel, dan zijn bij Stijn de rapen snel gaar, want tegen z'n verlies kunnen is niet z'n sterkste kant...

Ook geven Stijn en Eva circusvoorstellingen in de tuin, waar veel moed voor nodig is om ze aan te zien. De oudere dames daarentegen geven er de voorkeur aan in alle rust de tuin te gebruiken om zich enigszins te bruinen, want al te lang is uitgezien naar enige verkleuring!

Ikzelf heb deze dagen ook wat vrij genomen om met deze en gene wat te fietsen en te wandelen en dat is me uitstekend bevallen. Wat zijn er toch een rustige plekjes in Nederland (zoals de Biesbosch waar ik nooit eerder gewandeld heb!). Kortom, de lente is volop en in allerlei opzichten aangebroken in de pastorie.

Pastorieklanken 26 mei 2006

Behalve bij andere gezinnen in ons dorp is het ook in de pastorie spannend, omdat Anne deze weken haar H.A.V.O.-examen aflegt. De spanning is overigens groter bij haar ouders dan bij haarzelf, want er wordt nog gewoon gevoetbald en getraind of er niets aan de hand is. Onderschat zij de situatie of zijn wij kleingelovigen?

Sarah heeft gelukkig werk gevonden en wel bij haar oude werkgever op de Vuurplaat in R'dam-Zuid: AH. Nu niet om buitenslands te gaan, maar om te sparen teneinde straks in het Groningse op kamers te kunnen gaan.

De afgelopen weken waren erg warm na zoveel koude weken in maart en april. Ook de oude Peugeot had het warm: drinken dat ie deed... liters en liters koelvloeistof waren niet genoeg om z'n dorst te lessen. Wie nu bij ons naast de chauffeur wil gaan zitten moet kaplaarzen aan, want er staat inmiddels een flinke plas water die via de radiator naar binnen is gelekt. Bij nader onderzoek bleek dat er meer mankementen waren en dat het maar beter is de oude bolide naar de sloop te brengen...(aldus de immer vrolijk lachende garageman, die er ook nog aan toevoegde dat die sloop er maar bitter weinig voor zal geven...!).

Gelukkig is er een opvolger gevonden en wel die van m'n vader, die zijn auto binnenkort van de hand zou gaan doen (omdat autorijden niet meer mag en kan voor hem) en nu blij is dat zijn auto toch nog even in de familie blijft. U zult ons dus binnenkort in een blauwe Opel Agila zien rijden, waar overigens maar twee of drie kinderen in vervoerd kunnen worden.

Daarmee zal een einde komen aan het volstrekt illegale vervoer van 6 kinderen in een auto waar er ook maar drie, hoogstens vier in mochten...

Hoezeer een auto van belang kan zijn bleek maar weer toen we onlangs in de metro gestrand waren. Op de terugweg van zwemles met Stijn en Erik Hout kapte de metro ermee en droeg ons op met bus en tram onze weg te vervolgen. Die bus was nergens te zien en ook de tram was nog een heel eind lopen en dat terwijl die jongens hongerig en moe van het zwemmen waren. Wat te doen?

Gelukkig kwamen we een gemeentelid tegen die, eveneens gestrand, met de mobiel in de hand haar man al belde om haar op te halen en terwijl Stijn nog even van de gelegenheid gebruik maakte op een speeltuintje in het glas te trappen en bloedend en huilend weerkeerde, strompelde hij met ons naar de inmiddels gearriveerde auto en kreeg er naast een lift ook nog een verbandje bij. Thuis werd het avontuur door hem breed uitgemeten en begon hij steeds moeilijker te lopen ter onderstreping van zijn belangwekkende wond! Inmiddels loopt hij weer als een kieviet!

Nu de avonden weer langer zijn en wanneer de wind wegvalt kan er weer badminton in de tuin worden gespeeld. Vooral Eva geniet hiervan en een provisorisch door Izak opgehangen touw maakt zelfs een wedstrijdje mogelijk. Er wordt dus ook van de tuin een goed gebruik gemaakt: voetbal en badminton! Daarnaast ben ik ook weer gaan tennissen met onze Friese dorpsgenoot, waarbij de eerste partijen in het voordeel van uw predikant zijn uitgevallen. Maar je weet met die Friezen maar nooit of ze niet plots verraderlijk weer kunnen toeslaan, zelfs wanneer ze 77 worden....

Een hartelijke groet van uw predikant die zich mobiliseert om naar het 'IJzerfront' te gaan...

Pastorieklanken 9 juni 2006

Persoonlijk kijk ik met genoegen terug op een kort, maar pittig en interessant reisje naar de 'Velden van weleer'. Ook mijn broer was zeer te spreken over de interesse van de deelnemers. Voor herhaling vatbaar, er zijn nog genoeg belangstellenden in Pernis die ook wel mee hadden gewild! Wie weet in de toekomst nog eens ...!

Gisteren heeft Anne haar laatste examen afgelegd en kan naar haar zeggen met een gerust hart de toekomst tegemoet zien. Die toekomst zal allereerst haar verjaardag zijn op 3 juni: dan wordt zij 18! Vervolgens zal bij een positieve uitslag - dat weten we op 15 juni na 18.00 uur! - de weg naar de PABO worden ingeslagen, gelukkig die in Rotterdam, zodat er niet twee uitvliegen in september!

Op 9 juni gaan Sarah en Misha zich oriënteren in Groningen, Sarah voor per direct, Misha voor over twee jaar. Op 9 juni is er een open dag van de Groningse universiteit. Gelukkig heeft papa op die datum een studiedag in Utrecht over "God als persoon" (en niet als 'iets'), zodat ze in "De blauwe engel" (zo hebben we onze nieuwe dominobiel maar genoemd!) een eindje mee kunnen rijden (Voor wat betreft de oude bolide: die heeft inderdaad slechts 25 euro opgebracht, volgende keer laat ik hem per opbod verkopen op de bazaar van Pernis!).

Stijn en Eva hebben de afgelopen week vrij gehad en gevierd zijn we een daagje naar het "Dolfinarium" geweest om te ontdekken hoeveel kunsten deze vissen kunnen vertonen. Ook de zee-hondjes en walrussen waren leuk, met name die laatste lobbjes vertoonden op grappige wijze dat ze trots waren op hun prestaties en zich ook konden schamen als ze bijv. mensen nat spotten.

Tegelijk konden we mijn ouders bezoeken. Daar gaat het redelijk, al heeft mijn vader vrij plots een blaasontsteking gekregen en ligt hij nu met gelukkig weer afnemende koorts op bed. Of het mid-weekje Friesland (waar ze iets aan het water gehuurd hadden om met mijn broer naartoe te gaan) nog doorgaat is nu maar de vraag!

Op internet zitten Stijn en ik wel eens te kijken naar de 'planeten', een site waarin je de negen planeten kunt zien en veel over hen te weten kunt komen. Hij vroeg mij: Wat doen ze daar (in de ruimte)? Ik zeg: draaien, de een om de ander. Vervolgens hebben we dat samen even nagedaan (mocht u ons in de studeerkamer vreemde bewegingen zien maken, vrees niet dat ik op dansles zit of mij één tracht te voelen met de kosmos, maar we spelen gewoon 'planeetje').

Tenslotte maak ik nog melding van een enorme klap in huis die ons na een zoektocht 'all over the place' in de slaapkamer deed belanden waar een loodzwaar passe-partout van de muur was gedonderd met daarin een gipsen beeltenis van een 17e eeuwse edelman (één van m'n voorouders zeg ik altijd). Helaas, alle roem is ijdelheid, blijkt maar weer. Maar voor één ding waren we dankbaar, dat dit niet in het holst van de nacht is gebeurd (dan hadden we van schrik tegen het plafond gezeten!). Achteraf bleek de bedrading te zijn versleten, waaraan dit kunstwerk hing. Misschien dat met de opbrengst van de oude Peugeot een nieuw portret kan worden aangeschaft...

Een hartelijke groet vanuit een allerm minst schokvrije en bewegingsloze pastorie!

Pastorieklanken 23 juni 2006

De vlag is uit, zoals u hebt kunnen zien, alweer voor de tweede keer in Pernis. Vorig jaar voor Sarah, nu voor Anne die met goed gevolg haar Havo-examen heeft afgelegd. Ik kan niet zeggen dat ze er keihard voor gewerkt heeft, maar ondanks dat was het nog een fraaie cijferlijst ook, wellicht mede veroorzaakt door het feit dat Anne weinig last heeft van examenangst!

Tegelijk proberen we mee te voelen met hen die - om wat voor reden dan ook - gezakt zijn.

Dat is een bittere pil die je te slikken krijgt!

Anne hoopt nu in sept. naar de PABO in Rotterdam te gaan, terwijl Sarah zich officieel ingeschreven heeft voor de studie Godsdienstwetenschappen in Groningen. De één gaat dus op kamers, de ander blijft nog even thuis.

Of de andere kinderen over zijn hoort u in de volgende Kerkklanken. Wel is al zeker dat Stijn naar groep 3 gaat, waar hij erg veel zin in heeft en Eva (alweer) naar groep 8.

De warme dagen van juni hebben ons weer veel in de tuin gebracht waar zo af en toe ook de tafeltennistafel stond opgesteld. Daar moet ik tot mijn schrik constateren dat ik tegenwoordig wel eens verslagen wordt door Izak. Met een stiekem glimlachje om zijn mond speelt hij z'n vader van de tafel... Ik verklaar het vooralsnog uit de hitte; anderzijds, de beste leraar is hij

die door zijn leerlingen verslagen wordt... Daarnaast wordt er weer stevig gevoetbald en bij windstille wordt het ingetogen badminton gespeeld.

In de vorige Pastorieklanken werd door een aandachtig lezer een ernstige biologische misvatting geconstateerd : dolfijnen zijn geen vissen, zoals uw dominee meende, maar zoogdieren! Bedankt voor deze correctie (ook voor andere, terzake het taalgebruik...!). Zorgvuldige en oplettende lezers zijn belangrijk voor auteurs.

Tot mijn grote vreugde zal de dominee uit Hongarije, waarmee zowel Leen Hoogwerf als Jan Nieuwpoort kennis hebben gemaakt, het weekend van 30/6 en 1, 2/7 samen met zijn vrouw ten onzent logeren. Ofschoon het al 30 jaar geleden is dat hij in Nederland studeerde, spreekt hij nog altijd uitstekend onze taal en wie weet vindt hij het een aardig idee om hier ook een keertje voor te gaan. Maar wil hij het niet, begrijp ik dat ook, want hij heeft tenslotte een vakantieweekje!

De week erop (9 juli) bent u allemaal welkom op de koffie in de pastorietaal als afsluiting van het seizoen, waarbij u tevens de foto's, ingeplakt en wel en van onderschriften voorzien, kunt bekijken die Sarah gemaakt heeft in India.

Helaas zal zij er zelf niet zijn, want zij is op fietsvakantie.

In de tuin zullen voor de jongelui wat spelletjes te doen zijn, waarbij misschien de ouwelui ook nog acte de présence zullen geven...We hopen op mooi tuinweer!

Ik wil eindigen met een klein zomergedichtje:

...het lepeltje dat tegen het glas tikt, het
geritsel van een snoeppapiertje,
een vlieg in de confituur – de vreugden van
het provinciale theedrinken...

Ziet u zichzelf al zitten op een stille zomerse middag ergens op het platteland in het warme zuiden?

Pastorieklanken 14 juli 2006

De vakantie staat voor de deur! Het woord vakantie hangt samen met 'vacare Deo' dat vrij zijn voor God betekent. Echt vakantievielen is dus weer op adem komen in en bij God, tijd nemen voor gebed en bijbellezing. Daar kikker je pas echt van op, leest u psalm 23 maar!

Komende zondag hoop ik in Denemarken een dienst te mogen vervullen voor de aldaar levende Hollandse boeren. We logeren van de 15^e t/m de 17^e juli bij een neef van mijn vrouw die ook ooit eens geëmigreerd is met zijn veestapel.

De week daarop, de 21ste hopen we met het hele gezin te vertrekken naar de "Lot" in Frankrijk waar we twee weken bij weer een ander - ver - 'familielid' van m'n vrouw logeren. Het is een huisje vlakbij een boerderij waar ook paarden zijn. Bij het huisje bevindt zich ook een Pipo-wagen waar de kinderen als zij dat willen in kunnen slapen! De afstand is bijna 1000 km.vanhier en we willen daar met twee auto's naartoe te gaan, want de "Blauwe Engel" kan er maar vijf herbergen (en een busje voor acht is moeilijk te vinden). Ook Chica hoopt mee te gaan om de "Plus" ook enige tijd vakantie te gunnen!

Op 5 aug. denken we weer terug te zijn in Pernis, want op 8 aug. zijn mijn vader en moeder 60 jaar getrouwd! Dat willen ze graag met ons vielen ergens in de buurt van Ermelo.

Inmiddels is ook bekend dat Misha over is naar 5 Gym. en Izak naar 3 Havo, kortom er toch nog wat uitgevoerd het afgelopen jaar in de pastorie.

Verder wordt er nu door deze en gene vakantiewerk verricht: Anne, Sarah en mogelijk ook Misha bij de A.H. en Izak is begonnen met een krantenwijkje.

Daarnaast volgen we de WK, de één wat intensiever dan de ander en voor wat betreft mijn vrouw en ik, zij werkt zo af en toe nog eens een ochtendje in 'Sonneburgh' en ook mijn arbeid gaat gewoon door alsof het seizoen nog in volle gang is.

Tegelijk genieten we ook van het prachtige weer van de afgelopen tijd! Zeker ook toen onze vrienden uit Boedapest een weekend bij ons verbleven!

Een ieder vanaf deze plaats een goede vakantie toegewenst, weinig of geen files onderweg en vooral een gezegende tijd, waarin het vacare Deo ook werkelijk gestalte mag krijgen!

Pastorieklanken 1 september 2006

Op de achtergrond hoor ik Misha op de piano een liedje van de "Kinks" spelen (Lazy on a sunny afternoon, dwz. lui op een zonnige achternamiddag!) en wellicht wordt het ook voor

deze gymnasiast weer tijd naar school te gaan en af te rekenen met de lazyness die na weken vakantie begint in te treden. Ofschoon daar direct aan moet worden toegevoegd dat drie van de zes kinderen deze zomer ijverig gewerkt hebben in de 'kruidenier die op de kleintjes let'...

Zware hoosbuien zijn getrotseerd om de Kop van Zuid te bereiken!

En in Pernis heeft Izak in de juli-hitte ervoor gezorgd dat de krant toch nog op tijd bij u in de bus viel, daarbij soms geassisteerd door Stijn.

Maar natuurlijk was het ook gewoon vakantie: voetballen 's middags in de tuin bij 32 graden (incl. handschoenen aan en een blouse met lange mouwen i.v.m. het verlangen van Stijn de bal voor het doel weg te houden), wie doet ze dat na? Ik niet!

En daarna afkoelen in de Maas, waar ook Stijn zonder problemen in afdaalde (met wat om de armen vanzelfsprekend). Was het nog nodig Pernis te verlaten? Voor Chica hoefde het niet, die ging daarom elders in Pernis logeren, waar ze beter op hem pasten dan wij, want in de Plus werd zij niet meer gesignaleerd....

Wij hebben het toch maar gedaan, er lag tenslotte een huisje op ons te wachten ergens tussen de Lot en de Dordogne! En bovendien, meer dan tien mensen (van de Stichting Boete en Verzoening) zouden in de pastorie overnachten, dus we moesten wel...

Gelukkig hadden we de beschikking gekregen over een prachtige bus, waarin voor 9 personen ruimte was, zodat de optie van met 2 auto's achter elkaar aan rijden kon worden losgelaten (en dat was maar goed ook, want we waren niet ver gekomen, denk ik).

's Nachts rijden beviel uitstekend, geen file gezien en ook in Parijs kun je 's nachts prima even met de auto de Eiffeltoren gaan bekijken (heerlijk om daar om 1.30 uur rond te banjeren met slaperige, maar verbaasde en verwonderde kindergen...).

Vroeg in de middag was het al genieten van de rust op het franse platteland, een oude 'gite' met dikke muren, een Pipo-wagen erbij om in te slapen voor wie wou, een klein zwembadje om in te dollen (of af te koelen), koeien, paarden en later zelfs een echte ezel (mijn lievelingsdier, trouwens) om naar te kijken, op te zitten of mee te spelen. En verder twee honden, vele vliegen, sprinkhanen, een paar wespen en hier en daar een hagedisje en 's nachts krekels onder een prachtige sterrenhemel!

's Morgens op de fiets croissantjes en stokbrood halen in het dorp, een krantje er soms bij, daarna een stadje bekijken, een wandeling maken, zwemmen of kanoën en dan weer een markt bezoeken (en denken: hier kijken, maar op de bazaar in Pernis kopen!), ansichtkaarten schrijven, een praatje maken met deze of gene Fransman, kortom alle ingrediënten die een vakantie voor ons smakelijk maken!

Inmiddels is de draad weer opgepakt. Het eerste dat thuis te doen stond was de voorbereiding op het 60 jarig huwelijksjubileum van mijn ouders dat zij in Garderen hebben gevierd: kaarten sturen, waarin op de postzegel hun trouwfoto was afgedrukt, sketches maken, een toespraak overdenken en met de andere familieleden de laatste puntjes op de i zetten voor die dag.

De dag - 8 augustus - begon om 14.00 uur en duurde tot 21.30 uur en uit heel het land kwamen de kinderen en kleinkinderen naar de Veluwe, waar iedereen het uitermate naar de zin heeft gehad, i.h.b. mijn ouders! Vele toespraken, foto's kijken van vroeger, leuke sketches uitspelen, eten en drinken en gewoon gezellig bij elkaar zijn. De tijd vloog om en na het zingen van Gezang 44 ging ieder weer zijns weegs. Kortom, een gedenkwaardige en emotionele dag waarin een lach afgewisseld werd door een traan. Komende dinsdag 29/8 hoopt mijn vader 87 te worden en hopen mijn vrouw en ik dat in Ermelo, waar zij wonen, met hen te vieren.

U bent weer een beetje op de hoogte, al ben ik nog vergeten te vermelden dat er in de pastorie met name 's nachts bijzondere klanken te horen zijn en wel van onze nieuwe bewoonster: Sonja (eerder Pjotr geheten en daarvoor Maneschijn), de dwerghamster.

Vlak voor de start van de basisschool wilde Eva nog graag een klein hamstertje gaan verzorgen. Links en rechts geïnformeerd zijn we uiteindelijk bij een russische dwerghamster terecht gekomen die inmiddels vanwege het nachtelijk lawaai (een hamster waakt en werkt 's nachts) uit de kamer van Eva en in de kamer van Sarah is geïnstalleerd! Laat die daar z'n nachtelijke exercities maar maken, want de bewoonster ervan heeft het Pernisse toch onlangs voor het Groningse verwisseld!

Een hartelijke groet uit een pastorie waarin geknispeld en geknabbeld wordt! En voor de rest....we zien elkaar op de Pernisser bazaar, nietwaar!

Pastorieklanken 15 september 2006

Het schoolleven is weer begonnen en als ik het goed heb gepeild bevalt het iedereen.

Het is gelukkig ook wat minder nat geworden, waardoor de regenpakken nog niet uit de kast gehaald behoeften te worden.

Nu is het weer ouderwets stil in huis gedurende de morgenuren, waar naast allerlei werkzaamheden ook tijd is om samen koffie te drinken, de krant even door te nemen of de dingen van het gezin en/of de gemeente te bespreken.

's Middags druppelt iedereen weer binnen, maar dan ben ik meestal weg en in de avond valt op dat de meesten wat meer op tijd beddewaarts gaan.

Stijn heeft onlangs zijn eerste officiële voetbalwedstrijd gespeeld en versloeg met zijn ploeg de tegenstander met 17-1! Zelf had hij 7 doelpunten gemaakt en glom van trots.

De wedstrijd verliep heerlijk chaotisch en deed ons toeschouwers af en toe schaterlachen van plezier. Deze wedstrijd was een goed voorbeeld van hoe het in al het voetbal zou moeten gaan: geen geduw en getrek aan elkaar, geen gemene trucjes, geen fanatisme, geen gescheld op het veld van spelers (of van de toeschouwers!), maar gewoon plezierig een balletje trappen.

Wat mij betreft mogen de mini-effies in de eredivisie en op de eretribune!

Helaas moet ik deze 'pastorale klanken' onderbreken, omdat ik zojuist de telefonische mededeling ontvang dat de bekende viervoeter zich in een al even bekende kelder van een bekende Pernisse winkel bevindt. Het hongerige bloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan... !

Pastorieklanken 6 oktober 2006

Zit je daar rustig achter je bureel aan een preek te werken, verschijnen er opeens twee geüniformeerde mensen voor je raam, net vijf minuten nadat er gebeld is dat die snuffelende viervoeter weer es afgedwaald is naar haar geliefde voorraadkamers in de Plus.

Het bleken mensen van de milieudienst te zijn die Chica op maar liefst verschillende 'zonden' op heterdaad betrapt hadden: zoals het nemen van een bad in de singel voor de Biezenkamp, het achteloos achterlaten van 'drukwerk' op de kasseien, het niet voorzien zijn van een identiteitsbewijs om de hals en het ongevraagd naar binnen glippen in de supermarkt en daar a.h.w. in het niet verdwijnen!

Goed voor een bon van tenminste 50 euro, zeiden deze overheidsdienaren (waarvoor ik n.b. wekelijks in de kerk bid)!

Dankzij enkele bekenden van Chica kon nog worden afgewend dat zij met de dierenambulance zou worden afgevoerd naar een duur hotelletje in de stad, anders zou de financiële aderlating nog groter zijn geworden (en had ik voor die zondag het collecterooster moeten omgooien...), beet de beambte me vinnig toe. Gelukkig luwde de verontwaardiging enigszins doordat ik verzachtende omstandigheden wist aan te voeren, waardoor de euvels van de hond mij (slechts) op een 'laatste waarschuwing' kwamen te staan... Stelselmatig werd ik aangesproken als pastoor, maar dankbaar voor de genade die mij bewezen was heb ik daarover verder het zwijgen toe gedaan.

Chica ligt inmiddels aan een dik touw dat haar geenszins bevalt (waf-waf en grom-grom hoor je zo af en toe als machteloze uiting waarom zij niet meer mag shoppen!), maar daarmee moet voortaan worden voorkomen dat er inbreuk zal worden gepleegd op een rustige voorbereiding van een zondagse preek!

Bij dezen bedankt ik hen die het voor Chica hebben opgenomen en de weg naar de 'pastoor' hebben gewezen (die gepraat heeft 'als Brugmans' – ook een pastoor! – om verder onheil af te wenden!).

Pastorieklanken 20 oktober 2006

De herfstvakantie is in aantocht, deze en gene hoopt uit logeren te gaan, anderen zullen thuis een beetje bijkomen van de eerste ruk! Mijn vrouw en ik hopen gevolg te kunnen geven aan een uitnodiging van mijn bevriende collega in Boedapest om enkele dagen bij hem en zijn vrouw door te brengen. Het is dan precies 50 jaar geleden dat de Hongaarse opstand uitbrak en we hopen in die week enkele plekken te bezoeken waar een en ander zich heeft afgespeeld in die woelige dagen, waarbij 10.000 doden vielen, 200.000 gewonden en waar 30.000 mensen toentertijd hun toevlucht hebben gezocht in Nederland. Ook in ons land had dat onrust tot gevolg, waarbij met name het CPN-kantoor in Amsterdam het moest ontgelden.

De dramatische beelden op tv van een door Moskou vernederd en verslagen Hongarije heeft veel Nederlanders bewogen de Hongaarse vluchtelingen hier onderdak te bieden. Nog 33 jaar heeft Hongarije moeten wachten voordat de bevrijding werkelijk een feit was.

We hopen deze reis te maken met de 'Blauwe engel'.

Tot slot maak ik nog melding van het opmerkenswaardige feit dat er zich 'onder u, gemeentelieden' een bijzondere dichteres bevindt, die niet alleen gedichten maakt, maar die ook zonder problemen uit het hoofd declameert. Onlangs mocht ik daarvan getuige zijn, waarbij in de poëzie die werd voor-gedragen gewag gemaakt werd van een zoon en een vader die naar de kapper gingen en de zoon ertoe kwam aan de kapper het verzoek te doen net zo'n 'mooi koppie' geknipt te krijgen als zijn vader, waarbij ik plotseling een warme hand over mijn bolletje voelde gaan om de opvallende, deels braakliggende haardracht van de vader aanschouwelijk te maken...

Zelden ben ik zo tot mijn verrassing teder en liefvallig door een gemeentelid geaaid, zelden ook hebben we een bijeenkomst met zoveel hilariteit afgesloten.

Thuis heb ik er samen met mijn vrouw, die de in de war geraakte haardos van ondergetekende weer op orde moest brengen, een heerlijk glas rode wijn op gedronken, verheugd dat je over zo weinig (haar!) zoveel plezier kunt hebben...

Een hartelijke groet van een opgepoetst pastoriebolletje...!

Pastorieklanken 10 november 2006

Stijn zat in de herfstvakantie enige dagen bij z'n vriendin in Naaldwijk (waar hij over een iets ruimer aanbod van t.v.programma's beschikt alsmede over een grotere kooektrommel!), Eva blies even uit bij haar vroegere schoolvriendinnen in Monster, Sarah probeerde thuis te blokken op haar eerste tentamen aan de universiteit, Izak en Misha maakten gebruik van het nazomerse weer om naar Den Haag en Poeldijk te gaan fietsen, Anne heeft veel gewerkt bij A&H, terwijl wij in de "Blauwe Engel" over 's Heeren wegen naar Hongarije afreisden (om 4.30 uur in de ochtend). Die wegen brachten ons eerst in het klooster van Melk, waar de gastenpater ter gelegenheid van de komst van mijn vrouw (na 15 jaar!) ons door enkele prachtige vertrekken van dit fraaie, op de rots gelegen, "Stift" geleid heeft. Zo hebben we de balzaal van keizer Franz Jozef bekeken en de schitterende bibliotheek (100.000 boeken, waar-onder enige van voor het jaar 1000!).

Het mooiste evenwel was dat we 's avonds op het balkon van het klooster stonden en uitzicht hadden over de omgeving en onder de sterrenhemel het dorp aan onze voeten zagen liggen en lichtjes in de verte op de berghellingen.

De volgende morgen waren we om 6.15 uur in de kapel om het morgengebed met de monniken mee te bidden en na het ontbijt gingen we verder naar Boedapest. Alles verliep goed totdat we, vlak voordat we wilden afslaan naar de weg die naar het dorp leidde waar onze vrienden wonen, stil kwamen te staan. Dat was op de rondweg om Boedapest. We besloten om de snelweg te verlaten en langs een andere weg op onze bestemming te komen. Dat betekende wel dat we een brug moesten vinden over de Donau, omdat de pastorie van de predikant op het eiland van Boedapest ligt. Na bijna anderhalf uur zoeken en dwalen vonden we een pontje, waarop 6 auto's konden staan, dat ons over de Donau bracht en ons zo'n beetje in de achtertuin van onze vrienden deed belanden. Een romantischer aankomst kun je je niet indenken, nietwaar...

De dag ervoor was de opstand van '56 herdacht en iedereen was vol van verontwaardiging over het feit dat het volk hier helemaal buiten gehouden was, reden waarom er rellen waren uitgebroken die op hun beurt een hardhandig optreden van de politie hadden uitgelokt. Dit laatste geweld deed denken aan hoe het in '56 gegaan was. Kortom, in de ogen van vele Hongaren een mislukte herdenking.

De volgende dagen hebben we in de nazomerzon door de stad gewandeld, maar verder niets meer van onrust of rellen gezien of gemerkt. Naast de synagoge (de op één na grootste ter wereld) hebben we ook nog een bezoek gebracht aan het "Terreurhuis" (thans een museum), waar eerst de Nazi's hebben gezeten en na de oorlog de geheime dienst van de Sovjetbezitters was gevestigd. Aangrijpend nog altijd is te zien hoe dit land zo lang tussen twee machten ingeklemd gezeten heeft. Tegelijk ook verdrietig dat de Hongaren voor en in de oorlog zulke verkeerde keuzes hebben gemaakt, waardoor ze eerst een speelbal voor de Nazi-overheersing werden en daarna voor de Russische!

Nu zijn ze vrij, maar we kregen niet de indruk dat dit volk erg gelukkig is met de regering die er nu is. Maar wellicht zijn ook de Hongaren zelf pessimistisch van aard (het land telt de meeste zelfmoorden van Europa).

Vrijdagmorgen vroeg keerden we terug en het is ons gelukt om in ene dag van Boedapest naar Pernis te rijden. Maar hoe kan dat ook anders wanneer je in een 'blauwe engel' rijdt, dan ga je als op vleugelen gedragen...

Een hartelijke groet uit de pastorie waar de verwarming het gas weer door de buizen jaagt en ieder weer gewoon op school, thuis of in de gemeente aan het werk is.

Pastorieklanken 24 november 2006

Het was heerlijk weer eens in het 'Grunniger' land te zijn: toevallig was het dat weekend guur, storm, onweer en hagel en dat hoort ook in het hoge noorden...

Stijn had het ook naar de zin, want hij mocht op zondagmorgen voor aanvang van de dienst in Usquert de klokkenluider zijn en dat gebeurt daar nog door aan een touw te gaan hangen. Je moest hem eens zien hoe die met lijf en leden op en neer ging in de klokkentoren en in de omtrek iedereen mocht laten horen dat ze in het huis des Heren verwacht werden.

Helaas waren er geen leeftijdsgenootjes van hem bij, zodat hij tijdens de preek van zijn vader gewoon bij de groten bleef. Om hem wat te doen te geven tijdens die 'lange' zit mocht hij wat kleuren. Maar denk nou niet dat hij niet luisterde, want na afloop van de dienst kwam hij onmiddellijk naar me toe om te zeggen dat ik een fout gemaakt had in mijn gebeden. Hij wees me er namelijk op dat ik gebeden had voor Ethiopië i.p.v. voor Eritrea waar 1800 christenen in containers gevangen zitten (en waar Open Doors net daarvoor een demonstratie in Den Haag had gehouden). 'Domme Papa', riep hij, 'dat was niet in Ethiopië'...(gelukkig dat hij in Pernis weer naar de nevendienst kan...).

Thuis heeft hij een nieuwe hobby: skelteren. Wie nu de pastorie nadert loopt het risico met een grote snelheid een skelter op zich te zien afkomen. MAAK DAT JE WEGKOMT of spring achterop, want er is nog een kuipje, maar alleen voor lichtgewichten daar hij anders gaat steigeren....

Een hartelijke groet uit een omskelterde pastorie....

Pastorieklanken 8 december 2006

Chica wordt oud. Ik merk het aan verscheidene dingen: zij begint niet alleen steeds vaker te sjokken als ik langs de Maas loop, maar ook valt zij steeds vaker agressief uit naar passerende medehonden. Het lijkt wel alsof ze in woede ontsteekt wanneer zij uit haar droevige gepeins plotseling wordt

opgeschrikt door een andere viervoeter. Ook krijgt ze de zenuwen van al dat vuurwerk dat voortijdig wordt afgeschoten...

Een grimmige grijsaard wordt zij! Ze is dan ook inmiddels de pensioengerechtigde leeftijd gepasseerd (ruim 9 jaar x 7 is ongeveer 65plus!) en verlangt wellicht naar rust, na een leven van veel onrust, mede als gevolg van allerlei uitstapjes die in de illegale sfeer lagen... Sinds kort is dat over.... ze zoekt rust! Ontwaken doet zij slechts nog als een vreemdeling de pastorie betreedt, dan gromt en blaft zij zonder ophouden om telkens aan de binnengekomen gast te laten gevoelen dat hij of zij háár tenminste bijzonder onwelkom is...

Het wordt tijd dat het beestje een nieuwe visie ontwikkelt op mens en dier, de veranderde samen-stelling van de 'Kamer' mag haar daartoe tot een inspirerend voorbeeld zijn!

Maar denk nou niet dat het voor het overige ten onzent een oase van rust is: integendeel, de Sinterklaascadeautjes moeten ongemerkt binnengesmokkeld worden, gedichten ongezien uitgeprint en dat alles op tijd, want in Ermelo kloppen vol verwachting twee oude harten die uitzien om dit feest met kinderen en kleinkinderen te vieren.

En daarnaast wordt er ook gewoon gewerkt, stage gelopen, gestudeerd en schoolgegaan, waarbij lust en last soms heel dicht bij elkaar liggen...

Pastorieklanken 22 december 2006

Zoals het er nu uitziet hopen m'n ouders gedeeltelijk de Kerstdagen weer bij ons door te brengen. Want behalve de Kerstdagen is ook de dag ervoor en de dag erna een blijde dag, omdat resp. Izak en Stijn verjaren. De eerste wordt 15, de laatstgenoemde wordt (alweer) 6.

Op zijn verjaardag wil Stijn graag een kathedraal bezoeken, waarom weet ik niet zo goed, misschien omdat ik hem ooit verteld heb dat ik op Kerstavond 1976 de Nôtre Dame van Parijs heb bezocht en daar drinkende clochards achterin de kerk zag liggen. We zullen es kijken of dat in de St. Jan in Den Bosch ook zo is in de Kerstvakantie...!

Als volgende week de Kerstvakantie begint is het meestal een grote logeerpartij, waarin het ene moment het huis gonst van de gasten, het andere moment het ijselijk stil is, omdat ze allemaal elders zijn. Ik weet nooit wat ik het prettigste vind: meestal wens ik rust als ze er

'herrie-schoppend' allemaal zijn en verlang ik naar leven in de brouwerij als ze uit logeren zijn...

In januari hoop ik nog twee dagen op herhaling te gaan naar de "Achelse Kluis" onder Eindhoven, waar ik samen met een goede vriend me terugtrek achter kloostermuren en zagezegd in retraite ga. Dan voegen we ons in het strakke ritme van de getijden, van 's morgens vroeg (4.15 op!) tot 20.30 in de avond.

Daarna zullen de voorbereidingen op de reis naar Roemenië weer de aandacht vragen (naast alle 'gewone' dagelijkse arbeid).

Pastorieklanken 12 januari 2007

Nu Chica het weglopen zat raakt, begint Stijn ermee, eerst door het houden van wandelingen ('een rondje Pernis', noemt hij dat) en sinds zijn verjaardag ook door het maken van fietstochten. Gelukkig zijn er velen die hem herkennen op straat, maar soms is hij wel ver weg...

De Kerstdagen vierden m'n ouders bij ons en alle dagen was m'n moeder present in de erediensten

(met in één ervan een verrassende ontmoeting met iemand uit haar geboortedorp; wat je al niet in Pernis kan overkomen!). M'n vader ziet de gang naar de kerk minder zitten en geniet meer van alles als hij rustig thuis kan blijven.

Het Oudejaar was bij ons rustig, de meesten waren elders en slechts twee kinderen waren thuis (plus een slapende Stijn!).

Daarna ben ik een paar dagen in de Achelse Kluis geweest, een Trappistenklooster waar een deel van in België ligt, een ander deel in Nederland. Op dat kloosterterrein bevindt zich ook een galerie en een winkel waar je boeken, kaarsen en c.d.'s kunt kopen. Als je daar afrekent staat er op het bonnetje behalve het bedrag ook nog een bijbeltekst (misschien iets voor de Plus?). Bij mij stond er onder de woorden "Wij danken u voor uw aankopen": 'Heeft iemand onder u leed te dragen? Laat hij bidden' (Jacobus 5: 13a). Zo zie je maar, je kunt te allen tijde evangeliserend bezig zijn.

Aardig vond ik ook dat er een briefje lag voordat je de huiskapel binnenging over het 'meezingen met de monniken'.

Kennelijk was het nodig de gasten van het volgende te overtuigen: meezingen met de monniken is... zingen met twee oren en één mond, is weten dat God niet doof is, is weten dat God niet luistert naar de keel, maar naar het hart...

Verder werd de deelnemende zangers op het hart gedrukt zich aan te passen aan de stijl van de

(gregoriaanse) zang en dat is o.a. ... lichtvoetig: klompen uit, balletschoentjes aan...

Ook wij kunnen daar nog wat van leren in de gemeentezang!

Een hartelijke groet vanuit een pastorie, waarin het nog duidelijk vakantietijd is!

Pastorieklanken 2 februari 2007

Ondanks de goede dagen in Roemenië en de goede samenwerking met m'n co-chauffeur (die niet gespeend is van humor... zie verder de film!!) was het natuurlijk weer fijn met het gezin herenigd te zijn. Er is altijd reden tot grote dankbaarheid als de missie voltooid is en we veilig terug mochten keren. God lof hiervoor en dank aan allen die ons gedurende de reis met hun gebeden hebben vergezeld!

Gisteravond (25-01) is er een heel naar ongelukje gebeurd toen onze Eva met een pot kokendhete thee struikelde en een groot deel van de pot over zich heen kreeg. Aan haar arm heeft zij 2^e graads verbranding opgelopen en ook haar rechterwang en oor is geraakt. Ze heeft erg veel pijn gehad, maar door haar kennis van EHBO wist zij nog goede adviezen te geven terzake de directe hulp. Na het bezoek aan de hulppost in Spijkenisse is zij - samen met mijn vrouw - naar het Zuiderziekenhuis gebracht alwaar zij in het Brandwondencentrum nader is onderzocht en de nacht ter observatie heeft doorgebracht. Gelukkig mocht zij de volgende dag weer naar huis, maar de genezing zal langere tijd in beslag nemen. We zijn erg ontdaan van het gebeurde, maar bewonderen de wijze waarop Eva deze tegenslag heeft geïncasseerd.

We hopen en bidden dat ze zo min mogelijk littekenletsel van deze verbranding zal overhouden.

Een hartelijke groet vanuit de pastorie!

PS. Nog hartelijk dank, ook namens m'n vrouw, voor de vele Kerstkaarten die we van u hebben ontvangen. Het was een sport om ze zo af en toe te tellen, maar als je dacht dat er die dag zoveel gekomen waren lag er stevast 's avonds laat nog een op de deurmat!

Pastorieklanken 16 februari 2007

Na de schrik met Eva kwam vier dagen later de enkelbreuk van Anne en zorgde ervoor dat mijn vrouw op dinsdag 25 jan. driemaal naar het ziekenhuis moest: eerst om Anne voor een operatie af te leveren, vervolgens om met Eva naar het brandwondencentrum af te reizen om te kijken hoe de huid ervoor stond en tenslotte om na de operatie Anne te bezoeken.

Daags daarna lagen er twee 'zielige zusjes' tegenover elkaar op de bank! Gelukkig kwam er voor hen veel aanloop en stroomden de kaarten binnen, alsmede bloemetjes en lekkernijen als chocolade. Kortom, 'ieder nadeel heb z'n voordeel'. Ondertussen was (en is) zeker ook het herstel van de brandwonden niet altijd even pijnloos, maar inmiddels zien we dat de huid zich wonderwel herstelt en de pijn steeds meer afneemt.

Het zal nog wel even duren natuurlijk, maar we hebben goede hoop dat er geen blijvende en ernstige littekens over zullen blijven.

Ook voor Anne zal het een tijdje gaan duren voor zij weer echt op de been is en of zij dit jaar nog topscoorder zal worden van het damesvoetbal in Pernis is geheel de vraag. Wel beweegt zij zich watervlug met haar stokken door het huis en soms ook buitenshuis. Daarnaast schroomt zij ook niet zich in de rolstoel te laten voortbewegen en zelfs de sneeuw van afgelopen donderdag hinderde haar niet zich naar het metrostation te laten rijden (er was bij mijn weten geen weeralarm voor rolstoel-rijders afgekondigd...!). Kortom, we proberen de draad weer een beetje op te pakken... Dat onder-tussen ook de beide oudste zoons ten gevolge van een griepje bed moesten houden heeft geen enkele aandacht gekregen...

Een hartelijke groet uit een pastorie, waar mede dankzij Carmen en Ionella uit Roemenië, af en toe weer heerlijk gezongen wordt!

Pastorieklanken 2 maart 2007

Met Eva gaat het gelukkig steeds beter, de arm geneest naar wens en zoals het er nu uit ziet (de controle is een paar maal per week) zal er geen cosmetische transplantatie hoeven plaats te vinden. Haar gezicht ziet er helemaal erg goed uit.

Ook Anne lijkt haar eerste weken in het gips goed te hebben doorgebracht, want de dokter was tevreden over het verloop van de genezing. Maar voor beiden is er nog een lange weg te gaan.

In de gang staat een rolstoel (m.n. 's nachts oppassen geblazen 'als je eruit mot') en zo af en toe hoor je op de trappen het geklik van stokken dan wel dat er één in de kamer op de grond klettert. Alleen een rollator ontbreekt er nog aan om de sfeer van een bejaardenhuis compleet te maken...

Inmiddels maakt ook Carmen zich op weer huiswaarts te keren, haar zuster Ionela achterna die half februari al terugging. Beiden hebben het erg naar het zin gehad in Pernis (wandelen langs de Maas was favoriet en natuurlijk de lichtjes 's avonds van de Shell: reclame voor Pernis zal klinken tot in het verre oosten van Roemenië en wellicht komt zo de torenflat ook nog een keer vol met de nouveaux riches van dat land...).

En ik geloof dat ook u, voorzover u met hen hebt kennism gemaakt, het fijn gevonden hebt dat zij er waren. Bovenal hebben we erg genoten van die keren dat zij in de kerk gezongen hebben.

We wensen hen Gods zegen toe in hun thuisland en wellicht horen en zien we hen weer eens in de Pernisser dreven.

Een hartelijke groet vanuit een nog van de krokusvakantie genietende schare !

Pastorieklanken 16 maart 2007

Eén dezer dagen werd ik blij verrast toen de deur naar m'n studeerkamer open ging en daar een hand zichtbaar werd met een zakbijbeltje erin. Was dat de hand van een fanatiekeling die met dit gebaar kenbaar maakte dat het in de pastorie maar om één ding gaat, namelijk dat daar de Bijbel gelezen moet worden?

Nee, het bleek mijn eigen zakbijbeltje te zijn die ik maar liefst 7 weken kwijt ben geweest!

Dat was waarlijk een vrolijk weerzien! Ergens tussen een bed en een muur was hij gevonden. Bedankt, Leon Jonker, en gelukkig voor mij is hij er nu eindelijk van overtuigd dat z'n dominee z'n bijbel echt niet vergeten had mee te nemen naar Roemenië...!

Rondom de pastorie gaat het ook steeds beter: de straat langs het hek waar een paar tegels schots en scheef lagen is weer opgekalefaterd, zodat een ieder die naar de kerk wil eindelijk weer een effen baan voor zich ziet als ze langs de pastorie opkomen. Niets ligt u meer in de weg om die weg ook eens op te gaan...! "Kom ga met ons en doe als wij"...
Even verder is ook het fietspad opgeknapt en langs de Maas zijn er bankjes en tafeltjes bijgekomen, zodat het ons over een paar maanden aan niets ontbreekt op recreatief terrein. Om die reden heb ik al m'n zomervakantieplannen afgezegd om niets anders te doen dan aan het water te verwijlen met een boekje op een bankje aan een tafeltje...
Een hartelijke groet van een tevreeën Pernisserke...

Pastorieklanken 30 maart 2007

Na de verbrandingswonden van Eva (die nu goed genezen) en de gebroken enkel van Anne (die uit het gips nog slechts met 1 stok achter de kassa van AH zit om nog wat te verdienen) heeft nu ook de griep zijn intrede in de pastorie gedaan. Zowel Stijn, Eva als Misha hebben er korter of langere tijd last van gehad. Stijn was er zelfs trots op dat hij in 1 nacht 7 keer had overgegeven, een nieuw persoonlijk record, zo presenteerde hij het 's morgens (mijn vrouw was er minder blij mee...) Inmiddels lijken ook deze perikelen weer over hun hoogtepunt te zijn (en wanneer u er nog last van heeft wensen we u beterschap!).

Een fijn bericht is dat Eva toegelaten is tot de school van het Jeugdtheater Hofplein, waar ze in sept. naartoe hoopt te gaan. Een lang gekoesterde wens is in vervulling gegaan en we hopen dat ze het even leuk zal hebben als ze er nu van droomt! Het is een Havo-school die op vrijdag aandacht geeft aan vakken als dans, zang en theater (het zal niet de eerste uit een pastorie zijn die in het theater terecht-komt...). Een nieuwe school, gezellig klein en met een goede sfeer!

Gelukkig waren m'n ouders in de gelegenheid weer eens naar Pernis te komen en als het goed is hebt u m'n moeder tot twee keer toe in de kerk zien zitten (m'n vader ziet het met de 'banken in de kerk' niet meer zitten erop te gaan zitten..., maar gelukkig kun je tegenwoordig een preek nog uitdraaien en later laten (voor)lezen).

Als alles goed gaat hopen ze op 14 april, als ik 51 word, er weer te zijn.

De tijd voor Pasen is altijd een erg drukke tijd, vele diensten moeten er worden voorbereid. Tegelijkertijd heeft iedere dienst in deze tijd een eigen karakter: Palmпасen, Witte Donderdag, Goede Vrijdag en Paasmorgen. In die zin is het ook de boeiendste tijd van het jaar waar we geboeid door het Woord iets van de ruimte ervaren waarin we door de Here God gezet zijn, die genadige ruimte van de voor ons gestorven en verzezen Here.

Met u hoop ik daar met vreugde en dankbaarheid van te mogen genieten.

Een hartelijke groet van ons allen.

Pastorieklanken 19 april 2007

Inmiddels is het leven grotendeels van binnen naar buiten de pastorie verplaatst: er wordt weer druk gevoetbald in de achtertuin, er zijn nieuwe (2^e hands stretchers) aangeschaft, thee en koffie worden buiten geserveerd en de verweerde tuintafel (ooit als geschenk van de gemeente Rutten ontvangen) zal dezer dagen dienstdoen om hapjes en drankjes te dragen die ter gelegenheid van deze 50 plussers geserveerd zijn aan de familie. Als presentje voor de kinderen is de watertaxi gesommeerd naar de aanlegsteiger te komen om hen in sneltreinvaart door de Maas te laten scheren (zo'n geintje moet je maar één keer in je leven uithalen trouwens, want tegen een dergelijk ritje valt niet op te preken..., maar gelukkig hadden we hiervoor een beetje 'subsidie' gekregen....).

Eind deze maand zal de weer op de been zijnde Anne afreizen naar Egypte. Aldaar woont en werkt een vriendin van ons als onderwijskracht in de Evangelisch Koptische Kerk. Zij hoopt er een maand te verblijven en wat hand en spandiensten te verrichten, zo'n 700 km. ten zuiden van Cairo. Eva heeft gisteren haar laatste verband gekregen en zal dat nog een jaar (!) moeten dragen om de brandwond op de arm zo goed als maar mogelijk is te laten genezen. Op 19 april zal zij te zien op de t.v. in het programma "Nederland Helpt", waarin zij vanuit het brandwondencentrum geïnterviewd wordt door Hans Kazan.

Zoals in de kranten te lezen was is er in Poeldijk na een vacature van bijna 3 jaar weer een nieuwe predikant gevonden: kand. Van Vreeswijk uit Gouda.

Op 6 mei zal hij worden bevestigd en daar hij kandidaat is zal dat onder handoplegging gebeuren van een aantal door hem genodigde collega's. Omdat ik in Poeldijk zijn voorganger was ben ik ook gevraagd, waardoor ik op zondag 6 mei een groot deel van de dag samen

met mijn vrouw in de Poelêk verblijf. Om 's avonds overigens ook weer met vreugde terug te keren naar het dorp aan de Maas!

Ik wil eindigen met een mooi gedicht:

Na Pasen

't Is maandag en het is april,
de lucht is kerngezond
met ijsblokken bestapeld aan
de blauwe horizon,

de wind draagt fonklend zonlicht koel
als hoge berglucht mee,
er wappert helder wasgoed wit
als uitgestoken sneeuw.

't Is maandag en het april,
Uw kruis stond opgericht,
Ik mag met heel de wereld mee
Staan blinken in een witte zee
Van zuiverheid en licht.

(Nel Veerman)

Een blij en feestelijk Na Pasen toegewenst!

Pastorieklanken 4 mei 2007

De watertaxi-tocht over de Maas bij ondergaande zon, ter gelegenheid van m'n 51ste verjaardag, is door iedereen als een fantastisch sluitstuk ervaren van een dag die vanwege het zonnige en warme weer toch al niet stuk kon. Zelfs Chica wist niet wat haar overkwam over het water te scheren. Daarna werd de eerste duik in het nog koude water beproefd en van dit alles waren m'n ouders getuige die zich op het bankje tegenover de steiger hadden genesteld!

Inmiddels heeft Stijn z'n eerste proefles in skeeleren gehad en toen op zijn verzoek z'n vader de skeelers onderbond hebben ze samen nog een gezellige smak gemaakt op straat. Dat kwam ondergetekende op een zwarte nagel te staan, die echter op kundige en stevige wijze onder behandeling genomen is...

Ook heeft u me zo af en toe es even aan de Maasoever met een vlieger gezien die ik als verjaardagscadeau gekregen heb. Wat wil je, als de zon schijnt dan is het oplaten van een kleurige vlieger een feest en de daarbij behorende telegrammen naar boven...

Helaas stond er regelmatig te weinig wind, zodat ik wel me 'het 'k weet niet wat gerend heb', maar de vlieger nauwelijks de lucht in heb gekregen.

Zou ie me gegeven zijn om het buikje van een 50-plusser in te dammen?

Een hartelijke groet van een zwetende hardloper...

Pastorieklanken 18 mei 2007

Chica heeft met een kaartje afscheid genomen van de oude Plus o.l.v. dhr. A.P. van Campenhout waar zij zulke goede betrekkingen mee had opgebouwd. Zij hoopt ook met de nieuwe eigenaar op dezelfde (vier)voet verder te gaan. De eerste bezoeken zijn al gemaakt en als ouderwets ervaren... door haar althans!

In de pastorie is het op het ogenblik tamelijk stil: we zijn er met z'n achten begonnen, maar plotsklaps zijn de oudste drie er even uit.

Naast Sarah, die al langer weg is en Anne, die tot 26 mei in Egypte verblijft, is de afgelopen donderdag ook Misha - direct na z'n 17^e verjaardag - voor 9 dagen met school naar Rome afgereisd. Een soort voorproefje voor de toekomst, zeiden we tegen elkaar.

En alsof dat nog niet genoeg is, hoop ook ik over een paar weken naar het Midden-Oosten af te reizen voor een studiereis naar Israël.

Voor een vriendenprijsje kon ik deze studiereis maken, waarin veel ontmoetingen met mensen uit de diverse geledingen van de Israëliëse samenleving op het programma staan. Behalve Jeruzalem zullen we het noorden van het land bezoeken, de omgeving van de Dode Zee en ook een tweetal dagen met een 'bullitproof'wagen door de betwiste gebieden trekken. Van 5 t/m 14 juni hoop ik daar met een twaalfstal predikheren (en dames) te verblijven (w.o. mijn

vriend en collega uit Boedapest) en ongetwijfeld zult u t.z.t. wel vernemen hoe de situatie ter plaatse daar op dit moment is. Of dit een introductiereis vormt om later nog eens met u als gemeente naar het Heilige Land te gaan weet ik nog niet...!

Gelukkig ben ik nog thuis om de 19^e verjaardag van Anne te vieren (3 juni) en om op 4 juni Eva te bewonderen in de musical "Rolf", waarvan die avond de generale repetitie is.

Een hartelijke groet van een pastorie in ruste.. (hoewel, zolang Stijn erin vertoeft is daar niet echt sprake van...)!

Pastorieklanken 1 juni 2007

Eva bereidt zich intensief voor op haar optreden in de musical "Rolf", waarin ook nog twee andere Pernissertjes een rol spelen. Een groots festijn waarin het Middeleeuwse IJsselmonde herleeft! Komt dat zien, zou ik zeggen en vooral ook, komt het horen!

Inmiddels zijn alle uitgevlogen vogeltjes weer in het nest teruggekeerd en zullen we de Pinksterdagen weer eens ouderwets met z'n achten doorbrengen (hoewel, terwijl ik dit schrijf, besef ik dat Izak tijdens een van de Pinksterdagen een voetbaltoernooitje in België heeft... op de een of andere manier blijft het een duiventil!).

Na de Pinksterdagen staat ook mijn reis voor de deur.

Met 16 dominees (het voltallige bestuur van het Evangelisch Werkverband) zullen we het Heilige Land doorkruisen (soms in een bullit-proof wagen!) en veel gesprekken voeren met verschillende gemeenteliders in het land, zowel Arabische christenen als Messiasbelijdende Joodse voorgangers. Ook zullen we een ontmoeting hebben met een man die dagelijks de muren van Jeruzalem beklimt om daar voor de stad te bidden (naar wat u kunt lezen in Jes. 62: 6, 7).

Op zondag zullen we in een kerk in Bethlehem een viering hebben.

Ook zullen we nog een poging wagen in de Dode Zee te dobberen en de laatste vesting van de Joden in de eerste eeuw -Masada- bezoeken! Daar hadden zij zich verschanst tegen de Romeinen. Toen zij de vesting op moesten geven, pleegden zij massaal zelfmoord (liever dan door de Romeinen vermoord te worden).

Kortom, het zal een boeiende, spannende en hopelijk ook leerzame reis worden! U hoort er wel meer van t.z.t.!

Een hartelijke groet en een gezegend Pinksterfeest toegewenst! Dat de Geest verfrissend en hartverwarmend waaien mag!

Pastorieklanken 22 juni 2007

Zoveel pastoriegeluiden heb ik niet gehoord, behalve dat Chica twee nachten uit logeren is geweest in het dierenasiel in Rotterdam (ook zij wil wel eens iets anders, ook al is het haar slecht gekomen...).

Verder nodig ik u uit om eens in de tuin te komen springen, want sinds kort staat daar een brede trampoline die alle overvloedige vetten in snel tempo doet verdwijnen.

Met hulp van enkele sterke kerkenraadsleden (die behalve ambtsdrager ook in een knokploeg zitting zouden kunnen nemen!) is het gevaarte neergezet en "jump" de één na de ander de lucht in onder het uitstoten van woeste kreten. Kortom, welkom, wanneer u even te veel vergaderd hebt!

De reis naar Israël was een hele bijzondere, vooral omdat we niet alleen toeschouwer wilden zijn, maar ook deelgenoot van het volk.

Behalve allerlei gesprekken met mensen (arabische christenen, een messiasbelijdende Jood, een slachtoffer van een bomaanslag en een aantal settlers (mensen die zich in de gebieden hebben gevestigd nadat deze in 1967 veroverd waren) hadden we ook een Joodse gids

(van Nederlandse origine!), waar we veel mee gesproken hebben. Daarnaast probeerden we ook bij de bezoeken aan de heilige plaatsen geen haast te maken, maar rustig bij elkaar te gaan zitten en uit de bijbel te lezen en soms ook samen te bidden om zo ons beter te kunnen bezinnen op de plek waar we ons bevonden !

Maar ook hebben we (uitbundig) gedanst, bijv. op de avond van de sjabbat bij de klagmuur met een hele groep Joodse mannen, die ons als broeders in de kring uitnodigden.

Kortom, we waren deelnemers en participanten en hebben geproefd dat God de God van Israël is!

Stijn, die kennelijk op het nieuws iets gezien had van de onrust in de Gaza-strook, meende dat het goed mogelijk was dat ik daar was omgekomen. Toen iemand hem zei dat zijn mama

dan wel zou zijn geïnformeerd en zijn vader ook nog een paar dagen geleden had gebeld, suggereerde hij dat het misschien dan de laatste dagen zou kunnen zijn gebeurd...

Op donderdagmiddag had hij zekerheid dat het gelukkig anders was.

Overigens van de spanningen in het land hebben wij op onze reis niets gemerkt en konden wij ons vrij bewegen, behalve in de betwiste gebieden van Judea en Samaria waar we met een andere bus reden en ook een veiligheidsbeambte bij ons hadden. Ook hebben we daar veel controleposten gezien en hek-werk en prikkeldraad. Maar geen moment is ook maar iemand bang geweest!

Kortom, het was een boeiende, leerzame en spirituele reis, waarin het ook met de collega's van het Evangelisch Werkverband goed toeven was.

Een hartelijke groet van een inmiddels aardig vermoeide pastoriebewoner!

Pastorieklanken 6 juli 2007

Net als wij zult u dagelijks het gehei ook wel horen van palen die op de plaats van de containers in de grond geboord worden. Een echte Rotterdamse bezigheid, waarvoor ik gewaarschuwd was toen ik het beroep naar Pernis in overweging had (besef je wel dat ze daar op een lawaaijerige manier werken? Mijn antwoord: zij werken tenminste!).

En wellicht kunnen we er nog een mooie toepassing bij maken bijv.: boren ook wij nog vasthoudend de diepte in als we Gods Woord lezen? Doen wij nog diepteboringen in onze gesprekken?

Boren ook wij in het diepe in onze gebeden of fladderen we maar wat rond in ons geloof?

Waar dat gehei al niet aan doet denken?

In de pastorie wordt ook geheid en wel op de laatste repetities en inhaalproefwerken.

Over een paar weken zal duidelijk zijn wie over gaat en wie niet.

Op dit moment staat twee zaken vast: Stijn gaat naar groep 4 en Eva zwaait af van de basisschool (en gaat, zoals al eerder vermeld is, naar Jeugdtheater Hofplein, waarvoor de musical "Rolf" een goede vooroefening was).

Afgelopen zondag waren we met een deel van ons gezin in Rutten, de tweede gemeente die ik heb mogen dienen.

Ik was daar gevraagd om een zevental jongeren uit te zenden die in de derde Wereld voor een paar maanden of als verpleegkundige (Mercy Ships) of als onderwijskracht of anderszins werkzaam en dienstbaar willen zijn aan hun verre naasten. Zij gaan dit werk ook doen vanuit een evangelische bevlogenheid. De leeftijd van deze mensen lag tussen de 20 en de 25. Bemoedigend te zien dat jonge mensen missionair betrokken zijn en die bemoediging wil ik graag met u delen. Ze zijn er nog, die hun kaarten zetten op God en Zijn werk in deze wereld!

Een hartelijke groet vanuit een 'geheide' pastorie!

Pastorieklanken 20 juli 2007

Op een enkel plasje na, ter grootte van de hond, hebben wij in de pastorie verder geen wateroverlast gehad. Wel is er in de kerk, waar de leitjes gelegd worden, wat water binnengedruppeld. Ik weet niet precies waar, maar u voelt het vanzelf wel als u gaat zitten...

Ook het opknappen van de voorgevel van de pastorie ondervindt hinder van de regenval. Juist als de steigers klaar staan en de werkploeg zich opmaakt omhoog te klimmen dalen de regenstromen neer en moeten zij ijlings weer naar beneden vluchten om ergens te schuilen. Gelukkig blijven ze lachen!

Dat kan ook in de pastorie, want zowel Izaak als Misha zijn over! De cijfers zijn niet bepaald hoogstaand (ik zal ze maar niet hier publiceren!), maar ze kunnen tenminste door! Voor Misha zal het een examenjaar worden (hij gaat naar 6 Gym.), voor Izaak wordt het Havo 4. Gefeliciteerd, broeders!

Ook voor Sarah gaat er het één en ander veranderen: zij verhuist van Groningen naar Vlissingen om daar naar de HBOV te gaan (een opleiding tot verpleegkundige en vroedvrouw). Deze opleiding wordt deels in Vlissingen, deels in Antwerpen gegeven. In totaal duurt deze opleiding 5 jaar en is praktischer van aard dan de studie godsdienstwetenschappen die ze bijna een jaar in Groningen heeft gevolgd. Voor de rest gaan er een paar van onze kinderen op vakantie met vrienden of vriendinnen en weer anderen uit logeren.

Wij hopen overigens op een verjaarsdagsuitstapje na, de zomervakantie thuis door te brengen: de trampoline in de tuin, de bankjes en eettafels aan de Maas, m'n 'nieuwe' fiets,

m'n skates en de vlieger moeten voldoende ingrediënten zijn om het ook hier goed te hebben! En niet te vergeten iets goeds tussen het kaft!

Aan allen een fijne vakantietijd toegewenst en vergeet niet dat vacaturetijd ook bezinningstijd is!

Pastorieklanken 7 september 2007

Het was goed om in de vakantie gewoon in de pastorie te verblijven. Waar nodig kon ik bijspringen

(begravenissen of andere acute nood), maar daarnaast was er ook ruimte voor ontspanning. Lekker studeren in de tuin met mijn collega (beviel het tweeluik?) op maandagmorgen of met Stijn 's nachts slapen op de trampoline, zo af en toe es een uitje naar een stad in de buurt (over wegen die nu eens niet druk waren, omdat velen op vakantie waren) of thuis een boek lezen. De kinderen waren regelmatig uit logeren en de oudsten hielden vakantie met hun vrienden.

Het slot van de vakantie bracht ons naar Parrega waar m'n ouders een huisje gehuurd hadden om de verjaardag van m'n vader te vieren (88!). Dat bracht ons tenslotte nog drie dagen in het Friese land waar we met de familie een fijne tijd hebben gehad.

Inmiddels bereid iedereen zich voor op nieuwe uitdagingen: Sarah in Vlissingen op haar opleiding verpleegkunde, Anne hoopt bij de Haagse Politie te gaan werken, Misha op zijn examenjaar Gymnasium, Izak op 4 Havo en Eva op de theaterschool Hofplein. Stijn blijft gelukkig nog even in de buurt en gaat naar groep 4, de eerste weken met een gipsarmpje dat tengevolge van een stevig schot van z'n broer een lichte polsbreuk omhuld.

Zo is er altijd wat...

Een hartelijke groet van pastoriebewoners die de draad van het 'gewone' leven weer oppakken!

Pastorieklanken 21 september 2007

Dat was me wat op 1 sept.: Stijn en ik maakten een rondvlucht boven de regio en zagen Pernis vanuit de lucht. Deze vlucht werd ons aangeboden door de Brandwondenstichting die de slachtoffers zo af en toe verwend met een leuk uitje. Vanuit de lucht zagen we dat de leitjes zorgvuldig gelegd worden en dat heel Pernis erbij ligt als een oase in een industriële woestijn. Dat verklaart ook dat velen hier willen blijven bivakkeren. Verder hebben Stijn en ik een bezoek gebracht aan de "Ark van Noach" die op dit moment (tot 31 okt.) in de haven van R'dam ligt: een prachtige boot, vol opgezette dieren, informatie en als je de olifantensporen volgt kom je door het hele schip!

Daarnaast zijn de eerste schreden op het schoolpad voor de kinderen met plezier gezet: een examenjaar voor Misha, een stevig voorbereidend jaar voor Izak, een geheel nieuw jaar voor Eva en ook de in Zeeland verblijvende oudste dochter Sarah bevalt de nieuwe verpleegsters-opleiding aan de Hogeschool Zeeland goed.

Anne gaat verder komende week in de wervingsronde bij de Haagse politie en ook dat is een spannende gebeurtenis die ons bezig houdt. Wijzelf bereiden ons voor op de catechese, ikzelf ben naar de Groeigroependag in Gouda geweest en een paar dagen daarvoor mocht ik als inleider de spits afbijten in de Alpha-cursus, kortom iedereen is van de straat en doet z'n best.

Stijn is gelukkig van z'n gips verlost, maar moet nog wel voorzichtig aandoen. Anne heeft ook nog af en toe last van haar been en de jeuk is een nare rest van de brandwond bij Eva.

Vanuit de pastorie aan een ieder een goede start toegewenst, ook in de kerk en al haar activiteiten. Dat de ons gegeven gaven ons mogen binden aan de Gever ervan en aan elkaar!

Pastorieklanken 5 oktober 2007

Na een gezellig en leerzaam startweekend, prachtig weer (wat het fietsen tot een feest maakte en het koffiedrinken in de pastorietaan tot een idylle) is het winterseizoen begonnen. Een kort seizoen, want in maart wordt het al weer Pasen. Maar in die korte periode gebeuren wel een aantal belangrijke en nieuwe dingen, zoals de toerusting voor de toerusters (ook uw ds. wordt toegerust), de Alpha in gezamenlijkheid, de jongerendiensten in Rehoboth die met elkaar georganiseerd gaan worden en ook wellicht de catechese voor de 16-plussers ! We groeien als Baptisten en Hervormden naar elkaar toe.

In februari hopen we ook een kinderbijbelweek te organiseren, waarbij we ook hopen dat Gereformeerden en Vrijgemaakt Gereformeerden mee zullen doen. We komen er langzamerhand achter dat we samen voor dezelfde problemen staan en wanneer er overeenstemming is in visie en geloof kunnen die problemen ook gezamenlijk aangepakt worden. Dat is winst. Vooral ook, omdat deze dingen uit gezamenlijk gebed gegroeid zijn.

Een andere blijde gebeurtenis was dat de fam. Hanuseac uit Suceava hier in Pernis (bij de fam. Jonker) een weekje te gast was. Nadat ik al vele malen met hen in dat deel van het land arme families heb bezocht en daar zag hoe zij zich daarvoor inspanden, was het fijn dat zij nu hier een weekje kunnen bijkomen en genieten van ons dorp dat aan de Maas gelegen is. Regelmatig zaten zij samen op een bankje te kijken naar al wat er langs kwam...

Hun dank voor uw ondersteuning van de families brachten zij in de kerk op een zondagavond tot uitdrukking door samen met hun dochter Ionela een lied ten gehore te brengen, waarvan je zou wensen dat iedereen uit onze gemeente dat had kunnen horen. Ontroerend en mooi!

De kinderen hebben het van geen vreemde dat ze zo voortreffelijk kunnen zingen!

Toen ze weggingen drukten ze me op het hart toch vooral weer te komen in januari...

De volgende Kerkklanken hoort u er meer van!

Een hartelijke groet uit de pastorie, waar een dominee zonder computer zit (vanwege hoge ouderdom ter ziele gegaan) en er nu achter komt dat ook hij niet meer zonder kan, er weer eens een fiets gestolen is uit de garage op een onbewaakt moment, inclusief fietstassen, maar waar het voor het overige redelijk wel is, al wordt het langzamerhand nogal frisjes in huis (omdat door bovengenoemde problemen er toch ergens op bezuinigd moet worden...).

Pastorieklanken 26 oktober 2007

Bereiden de Pernissers zich voor op een strenge winter of zijn ze bang dat de Spanjolen een beleg slaan rondom het dorp ?

Nee, er iets anders aan de hand waardoor velen aan het hamsteren geslagen zijn: de 'Plus' gaat dicht en stel je voor dat je na terugkeer uit H'vliet toch nog een wezenlijk ingrediënt van je prakkie hebt vergeten...!

We zullen er een paar weken aan moeten geloven met elkaar (en dat geldt ook voor Chica die zich nog van geen kwaad bewust is).

Gelukkig is er een busdienst, maar zo die er niet was zou wellicht het 'noaberschap' zoals ze dat in het oosten des lands noemen, weer van stal gehaald kunnen worden.

Let u goed op in uw omgeving en ziet u hongerige mensen op straat, bezorg ze es een lekker maaltje macaroni...!

In de pastorie is gelukkig geen moord gepleegd, zoals verschillende posters in het dorp u wilden laten geloven. Wel zal er weer iemand de pastorie gaan verlaten: Anne.

Zij hoopt na de herfstvakantie een kamer te betrekken in Vlissingen waar zij net als haar oudere zus de HBO-opleiding Verpleegkunde hoopt te gaan doen (bij de Haagse Politie wilden zij haar -nog- niet hebben). We hopen dat zij elkaar in het Zeeuwse land tot een steun en een stut zullen zijn. Er staat dus weer een verhuizing voor de boeg de komende weken.

Dat betekent dat Stijn nu een echte kamer gaat betrekken en dat mag ook wel, want hij groeit uit z'n oude bed.

Voor de rest houdt een ieder een klein beetje herfstvakantie, al blijven we naast wat familiebezoek gewoon lekker thuis!

Een hartelijke groet vanachter de nieuwe laptop die het uitstekend doet!

Pastorieklanken 9 november 2007

Inmiddels woont onze tweede dochter Anne (bekend als topscoorder bij Excelsior Pernis) op drie straten afstand van haar oudere zus in Vlissingen. In een schitterende geleende bus van een gemeente-lid konden we haar spulletjes proppen en die ter plaatse afleveren. Wie had het ooit kunnen denken dat er twee Lavooijtjes terug zouden keren naar hun Zeeuwse wortels (daarvoor moet je overigens terug naar hun overgrootvader).

Nu is het wachten of er nog es iemand naar Frankrijk zal emigreren, want daar moeten we oorspronke-lijk vandaag zijn gekomen (voor 1685). Maar nu nog maar even niet, met vier over is het met z'n zessen aan tafel zitten behoorlijk stilletjes geworden....

Gelukkig komen ze veel thuis in de weekends, zodat we toch niet om afwas en gewone was verlegen zitten (wat een mens allemaal niet kan gaan missen, dat hou je toch niet voor mogelijk!).

Een hartelijke groet vanuit een pastorie, waarin Stijn hoopt dat 'de wereld er binnenkort niet meer zal zijn, zodat Jezus er is en er geen boeven meer zullen zijn'.
Zover had ik nog niet doorgedacht na de diefstal van één van onze fietsen...

Pastorieklanken 23 november 2007

Morgen zal Stijn moeten proefzwemmen en volgende week zal hij dan examen mogen doen om zijn eerste zwemdiploma te halen. Afgelopen week zochten we een zwembad waar het mogelijk was om met kleding aan te kunnen zwemmen (want dat is een vereiste voor het behalen van het diploma). Dat lukte ons niet in de directe omgeving, alleen één zwembad gaf toestemming om in pyjama te zwemmen. Nou, daar pasten Stijn en ik voor, want slaapmuts en lange onderbroek hoeft niemand te zien...We hopen nu maar dat het zonder oefening lukken zal.

Drie leuzen heb ik bedacht om hem moed in te spreken: doe het rustig, doe het krachtig en doe het met vertrouwen (dwz. zo dat je in jezelf gelooft...). Volgende kerkbode hoort u er meer van...

Nu naar het zuiden: de dames raken in Vlissingen steeds beter ingeburgerd, Anne werkt inmiddels al in A&H, terwijl Sarah bij de slager een baantje gevonden heeft. Opvallend is dat er ook in dat stadje zoveel buitenlanders rondlopen en je toch tenminste redelijk de Duitse taal machtig moet zijn om de klanten te helpen.

Hier in Pernis zijn we blij dat de nieuwe Plus zijn deuren weer heeft geopend; tenslotte is het niet leuk voor een potje pindakaas naar Hoogvliet te moeten uitwijken.

's Avonds laat na de gemeenteavond hebben we nog even een kijkje genomen, nadat eerder die avond een welbekende Westlandse burgervader onze winkel feestelijk had geopend (teken van de grensoverschrijdende kwaliteit van deze Plus?).

Wij thuis hebben ons best gedaan die feestelijke heropening niet te laten verstoren door een viervoeter die er ook zin in had een welkomstkluifje in ontvangst te nemen.

In plaats daarvan leggen we nu maar een sjoelschijfje in zijn mand...!

Een hartelijke groet uit een pastorie waar het gas weer rijkelijk door de buizen stroomt (zolang het Poetin het toestaat..), nu de eerste nachtvorsten zich weer melden...

Pastorieklanken 7 december 2007

Stijn heeft het gehaald!

Zowel de proefles als het uiteindelijke examen en heeft nu z'n A-zwemdiploma in z'n zak (en heeft het daarmee verder gebracht dan zijn vader die nog diplomaloos ronddobbert). Naast de drie dingen die ik hem geadviseerd had (doe het rustig, doe het krachtig en geloof dat je het kan) had hij er nog aan toe gevoegd: vraag de Here of Hij je helpen wil. Welnu, het heeft vrucht afgeworpen en aan een lange periode van naar het zwembad rijden is een eind gekomen (ook een voordeel).

Behalve dit heugelijke feit, verheugen wij ons ook op de komende feest- en verjaardagen: Sinterklaas met m'n ouders en het gezin van m'n broer, de verjaardag van Nienke (7 dec.) en daarna die van Izak

(24 dec.), Stijn (27 dec.) en die van Eva (9 jan.).

Met de andere feestdagen erbij breekt er dus een drukke tijd aan in de pastorie, maar ook een gezellige zullen we hopen.

Een hartelijke groet van ons zestal doordeweeks en ons achttal in de weekends!

Pastorieklanken 21 december 2007

De laatste weken hangt er griepigheid in de pastorie: de één heeft buikpijnen, een ander weer hoofdpijnen en de malaise is nog niet voorbij. Misschien dat de aankomende kerstvakantie daar verandering in zal brengen. Zelf heb ik gelukkig nog geen noemenswaardige last van deze ongemakken gehad (en heb daar ook geen tijd voor!). We hopen dat rond de verjaardagen van Izak en Stijn iedereen weer vol energie zit.

De Kerstdagen hopen mijn ouders weer in de pastorie te zijn om o.a. ook de verjaardagen van deze twee te vieren.

De oudste dochters gaan gezamenlijk naar Parijs en hopen de Kerstnachtdienst in de Nôtre Dame te beleven (een ervaring die ik in 1976 heb opgedaan).

Aan het begin van het nieuwe jaar hoop ik samen met mijn vrouw een paar daagjes ertussenuit te gaan om even bij te komen van alle drukte van de laatste weken.

Nadien beginnen de voorbereidingen op de reis naar Roemenië.

En voor wat betreft de sjoelstenen: Ionela had wel 5 sjoelbakken mee kunnen nemen, want het regende stenen op de pastoriemat en aan de achterdeur.

Erg bedankt, maar wie nu sjoelstenen tekort komt, u bent welkom om wat over is bij ons op te halen

(want met 75 stenen gooi je natuurlijk al te gemakkelijk 300 punten...!)

Fijne feestdagen en een goed begin toegewenst!

Pastorieklanken 11 januari 2008

's Morgens (24 dec.) om 8.00 uur had ik ze afgezet bij de Essopomp ter hoogte van Zwijndrecht: onze oudste dochters. Het was koud en niet erg druk op de weg.

Zouden ze vanavond in de Nôtre Dame in Parijs zitten, dacht ik toen ik terugreed en aan de overzijde van de snelweg hen nog zag staan?

Om 12.00 uur kwam een smsje binnen met een bescheiden resultaat: we zijn in Antwerpen.

Maar om 15.45 uur rolde er een ander bericht naar de mobiel: we zitten in Parijs en zijn op weg naar ons logeeradres. En zoals het heen ging, zo verliep het ook op de terugweg: met een paar liften waren ze weer in het Rotterdamse, de 27ste om nog een restantje van Stijn z'n verjaardag mee te pikken...

Liften kan dus nog...sterker nog, ik deed er vroeger langer over. Zij pakken het echter slim aan: ze liften via tankstations. Dan kan jij zien met wie je gaat meerijden en omgekeerd kan die ander zien wie hij of zij meeneemt.

En natuurlijk zal ook opgaan dat het voor vrouwen iets makkelijker liften is dan voor mannen. Kortom een geslaagd uitje, waarbij pa en ma toch ook weer blij waren dat ze heelhuids thuis gekomen waren...

Een aardig geintje van Stijn wil ik u niet onthouden tot slot. Terwijl op Bali gesproken werd over het klimaat en dat aan tafel tijdens de maaltijd wel eens ter sprake kwam, speelden we een keertje buiten in de tuin een partijtje voetbal.

Toen we op een middag naar buiten liepen vond Stijn het erg koud en riep hij uit: ze hebben goed gesproken op Bali, het is alweer een stuk kouder geworden...

Het is het aloude verhaal van de kleine potjes die grote oren hebben en wel ergens een klok hebben horen luiden, maar nog niet weten waar de klepel hangt.

Vanaf deze plaats wil ik iedere lezer een gezegend 2008 toewensen en de hoop uitspreken dat de kerkklanken daar ook een bescheiden bijdrage aan mogen leveren.

Pastorieklanken 1 februari 2008

Als je niet veel in de pastorie geweest bent, valt er ook niet zoveel over te vertellen. Zo af en toe eens een telefoontje of een smsje was al dat ik vernam uit Pernis.

En dat is maar goed ook, want dan is het in de regel ook hier goed gegaan.

Woensdagavond om 19.15 uur waren we weer thuis, nadat we om 4.45 uur uit Boedapest waren vertrokken. Zoals meestal te doen gebruikelijk eten en slapen we de laatste nacht bij mijn collega en vriend Istvan Thuroczy die ik al sinds 1976 ken toen hij hier als student kwam studeren (in Utrecht). Toen hij in 1978 terugkeerde hebben we elkaar uit het oog verloren, totdat in 1999 ik in Poeldijk toevalligerwijze zat te bladeren in het kerkblaadje van m'n vorige gemeente Rutten. Toen ik keek wie er voorging op een zondag zag ik zijn naam staan en toen ik de telefoon greep en belde bleek dat hij daar met iemand contacten had i.v.m. een tuinbouwschool die in Nederland stageplaatsen zochten voor

hun studenten. Hij was daarbij betrokken wegens zijn kennis van het Nederlands. Sindsdien bezoek ik hem (en zijn vrouw) jaarlijks en praten wij bij over leven en werk.

Al m'n co-chauffeurs roemen zijn gastvrijheid, niet in de laatste plaats vanwege een lekker borreltje en een stevige maaltijd, plus de nodige humor die tijdens de maaltijden tentoongespreid wordt.

Een goede afsluiting van een meestal zware trip en een goede voorbereiding om weer een beetje fris hier aan de start te verschijnen...

Thuis wachtte mij nog een tekening van Stijn, de tekeningen van de anderen liggen van eerdere reizen nog wel in een la, maar die tijd is nu voorbij.

En het mooiste is altijd nog 's avonds weer in je eigen bed te liggen en onder je eigen douche te hebben gestaan...

Een hartelijke groet van een bijkomende dominee!

Pastorieklanken 15 februari 2008

Net als bij velen van u heeft ook ten onzent de griep velen geteisterd.

Mijn vrouw is een aantal dagen uit de roulatie geweest (u zag mij of de kinderen naarstig zoeken waar de benodigde producten stonden in de Plus...), Stijn heeft een dag of twee thuis rondgehangen en ook Misha is geveld geweest. Zelfs Sarah en Anne kwamen eerder terug uit Vlissingen, omdat zij zich niet zo lekker voelden, maar dat viel bij terugkeer in Pernis wel weer mee (gezonde Pernisser lucht zeker!).

Gelukkig is iedereen nu aardig hersteld (bij u ook of gaat ie nog als een tornado rond?) en is het weer een komen en gaan van deze en gene.

Fietsen worden weer ouderwets geteisterd door lekke banden (en dan ongevraagd van een ander meegenomen) of andere kwalen en al staat de garage vol, het kunnen het er nooit genoeg zijn.

Eén wordt echter steeds minder actief en dat is de hond.

Ook al staat het hek open, Chica snuffelt nog wat in de tuin, maar erbuiten laat zij zich niet meer zien.

Ook bij de dagelijkse wandeling langs de Maas sjokt zij meer dan dat zij loopt en soms kijkt ze me aan met een blik van: 'zou je mij maar niet beter thuis kunnen laten voortaan...ik heb het allemaal wel gezien'...

De jaren gaan tellen... of zou het zijn dat zij zich thans bewust geworden is wat zij overheidsdienaren, Pluspersoneel, het dorp en haar huisgenoten heeft aangedaan?

Dan zullen we haar met rust laten, want zelfkennis is een schone zaak, zeker als dat schuldbewuste zelfkennis is...

Die kan ons alleen maar tot voorbeeld strekken!

Een hartelijke groet uit een zonnige pastorie die ervoor zorgt dat de thermostaat afslaat...

Pastorieklanken 29 februari 2008

Binnenkort zullen de oudste dochters beginnen met hun eerste stage die zij moeten lopen in hun verpleegkundige opleiding. Sarah zal in Sonneburgh haar stage vervullen, Anne in het Zeeuws-Vlaamse Sluis. We zijn benieuwd hoe de praktijk hen zal bevallen.

De andere kinderen gaan nu hun krokusvakantie in, die voor twee van de vier zelfs een dag langer duurt. Vandaag al zijn ze vrij wegens studiedagen van hun juf of leraren.

Sleetje rijden zal het wel niet worden in de krokus, maar wellicht zullen we op een leuke plek een wandeling gaan maken of ergens een museum bezoeken.

Nog een aardige opmerking van Stijn gehoord: hoe zag de hof van Gethsemané eruit? vroeg de juffrouw in zijn klas. Zo als de Corneliahof, maar dan zonder huizen, was zijn antwoord...

Nu ja, dat zou kunnen kloppen, want de Corneliahof ligt tegen Jeruzalem aan!

Tot slot nog dit: onlangs hoorden en zagen we enkele onverlaten op het dak van het bouwbedrijf Rijkeboer lopen en toen wij ze zagen kruipend eroverheen klimmen. De politie gewaarschuwd en hen op de hoogte gesteld van wat we gezien en gehoord hadden. Toen die weer weg waren, dacht ik: laat ik de achterdeur maar extra goed afsluiten.

De volgende morgen bleek dat ik de voordeur n.b. open had laten staan die nacht (daar was ik namelijk door naar buiten gegaan om de politie tegemoet te lopen...).

Voortaan 's avonds beter nadenken voor je gaat slapen!

Een hartelijke groet van een niet altijd even wakkere dominee...

Pastorieklanken 14 maart 2008

Zo af en toe staat er weer een stretchertje in de tuin om bij zonnig weer en uit de wind even in te verpozen. Geen mooiere zon dan de vroege lentezon.

Op Paasmorgen verberg ik in diezelfde tuin een aantal geschilderde eieren die de kinderen (nu alleen Stijn nog) mogen zoeken. Ik weet, het is een heidens gebruik, dat eieren zoeken of eieren tikken (eieren zijn symbolen van een vruchtbaarheid), maar ik leg het altijd uit in het kader van de zoektocht van Maria van Magdala naar haar kwijtgeraakte Heer in die andere tuin.

Meestal vinden we niet alle terug, want ik weet soms zelf niet meer waar ik ze verborgen heb. Maar goed, de winnaar krijgt een Paaseitje van chocolade extra!

Eva geniet met volle teugen van de TheaterHavo in Rotterdam en geeft soms spectaculaire voorstellingen op avonden voor de ouders. Misha bereid z'n eindexamen Gymnasium voor en plundert de printer voor al z'n werkstukken.

En ook Izak doet z'n best om Havo 4 tot een goed einde te brengen. Van al die huiswerksores heeft Stijn geen benul, die gebruikt z'n tijd na schooltijd om met z'n vrienden te voetballen of op de trampoline de ballen op te vangen die ik op hem af moet schieten. Tenslotte is hij een keeper in wording bij Excelsior.

En voor de rest is het gewoon druk met de vele Paasvoorbereidingen.
Tijdens de Paasdagen hopen we dat mijn ouders er zijn en wie weet ook weer samen de kerk kunnen bezoeken.
Fijne stille week toegewenst en een gezegend en vreugdevol Paasfeest,

Pastorieklanken 6 april 2008

Gelukkig konden m'n ouders gedurende Goede Vrijdag en de Paasdagen weer in de pastorie verblijven, waar zij het altijd uitstekend naar de zin hebben.
En omdat de kerk naast de deur is, lukt het ook mijn vader de kerk weer eens te bezoeken. Ook waarderen zij het zeer dat er mensen zijn die zo hier en daar even een praatje met ze maken of ze gewoon hartelijk welkom heten.
Ze voelen zich dan ook met u als Pernisser geloofsgemeenschap verbonden.
Daarvoor ook mijn dank!

De oudste meisjes zijn inmiddels begonnen met hun stage, Anne in Sluis (Zeeuws-Vlaanderen) en Sarah in Sonneburgh. De eerste ervaringen zijn goed. Sarah woont de komende drie maanden weer thuis en bij evt. afwezigheid van mijn vrouw betekent dat dat we een goeie kokkin erbij hebben
(mijn kookkunst als student ontwikkeld, is altijd in een erg primitief stadium gebleven).
Op de 2e Paasdag was ik vrij en al eerder had ik Stijn toegezegd een keertje met hem naar de Ardennen te gaan om daar te gaan wandelen.
Inmiddels was het weer omgeslagen en kregen wij een beetje, maar de Ardennen veel sneeuw te verwerken.
Maar beloofd is beloofd, dus we begaven ons in alle vroegte op pad (half zeven). Geen verkeer nog op de weg, de volgende dag zouden we het nooit bereikt hebben!
In de Ardennen troffen we een prachtig wit landschap aan (veel langlaufers), maar toen we eenmaal aan onze wandeling begonnen werd het weer stil.
Bijna 15 km hebben we samen over een vlonderspad gelopen (dit gedeelte van de Ardennen is veen, dus doorlaatbare grond, waarin je wegzakt) en vanwege de belofte dat hij nieuwe keeperhand-schoenen zou krijgen heeft hij dit traject zonder problemen gelopen.
Geen ouwe, maar een jonge taaie!
's Avonds om 20.00 uur waren we terug, heerlijk moe, maar voldaan door eens even iets heel anders te hebben gedaan dan achter een computerscherm te hebben gezeten.
En dinsdag genoot hij op de trampoline van z'n nieuwe keeperhandschoenen! Wel verdiend !

Pastorieklanken 18 april 2008

Als u dit leest is hopelijk m'n verjaardag in gepaste vreugde gevierd (hoewel gepast... kan dat als je de ganse werkploeg als Filistijnen over je heen krijgt...?).
Een aangename bijkomstigheid was dat er uit een onuitputtelijk en zeer goedkoop limonadevat getapt kon worden (helaas is dat bij de werkploeg geen populaire drank!).
Vanaf deze plaats dank voor alle felicitaties en kaarten!
Voor de deur staat m'n 52ste levensjaar of eigenlijk m'n 53ste als je 52 geworden bent.
Samen met u trek ik me op aan de woorden uit Ps. 52: 10b...ik vertrouw op Gods goedertierenheid, altoos en immer...
Ofschoon oud en der dagen aardig zat verlaat Chica tegenwoordig toch weer regelmatig het huis om hetzij naar het tweede pleintje te gaan, waar zij een goede kaasboer heeft gevonden hetzij tot mijn verbazing naar de scholen trekt en daarbij geen onderscheid maakt tussen christelijk en openbaar onderwijs. Waarschijnlijk heeft zij in haar jeugd te weinig onderwijs genoten, spijbelde graag om elders te gaan snoepen, maar lijkt daar nu op terug te komen.
Maar nu is het te laat; immers het lukt me al niet om erin te krijgen dat ze niet weg mag lopen, laat staan dat er nog rekenen en taal in zou gaan. Ook in sportieve activiteiten zou ze niet meer uitblinken. Aan de Maaskant werd ik vroeger meegetrokken, thans is het andersom (terwijl ik toch ook op leeftijd raak!).
Het woord van de Prediker dat er voor alles een bestemde tijd is lijkt voor haar aan dovemansoren te zijn gezegd.
Ik hoop dat dat voor onze kinderen (die nog school gaan) en voor ons anders zal zijn.
Een hartelijke groet uit een pastorie, waarin de slingers weer zijn opgeborgen, maar waar wel heerlijke geuren uit naar buiten komen, omdat uw predikant met een ontvangen cadeau aan het spelen is: een broodmachine!
Op de kansel bakken we liever geen zoete broodjes, maar beneden des te meer...

Pastorieklanken 2 mei 2008

Ik heb nooit geweten hoe aardig het is brood te bakken.

Bijna iedere nacht staat er wel een broodje te rijzen, die 's morgens vroeg kersvers aangesneden mag worden door de eerste die opstaat (dat is Sarah die al vroeg naar Sonneburgh moet).

Onder de bekwame leiding van mevr. M. 't Hart (die de keuken nog kent uit de oorlogsjaren) heb ik aarzelend de eerste poging gewaagd, maar sindsdien is het hek van de dam.

Juist op het moment dat de voedselprijzen de pan beginnen uit te rijzen leren we dit edele en elementaire handwerk nu zelf te verrichten.

Maar zelfvoorzienend worden we niet, alleen Izak is al in staat twee van die broodjes op één dag te verschalken.

Dat hij de afgelopen week met school in Frankrijk zat was goed te merken in de broodconsumptie.

Inmiddels staat de meivakantie voor de deur en hopen we daarin een daagje naar Sluis te gaan om het verpleegtehuis te zien waar Anne werkt.

Verder zullen de kinderen wel weer uit logeren gaan of zullen er kinderen bij ons logeren.

Voor de stagiaires echter is het geen vakantie, zij gaan gewoon en stug door (maar wel met plezier).

Misha is langzamerhand ook bezig met de 'finishing touch' op het Marnix en zal in mei het landelijk examen afleggen en dan lang vakantie kunnen houden (waarschijnlijk zal hij een paar maanden gaan werken, teneinde in die lange vakantie ook nog iets te verteren te hebben).

De eerste duik in de Maas is door hem alweer verricht, maar uit het verslag bleek dat hij er al weer snel uit was, omdat de kou nog aardig het water in de greep heeft (ik wacht nog een maandje of twee).

Stijn is blij dat hij kampioen geworden is met zijn F2 ploeggenoten en blijft op de trampoline op artistieke wijze duiken om z'n keeperskwaliteiten op peil te houden en mij te leren scherp te schieten.

Hij heeft de eretitel "keeper schuurpapier" gekregen voor de vrijmoedigheid waarmee hij zich op iedere bal stort.

Als kind droeg ik die titel en die gold voor tijden dat wij nog op straat voetbalden... en wie dan durfde schuren was een held... ofschoon mijn moeder daar anders over dacht als zij de gaten in m'n broek in ogenschouw nam...

Een hartelijke groet vanuit een zonnige pastorie waar de prunus bloeit!!

Pastorieklanken 23 mei 2008

Na genoten te hebben van de prachtige en zonnige dagen in het begin van de meimaand valt er nu een heerlijk meiregentje.

Wel goed voor het gras, niet zo leuk voor de kinderen die naar het sportweekend gaan.

Maar wellicht buigen ze een nadeel om naar een voordeel!

In de pastorie treffen we een steeds uitgebluster Chica aan die inmiddels ook zo goed als blind is. Vijf maal daags bots ik tegen haar en zij tegen mij op en bij het uitlaten is ieder stoepje een bijkans onoverkomelijke hindernis geworden. Triest om te zien.

In een laatste poging haar te revitaliseren is er besloten een jong puppy aan te schaffen die haar wellicht kan opfleuren en als het niet haar is dan zal dat teckeltje ons wel bezighouden.

Binnenkort verwacht ik dat u mij of één der pastoriebewoners wel zult zien wandelen met iets donkers en kleins over straat en wie weet zien we dan ook Chica weer kwispelstaartend daarachter aan gaan....

Een hartelijke groet uit de pastorie waar het geblaf binnenkort niet van de lucht zal zijn...

Pastorieklanken 6 juni 2008

Vraag 1: Heeft u hem al gezien ?

Heeft u hem al horen zoeven over de weg ?

Ik bedoel de "Groene Smaragd", die sedert een week bij ons op het erf staat!

Ik zag hem onderweg staan, werd erop 'verliefd' en ook van dichtbij bekeken boette hij niets aan schoonheid in.

Een Renault Nevada, 15 jaar oud, maar nog niet zoveel gereden.

Maar met je hart verliezen moet je altijd oppassen, dus een deskundige ingeschakeld die voor wat betreft dit merk ijselijk nuchter is, maar... zelfs die moest toegeven dat hij er nog aardig bijstond.

Tja, wat doe je dan? Dan ga je tot de aanschaf over.

Bye, bye, "Blauwe (trouwe) Engel", ik zwaai je uit, want hoe goed je ook reed, ik voelde me er een 80 jarige emeritus in...

Volgende vraag: heeft u haar al gezien ?

Die kleine jonge dame die we Ronja gedoopt hebben en die sinds kort Chica tracht te reanimeren.

Dat laatste lukt nog niet zo, want de blinde Chica schrikt eerder dan dat ze zich verblijdt over deze dribbelaar. Maar als ze haar toevallig aantreft is ze wel een snuffeltje waard, al houdt Ronja ervan haar op haar beurt in de staart te bijten.

Een strijdbare viervoeter die driftig en nieuwsgierig door het huis en de tuin rent, in alles bijt, en opeens uitgedold is en dan bij je op schoot in diepe slaap valt. Een teckel met spirit.

En voor de rest spoedt het jaar voort: de examens van Misha zitten er al weer op (uitslag nog even afwachten) , Izak is inmiddels bevorderd naar Havo 5 en de rest of actief aan het voetballen en trampoline springen (met de halve buurt) of ligt ziek in bed (een kleine maar venijnige griep waard rond).

Uw predikant is echter nog geheel en al op de been om z'n hondjes uit te laten en z'n bolide te besturen (en de rest vanzelfsprekend).

Een hartelijke groet van ons (jawel) tieners...

Pastorieklanken 20 juni 2008

Op dit moment heerste er grote vreugde in de pastorie, want onze oudste zoon Misha heeft zojuist gehoord dat hij geslaagd is voor zijn Gymnasium-diploma.

Daarmee is er voor hem een einde gekomen aan een aantal dagen die hem de zenuwen door het lijf deden gieren.

Tegen half één werden we gebeld met dit heugelijke nieuws en nu wordt dit nieuwtje de familie doorgebeld, gemaild en gesmsd.

Gisteren heeft hij ook al vakantiewerk gevonden, dus z'n geluk kan niet op (en wij zijn met hem gelukkig natuurlijk!).

Toen wij hier kwamen wonen, heeft hij z'n Haagse Gymnasium moeten verruilen voor een Rotterdams (het Marnix) en dan is nooit leuk (ik ben zelf bijna drie keer van Middelbare school veranderd en weet er dus van mee te praten; begonnen in Hoogeveen, verhuisden wij naar Waalwijk en dreigde ik weer te moeten verhuizen (toen naar Harderwijk) toen ik in Atheneum 5 zat, hetgeen op het nippertje niet door is gegaan en ik nog anderhalf jaar bij een gezin ingewoond heb!). Maar gelukkig voor hem heeft hij de 6 jaren in één keer doorlopen en heeft hij naast Haagse vrienden ook hier weer een stel makkers gevonden met wie hij de komende dagen feest hoopt te vieren.

Kortom, een tweede heugelijk feit naast de bevordering van Izak naar Havo 5.

Er blijkt in de pastorie toch ook nog te kunnen worden gestudeerd, ondanks al die rondlopende en soms herriemakende viervoeters...

Pastorieklanken 4 juli 2008

Een plasje hier, een poepje daar,

Je bent met zo'n puppy voortdurend de sigaar!

Bovendien bijt ze in alles wat los en vast zit,

Een broek of een boek, het interesseert haar geen sikkepit!

En ook blijkt die ene sok zoek te zijn

Meegesleept van slaapkamer naar het grasterrein!

Maar ligt zij eenmaal uitgeput op schoot te maffen

Vergeet je haar voor al die misdaden te straffen!

En zeker als zij met Chica verstrengeld in één bench ligt

Welk hart bestaat er dan dat daar niet voor zwicht!

En voor de rest: het einde van het schooljaar is in zicht, einddiploma-uitreiking van Misha, een voorstelling van Eva en Izak blokt nog in een laatste toetsweek.

Zelf hoop ik op 22 juli met mijn broer even naar de Dolomieten te rijden (in zijn oude bus, waar in gegeten en geslapen kan worden) teneinde daar een hooggelegen Eerste Wereldoorlog museum te bezoeken (alleen in de zomer toegankelijk).

U hoort daar meer van bij terugkomst (overigens, hij vroeg mij of er mensen waren die in aug. vanaf de 3^e tot evt. de 23ste op zijn huis in Maarn willen passen; gratis, alleen de katten te eten geven en de tuin sproeien als het niet regent. Voordeel voor u: een mooie omgeving en in huis een bibliotheek vol W.O. 1 boeken! Wie interesse heeft, bel me gerust!)

Een hartelijke groet uit de pastorie...

Pastorieklanken 18 juli 2008

Niet alleen in de pastorie, maar ook er buiten vermenigvuldigen zich de dieren: een eend heeft twee eieren gelegd in een der openingen in de muur van de pastorie.

En buitengewoon verontwaardigd loopt hij weg en vliegt hij op de haag als ik 's morgens een hondje uitlaat!

M.a.w. niet alleen in huis moet ik stil zijn in de vroege morgen vanwege al die langslapers, maar nu ook al buitenshuis om gelegenheid te geven tot gezinsuitbreiding.

Het is druk in de pastorie, want in vakantietijd komt iedereen thuis om ergens in R'dam werk te zoeken of gewoon je te laten verwennen door moeders pappot!

Eén vakantieganger is teruggekeerd uit het buitenland door de aanhoudende regens en de stevige tegenwind die fietsen en kamperen niet bepaald tot een aangename bezigheid maakten.

Een ander hoopt over twee weken te gaan kamperen, maar doet dat zonder te fietsen, dus dat zal wel lukken, zeker als je met vele vrienden gaat!

Voor allen die op reis gaan, bedenk altijd dat als je niet in Pernis zou wonen je er op vakantie naartoe zou gaan...met al z'n herten, konijnen, eenden, parken, Maas en zwembad!

Pastorieklanken 1 augustus 2008

Morgen (22 juli) hoopt mijn moeder 88 te worden. Gelukkig nog altijd goed gezond en sterk van lichaam en geest om voor mijn vader te zorgen (die op 29 aug. 89 hoopt te worden).

Op 30 aug. zullen in de pastorietaan de beide verjaardagen gevierd worden met de familie die in de regel in deze maanden nooit compleet is.

Wij zullen echter morgen wel afreizen naar Ermelo om haar verjaardag te vieren.

Later die dag hoop ik met mijn broer te vertrekken naar het oude front in de Dolomieten.

Het zal wel weer een zware exercitie worden (maar daarover leest u nog wel meer!).

Op dit moment is mijn vrouw vertrokken naar Zeeland waar Sarah haar spullen in zal laden om weer naar Groningen te verhuizen alwaar zij haar studie HBOV voort zal zetten. Inmiddels is zij 2^e jaars en het bevalt haar goed (alleen Vlissingen viel wat tegen).

Misha werkt inmiddels hard in het Heerenhuis (in het park aan de voet van de Euromast) en mocht u nog een bruiloft of partij willen organiseren aldaar, u vindt er tenminste een gewillige ober die u met een biertje wil plezieren...

Izak vertrekt met z'n vrienden naar Zeeland om daar een week sportief te recreëren en we hopen dat hij niet net als vorig jaar de tent uitregent (beter is dat hij eruit zweeft!).

Daarna hopen wij (pa en ma, met Stijn, Eva en een vriendinnetje van Eva) naar Normandië te vertrekken alwaar we in "La Perche" (de Orne) zullen verblijven.

"De Groene Smaragd" heeft er erg veel zin in en heeft beloofd dat, zodra hij zijn thuisland snuift, hij niet langer benzine zal slurpen, maar op de authentieke franse lucht zich zal voortbewegen, blij als die is in ieder dorp een garage met de naam Renault aan te treffen.

In het Normandische land zullen we collega Krol (en gezin) ontmoeten die ook een huisje hebben gehuurd in de boerderij waar we al jaren verblijven.

Behalve lezen, vliegeren, zwemmen en wandelen zullen de 2 al op leeftijd zijnde dominees zich ook onledig houden met mountain-biken...om het door koffie en koek gezwollen buikje weer te doen slinken.

Op verzoek van Eva zullen we ook nog een overnachting plegen in Parijs, want wie 13 is wil natuurlijk het leven in de grote stad aanschouwen.

Voor Stijn betekent dat tenminste een beklimming van La tour Eiffel!

Kortom, we zullen het winterseizoen weer hard nodig hebben om enigszins bij te komen van al deze inspanningen...

Pastorieklanken 12 september 2008

Toen we terugkeerden van vakantie hadden de kinderen die thuis gebleven waren i.v.m. allerlei vakantiwerkzaamheden het goed gehad. Maar met wie het steeds slechter was gegaan, was onze hond Chica. Hij was veel weggelopen en dat is voor een blinde en dove hond en alle overigen die van de weg gebruik maken geen pretje.

Op een gegeven moment bleek ze naar het Havenlicht te zijn gegaan (zijn er al zorgcentra voor bejaarde honden in de maak, wijkraad?), waar, omdat op dat moment niemand thuis was bij ons, de koster er zelfs aan te pas moest komen om haar op te lichten en in zijn auto te vervoeren naar de pastorie (hoe blind of doof ook, de snoepjes die achter in zijn auto lagen wist zij nog haarfijn te vinden en te verorberen!).

Ook de dag erop bleek zij van 's middags tot 's avonds laat onvindbaar. Toen ze om 23.00 uur met de zaklamp in de hand door een delegatie kinders gevonden was, bleek ze zich zo vol gegeten te hebben met zand dat de volgende morgen de hele bijkeuken onderge(p)...en onderge(k)... te hebben dat we nu besloten haar te slapen te leggen.

Dat idee had zich al eerder opgedrongen in onze gedachten, maar voordat je tot uitvoering overgaat moet je dat eerst een plaats geven.

Alle kinderen waren gelukkig thuis en waren het er ook mee eens, hoe verdrietig die gang daarna ook is...

Meer dan tien jaar is Chica bij ons geweest (het was een cadeautje voor Sarah 's elfde verjaardag), in Poeldijk had zij het goed naar de zin, maar in Pernis heeft ze werkelijk genoten, met name van haar omgeving: de Maas, het park en vooral van de Plus waar zij perioden lang kind aan huis is geweest. Hoe wij ook probeerden de tuin af te sluiten, altijd wel vond zij een gaatje om te ontsnappen.

Mooiste stunt uit haar leven was wel, dat zij achterna gezeten door enkele overheidsdienaren, belast met het opsporen van loslopende honden e.a. milieudelicten dwars door de singel zwom en nog steeds hen niet losgeschud hebbende de Plus in verdween naar de kelder waar zij onvindbaar onder de hoede van Marcel schuilde voor dit eerbiedwaardig gevaar...(in de Biezenkamp schuddenbuiken die het gezien hebben nóg als ze hieraan terugdenken).

Terwijl ik me tegenover deze jagers uitputte in excuses om een daverende prent te ontlopen! Nu zit ik nog wel eens te verlangen naar een telefoontje van deze of gene die zegt dat ie haar gezien heeft (terwijl ik daar vroeger diep bij zuchtte...).

Gelukkig is Ronja nu bij ons als 'compensatie' en biedt zij de kinderen en ons veel speelplezier...Chica nu bekijkt vanaf een grote foto dit spel!

Een hartelijk groet vanuit de pastorie!

Pastorieklanken 26 september 2008

Ik heb het koud in de pastorie, zit met een das om achter de computer.

Half september kun je het gas nog niet door de buizen jagen, daar is het te duur voor en je weet nooit wat Poetin nog van plan is deze winter als we niet vriendelijk zijn tegen Rusland... Dan kan het echt blauwbekken worden...als we tenminste winter krijgen.

Ik voel ook m'n spieren in m'n benen en dat heeft niet met kou te maken, maar met 'grote' inspanningen die afgelopen dinsdag bij Excelsior plaatsvonden...m'n eerste training waar een gemeentelid me toe heeft weten over te halen (en dat zijn dan je broeders...)

Eén uurtje voetbaltraining bleek voor uw pastor al zo zwaar dat ik een half uur later nog zat na te hijgen in de consistoriekamer. En gaandeweg de dagen kwam de spierpijn opzetten.

En nu de gedachte dat komende dinsdag het alweer zover is. Brr!

Nu hou ik op met klagen (mag ik ook es!) en vertel ik u hoe we genieten van de kleine Ronja. Een echt blaffertje en als zij je goed kent is het ook een echt bijtertje: geen zwervende sok of sjaal is nog veilig (reden temeer om hem om de hals te houden), evenmin als handen en voeten, neus en oren.

Zij is erg nieuwsgierig (een echt Pernissertje, zei iemand), wil met iedere hond, kat of vogel spelen, maar tot nog toe weten we haar nog aardig binnen de tuin te houden.

Op dit moment maken we mee dat de kinderen weer graag met het hondje wandelen (of haar zelfs meenemen in de trein), ook al zijn er voor sommigen andere redenen om met haar langs de Maas te lopen...

En voor de rest: één bereidt zich voor op z'n Havo-examen, een ander voor z'n reis naar Zuid-Amerika, weer een ander is uiterst actief in Groningen, een ander in Vlissingen en ook Pa en Ma zijn met allerlei zaken 'beschäftigt'.

En wie in beweging is lijdt geen kou, dus vandaar dat ik nu stop vanachter de computer en u hartelijk groet!

Pastorieklanken 10 oktober 2008

Afgelopen woensdag 1 okt. mocht ik op een Israël-conferentie een lezing houden over de betekenis van de staat Israël. Is die staat Gods werk of mensenwerk?

Ik had me daar natuurlijk, tussen de bedrijven door, op voorbereid en ging met vertrouwen dinsdagavond op weg naar Amersfoort om daar bij m'n schoonouders te gaan slapen om niet woensdagmorgen ten gevolge van de files te laat in Nijkerk te zijn. De ervaring van afgelopen zondag van Ds. Berkheij had me daar ook nog eens in gesterkt!

Ook begreep ik dat een optreden in een zaal een zeker decorum vereist en daarom had ik me in m'n zondagse pak gestoken om daar netjes met stropdas en al te verschijnen.

Kortom, ik was tot in de puntjes voorbereid.

Alleen... soms wordt er toch roet in het eten gegooid en in mijn geval op een verrassende wijze!

Op weg naar A'foort moest ik even langs m'n broer in Maarn om een boekje op te halen over het Talbot-house in Poperinge waar we komende week weer een overnachting zullen hebben.

M'n broer was niet thuis, maar zou het boekje in het tuinhuisje leggen...

Toch zag ik licht branden en ook mensen bewegen dus ik liep langs zijn huis over de kiezelstenen, het buitenlicht floepte aan en voorlangs het tuinhuis liep ik naar binnen, waar het boekje al op me lag te wachten (in het open tuinhuis was het kleddernat geworden, gezien de buiige regen en wind die avond!).

Ik maakte een kort praatje met z'n vrouw en dochter en haastte me toen weer naar buiten om verder te gaan. Inderhaast liep ik toen niet achterlangs het tuinhuisje, maar voorlangs (niet zozeer vanuit de gedachte dat het altijd goed is anders weg te gaan dan binnen te komen, zoals dat voor de kerk zou moeten gelden ...), maar dit doende stapte ik opeens kniediep in de vijver die m'n schoonzus daar had aangelegd, zowel met m'n ene been als met m'n andere.

Soppend vervolgde ik m'n weg naar A'foort om daar schoenen, sokken en broek onder en over de verwarming weer droog te krijgen...

Zo kan het gaan, ook als je je tot in de puntjes hebt voorbereid....

Was dit een praktische voorbereiding op de loopgraven die we komende week zullen bezoeken...?

Een hartelijke groet van uw pastor in schoenen gezeten die nog steeds een tikkie aan die vijver herinneren...!

Pastorieklanken 24 oktober 2008

De herfstvakantie staat voor de deur en velen van ons gezin trekken erop uit om bij familie en vrienden te gaan logeren. Stijn gaat een paar daagjes naar Vlissingen en naar Naaldwijk, Eva naar A'foort en Groningen en ook mijn vrouw en ik hopen er even samen tussenuit te gaan.

Maar er blijven er ook thuis: Misha die werkt voor z'n reis naar Zuid-Amerika en Izak die in de Plus begint met vakken vullen.

De weken zijn vol en druk geweest, zo druk dat er even een pas op de plaats gemaakt moet worden.

Gelukkig dat de kleine Ronja ons dagelijks dwingt met hem de Maas langs te gaan of door het park. Dat is een dagelijks terugkerend rustmoment.

Komend weekend hoop ik weer voor te gaan in m'n eerste gemeente in Usquert en van de gelegenheid gebruikmakend zullen we ook een tussenstop maken in Groningen om een blik te werpen op de kamer waar Sarah sinds augustus woont!

Dus als ik dit alles nog eens overlezend goed beschouw, wordt het weer een drukke herfstvakantie en zetten we de drukte gewoon op een andere wijze voort.

't Zit kennelijk in het bloed te hollen te draven...al kijk ik wel uit waar ik dat doe...want onverwachte vijvers kunnen overal opduiken...

Een hartelijke groet van een rondreizend prediker!

Pastorieklanken 7 november 2008

Nog een paar weken en onze zoon Misha vertrekt naar Argentinië om samen met een vriend door Zuid-Amerika te trekken. Halverwege maart hoopt hij weer terug te keren.

Ik hoop hem op 25 nov. 's morgens heel vroeg naar Gatwick-Londen te brengen, vanwaar zij hun reis zullen beginnen.

Om 7.20 uur moeten we ons al melden voor de overtocht met de Hovercraft.

's Avonds hoop ik alleen weer thuis te zijn.

Vanaf die tijd is ons gezin gehalveerd en gaan we een poosje gevechten verder.

Vier jaar geleden ruim bevolkten we nog de gehele pastorie, nu staan er kamers regelmatig leeg.

Het gaat snel in het gezinsleven, het is werkelijk een uitvliegen, zoals überhaupt de weken voorbijvliegen, zeker als daar wekelijks ook rouwdiensten zijn.

Het was daarom goed dat we in de herfstvakantie er even met elkaar tussenuit waren.

Samen met de hond (of beter het hondje) hebben we veel gewandeld in het door de herfst gekleurde en stille Normandische land, gelezen en oude contacten vernieuwd en nieuwe contacten gelegd.

Al is het lang geleden dat wij Lavooijen (als Franse hugenoten) uit Frankrijk vertrokken (1685!), het is wel mijn tweede vaderland.

Een hartelijke groet uit een pastorie waar het gras, voorzover niet doodgespoten al weer een paar keer wit is uitgeslagen...

Pastorieklanken 21 november 2008

Praktisch iedere dinsdagmiddag worden er vriendelijke, edoch ook dringende, toespelingen gemaakt op het feit dat het weer dinsdagavond wordt voor 'wous' (ander woord voor papa!) en of hij zich daar wel bewust van is...

Beginnt uw voorganger zo vergeetachtig te worden dat hij de dagen kwijtraakt (dat zou wat worden voor de zondagen...de ouderling van dienst, belast met preeklezen bij afwezigheid van, zou geen oog meer dichtdoen op zaterdagavond!)?

Nee, dat is gelukkig (nog) niet het geval, maar wel dat op dinsdagavond het dagelijkse kloffie moet worden verwisseld voor een trainingspak.

Niet altijd doet 'wous' dat met even veel plezier...zeker niet nu het 's avonds al donker is en soms nat en winderig...(en een enthousiaste medetrainer hem ooit heeft toegefluisterd dat de training, ongeacht de weersomstandigheden, immer plaatsvindt...de betreffende persoon dacht hier een woord van troost door te geven, maar in plaats daarvan vervulde mij deze mededeling met afschuw en schrik...).

Enkele kinderen voelen die aarzeling aan, reden waarom zij gedurende de dag er al fijntjes aan herinneren.

Er zit dus niets anders op dan na een lichte en voedzame maaltijd van kleding te veranderen (alleen dat al doe ik zelden met genoegen) en me naar het veld te begeven.

Eenmaal daar valt alle tegenzin van me af, loop ik energiek m'n rondjes onder leiding van trainer Arie - een mild en vriendelijk man - en speel ik nog een aardig partijtje mee (al zeg ik het zelf) met over het algemeen buitengewoon krasse knarren.

Na een uurtje 'moet' ik altijd weg (voor allerlei vergadering en groepswork) en eerlijk gezegd ben ik daar dan ook weer niet rauwig om, want ik vrees dat wanneer ik dat laatste uurtje ook nog zou meespelen m'n medespelers daar geen weet meer van zouden hebben...naar adem happend als ik dan ben!

Kom ik thuis, blij dat ik toch weer geweest ben, m'n aandeel geleverd heb, is het eerste wat ik meestal te horen krijg: 'ben je nu alweer terug'?

Het is ook nooit goed, hé.

Waarschijnlijk wordt er bedoeld: langer trainen, korter preken i.p.v. andersom...!

Pastorieklanken 5 december 2008

In het holst van de nacht stonden wij op en na een beschuitje en Ps.121, gingen we op weg naar Calais, waar we om 7.20 uur moesten zijn.

De Groene Smaragd bracht ons er gezwind en goedkoop (43 eurocentjes de liter!).

Op zee stormde het flink, het "Nauw van Calais" deed zijn naam eer aan door bij een enkeling een benauwd licht misselijkmakend gevoel op te wekken, mede veroorzaakt door te laat naar bed gaan, die weer z'n grond vond in de opwindende van de grote reis van 3 ½ maand die nu eindelijk een aanvang nam.

In Engeland aangekomen deed de Groene Smaragd het wat rustiger aan, omdat de wegen vol spookrijders zaten...Wij dachten eerst nog dat er alleen spoken in verlaten engelse landhuizen zaten, maar dat bleek een vergissing: totdat wij erachter kwamen dat wijzelf die spookrijder waren...

Gelukkig waren we nog op tijd op Gatwick-airport waar zoon Misha en zijn boezemvriend Maxim

(M&M dus!) bepakt en bezakt de terminal ingingen op weg naar Madrid en vervolgens tegen de nacht verder naar Buenos Aires. Daar zouden ze de volgende dag tegen elven (achten Argentijnse tijd) aankomen. Via hun site weten we dat ze daar veilig zijn geland en we genieten van hun journalistieke verslagen over hun eerste belevenissen aldaar.

Aan de vooravond van hun vertrek keerde Stijn terug uit Madrid, waar hij met z'n voetbalmakkers een bezoek aan het voetbalstadion van Real Madrid heeft gebracht.

Zo kwam de één, zo ging de ander.

We zijn allemaal globetrotters geworden en vergeten wat de filosoof Voltaire gezegd heeft in zijn beroemde boekje "Candide" dat het beste in het leven uiteindelijk is 'je eigen tuintje te onderhouden'...Maar voordat hij tot deze conclusie kwam had hij wel eerst de wereld over gezworven...

O ja, tegen de klok van 2.00 uur lag uw voorganger weer in bed...!

Pastorieklanken 19 december 2008

Goede en humoristische berichten uit Argentinië waar het autoverkeer nog veel gevaarlijker is dan 'in Engeland' en waar aparte dwaallichten rondlopen in jeugdherbergen, die door M&M voorzien worden van kostelijke maaltijden...(alles te lezen op de site vrijejongenswaarbenje nu). Gelukkig belde Misha even ter gelegenheid van de verjaardag van zijn moeder op 7 dec.

Of hij dat ook zal doen bij de verjaardag van zijn broertje Izak (de 24ste), Stijn (de 27ste) en zijn zusje Eva (de 9^e jan.) staat nog te bezien.

U begrijpt, een verjaardagsmaand als deze gaat je niet in je kouwe kleren zitten, dus ik ben blij dat ik al die taart eraf kan sporten op de dinsdagavonden (soms op modderige velden, het lijken de loopgraven wel uit W.O. 1).

Onze Sarah hoopt op 21 dec. te vertrekken voor een achtdaagse studiereis naar Israël en tussen de bedrijven door ben ik me aan het voorbereiden op de jaarlijkse Roemenië-reis.

Via de website zie ik straks mijn vrouw al zitten: even surfen naar die plek om te lezen hoe hij het heeft, dan weer naar die site voor een ander contact en tenslotte zit ook manlief weer ver weg achter het stuur!

Maar voor het zover is, zullen we met wie overgebleven zijn hier in de pastorie het Kerstfeest vieren. Waarbij ook m'n ouders van de partij hopen te zijn en op Eerste Kerstdag mogelijk samen in de kerk (goed voor 177 jaar saampjes!) zitten.

Vanaf deze plaats wensen we ieder fijne Kerstdagen toe met Hem die gekomen is om zondaren zalig te maken!

Pastorieklanken 9 januari 2009

Het was druk in de laatste dagen van het jaar in de pastorie. Er werd wat afgeblaft. Door de bewoners jegens elkaar?

Dat viel gelukkig mee, maar wel door drie teckels die elkaar achterna zaten.

Vriend en collega Krol en familie verbleef ten onzent en nam zijn eigen twee teckels mee die het voor onze Ronja tot een onvergetelijke Oudejaarsviering hebben gemaakt.

Ik heb zelden zo'n non-stop gevecht gezien dat ook en soms tegelijkertijd afgewisseld werd met nadrukkelijke liefdesbetuigingen.

Maar het maakte goed dat de herrie die er normaal was vanwege de vele kinders gecompenseerd werd, want behalve Stijn en Izak was iedereen weg en een enkeling zelfs heel ver.

Gelukkig hoorden we via de mail dat hij het goed heeft, ook al zijn z'n lippen gebarsten door de droge en hete stofstormen in Patagonië (Argentinië). Da's nog wat anders dan op de schaatsen staan of je auto krabben!

De verjaardagen van Izak (17) en Stijn (8) zijn voor en na de Kerst ook nog gevierd en gelukkig waren m'n ouders van de partij op de Eerste en Tweede Kerstdag.

Nu keert de rust weer wat terug, alleen op de 9^e zullen we nog de verjaardag van Eva vieren (14).

Vanaf deze plaats wil ik u ook weer hartelijk bedanken voor de vele Kerst en Nieuwjaarskaarten die we hebben gekregen (het waren er meer dan 120) en allerlei andere attenties die met smaak door deze en gene zijn opgepeuzeld.

Tevens willen mijn vrouw en ik u allen een gezegend 2009 toewensen!

Pastorieklanken 30 januari 2009

Het was een heerlijk welkom bij onze terugkeer uit Roemenië samen met co-chauffeur Edwin en zijn moeder in de pastorie te genieten van een macaronimaaltijd om zo de op het laatst altijd vermoeiende reis af te sluiten. Maandag 12 uur gereden, dinsdag 14 uur, vroeg opgestaan en vaak laat naar bed getogen maakt dat het moment van thuiskomst altijd een viermoment is.

Gelukkig was alles hier goed gegaan (de tijd was omgevlogen) en ook van elders (uit Zuid-Amerika) hoorde ik goede berichten.

Wel leek het ons verstandig i.v.m.de hondebeet het ziekenhuis te bellen of het niet nodig was naast de tetanus prik die ik in Roemenië gehaald heb ook nog een anti-hondsdolheidinjectie te krijgen

(om te voorkomen dat ik bijv. vanaf de kansel ga blaffen of grommen ..). Na enig heen en weer overleg leek dat het Havenziekenhuis ook goed en zo kwam het dat ik de volgende dag een groot deel van de middag daar ben geweest om én onderzocht te worden én een eerste zestal intramus-culaire en intracutane injecties te halen die de komende dagen en weken worden voortgezet om alle risico uit te sluiten.

Inmiddels heb ik vernomen dat de hond die mij te pakken nam gezond en wel is (was hij hondsdol geweest dan was hij binnen 48 uur overleden!) en dat was mede een geruststelling.

Maar omdat hondsdolheid in dat land nog voorkomt en de vaccinaties van honden van mindere kwaliteit zijn leek het de artsen wenselijk het zekere voor het onzekere te nemen.

Dan besef je met dankbaarheid hoe zorgvuldig en bereidwillig de medici hier zijn en dat het geen probleem is om op één en dezelfde dag een vaccin aan te laten rukken dat waarschijnlijk meer heeft gekost dan alles wat we in Roemenië hebben uitgegeven...

Een hartelijke groet van een met anti-stoffen verzadigde dominee die ondanks dit incidentje met vreugde terugziet op een waarde- en zinvolle tijd in Oost-Europa.

Pastorieklanken 20 februari 2009

Het was een heerlijk welkom bij onze terugkeer uit Roemenië samen met co-chauffeur Edwin en zijn moeder in de pastorie te genieten van een macaronimaaltijd om zo de op het laatst altijd vermoeiende reis af te sluiten. Maandag 12 uur gereden, dinsdag 14 uur, vroeg opgestaan en vaak laat naar bed getogen maakt dat het moment van thuiskomst altijd een viermoment is.

Gelukkig was alles hier goed gegaan (de tijd was omgevlogen) en ook van elders (uit Zuid-Amerika) hoorde ik goede berichten.

Wel leek het ons verstandig i.v.m.de hondebeet het ziekenhuis te bellen of het niet nodig was naast de tetanus prik die ik in Roemenië gehaald heb ook nog een anti-hondsdolheidinjectie te krijgen

(om te voorkomen dat ik bijv. vanaf de kansel ga blaffen of grommen ..). Na enig heen en weer overleg leek dat het Havenziekenhuis ook goed en zo kwam het dat ik de volgende dag een groot deel van de middag daar ben geweest om én onderzocht te worden én een eerste zestal intramus-culaire en intracutane injecties te halen die de komende dagen en weken worden voortgezet om alle risico uit te sluiten.

Inmiddels heb ik vernomen dat de hond die mij te pakken nam gezond en wel is (was hij hondsdol geweest dan was hij binnen 48 uur overleden!) en dat was mede een geruststelling.

Maar omdat hondsdolheid in dat land nog voorkomt en de vaccinaties van honden van mindere kwaliteit zijn leek het de artsen wenselijk het zekere voor het onzekere te nemen.

Dan besef je met dankbaarheid hoe zorgvuldig en bereidwillig de medici hier zijn en dat het geen probleem is om op één en dezelfde dag een vaccin aan te laten rukken dat waarschijnlijk meer heeft gekost dan alles wat we in Roemenië hebben uitgegeven...

Een hartelijke groet van een met anti-stoffen verzadigde dominee die ondanks dit incidentje met vreugde terugziet op een waarde- en zinvolle tijd in Oost-Europa.

Pastorieklanken 6 maart 2009

We hebben een prachtig bliksembezoek gebracht aan Regensburg waar onze oudste dochter Sarah verblijft voor een 5 maanden durende stage.

Ze heeft een mooie kamer in de zusterflat en aan de overkant ervan bevindt zich het ziekenhuis. Behalve steeds meer medische handelingen leert ze tegelijkertijd ook steeds beter Duits te spreken.

Behalve dat hebben we met haar deze mooie en historisch rijke stad bekeken die gelukkig in de oorlog gespaard gebleven is voor bombardementen (door de mist vlogen de vliegtuigen de verkeerde kant op en kwamen in Italië terecht!!).

Een paar wetenswaardigheden wil ik u niet onthouden: bijv. dat Keizer Karel 5 hier een mooi meisje ontmoette en bij haar de latere Don Juan verwekte die na Alfa, Parma en Requesens over Nederland geregeerd heeft tijdens de Tachtigjarige oorlog!

Ook zagen we een muurschildering van een dispuut tussen Dr. Von Eck en Melachthon dat hier in 1541 heeft plaatsgevonden. De eerste verdedigde het Roomse standpunt, de tweede het Lutherse

(Reformatorische). Aan de grimmige koppen te zien waren ze het buitengewoon met elkaar oneens (dan verloopt de oecumene in Pernis veel soepeler op dit moment).

Daarnaast loopt er een prachtige stenen brug over de Donau die eeuwenlang de enige stenen brug was van die stad af tot aan de Zwarte Zee!

In de majestueuze Dom die met twee torens van verre al zichtbaar is leidt nog altijd de broer van de huidige Paus het knapenkoor. In deze stad heeft Benedictus de 16^e, toen nog Kard. Ratzinger jarenlang gedoceerd en toen wij 's avonds een restaurant binnengingen zag ik daar een ruimte die Pfarrerstuhl heette (daar wilde ik natuurlijk gaan zitten!) en zo bleek later dat de Paus daar bij zijn beruchte bezoek aan Regensburg (waar hij die lezing hield waar iets kwalijks gezegd werd over de Islam) zelf gegeten had.

Verder kon je in de stad nog een prachtige muurschildering zien van het gevecht tussen David en Goliath, waarbij Goliath een klein kikkertje als symbool had (vanwege z'n anti-Godgekwaak! Misschien iets voor bij de billboards...)

's Middags zijn we het Beierse Woud ingegaan en hebben daar met Ronja genoten van de halve meter sneeuw die daar de dag ervoor gevallen was. Iedere keer klom hij de sneeuwwallen op om te zien wat zich daarachter bevond en stormde hij vervolgens dóór dan zakte hij diep weg in de sneeuw en baande zich in lichte paniek een weg terug. Erg komisch! Het plaatsje waar we die wandeling maakten had trouwens een veelzeggende naam: St. Englmar Predigtstuhl!

Van Pfarrerstuhl tot Predigtstuhl: het wordt ons dominees kennelijk niet gegeven even alles te vergeten...en da's maar goed ook!

Om 22.30 uur namen we weer afscheid (even de tanden op mekaar!) en gingen de volgende morgen vroeg weer uit de veren om op tijd woensdagavond weer thuis te kunnen zijn, want de Pfarrer moet zondag wel de Predigtstuhl beklimmen!

En de Groene Smaragd ?

Die reed als een tierelier, hoewel...op de heenweg bleek er een stukje van de uitlaat afgevallen te zijn en was iets van het plastic er vlakbij gesmolten (een soort varkenskrulstaartje zag ik tot m'n verbazing de volgen morgen eronder uitsteken; wat was dat nou? was de Renault niet meer koosjer!). Op de terugweg begon hij gaandeweg steeds meer kabaal te maken, zodat we de snelweg verlieten en een garage gingen opzoeken. Daar bleek een slimme garagehouder in een afvalbak nog een sluitstukje te vinden en laste dat in een ommezien eraan, zodat we na een klein half uurtje weer gerustgesteld onze reis huiswaarts over de Duitse autobanen konden vervolgen...

Pastorieklanken 20 maart 2009

De kleine teckel Ronja moest de afgelopen weken aan het lijntje worden gehouden, want het andere geslacht had deze weken haar grote belangstelling (en v.v.).

Dat had tot gevolg dat ze niet meer achter vogels en ganzen aan kon rennen die ze zo graag de lucht of het water injaagt! Wij zeggen wel eens dat Ronja 'gaat voor een vogelvrij' Nederland en in die zin doet zij ons denken aan een andere felle 'teckel'- maar dan hoog blond !- die het liefst ook bepaalde 'vogels' uit het land zou willen verjagen...

Wij echter zien deze week uit naar de terugkomst van een weggevlogen vogel - en wel onze oudste zoon Misha - die 19 maart weer op het ouderlijk nest hoopt terug te keren.

Vanuit Engeland zal hij het laatste gedeelte van zijn trip per boot afleggen en op Hoek van Holland weer voet aan wal zetten. Groot feest!

De dag erop hopen ook mijn ouders (en broer) hem in Pernis weer welkom te heten.

Of mijn ouders het weekend overblijven is nu nog de vraag, want de ouderdom - zeker van mijn vader - komt met steeds meer gebreken.

Begin volgende week (23 maart) zal hij een kijkoperatie moeten ondergaan aan de blaas en ook andere mankementen bedreigen hem.

Gelukkig kan mijn moeder de zorg nog aan, hoewel naarmate die zorg intensiever wordt dat ook voor haar navenant zwaarder wordt.

We hopen en bidden dat er kracht van Boven mag zijn voor beiden!

Een hartelijke groet vanuit de pastorie, waar de mussen tjelpen dat het een lieve lust is en de magnolia haar knoppen langzaam maar zeker op springen staan: allemaal tekenen dat de lente in aantocht is!

Pastorieklanken 3 april 2009

Inmiddels is het alweer 'bijna gewoon' dat Misha weer thuis is na zijn verblijf van bijna vier maanden in Zuid-Amerika. Al is de baard wel even wennen... en de Spaanse taal die hij zich een beetje eigen gemaakt heeft en die hij met mijn vrouw kan delen (die met haar ouders als kind vier jaar in Argentinië gewoond heeft).

De komende weken zal hij gaan zoeken naar een stad, waarin hij geschiedenis wil gaan studeren en vervolgens ook naar een kamer.

Het was fijn dat m'n vader en moeder in Pernis waren om hem te verwelkomen en dat zij op zondagmorgen in uw midden konden zijn om de eredienst mee te vieren.

De dagen erna ben ik in Ermelo geweest om m'n vader naar het ziekenhuis te brengen en hem de volgende dag van het ziekenhuis ook weer op te halen. De kijkoperatie is goed verlopen en nu is het wachten op de uitslag.

De dagen vliegen om, met weer vele begrafenissen en de Paasdrukke voor de boeg.

Toch vergeten we niet dagelijks de lentelucht op te snuiven in het doorkruisen van ons park dan wel langs de Maas heerlijk uit te waaien. En in de regel ontwikkelen zich tijdens die wandelingen de preken. De tred is daarom niet te snel om daaraan zoveel mogelijk ruimte te geven...

Een hartelijke groet vanuit een pastorie waar na maanden stilte nu weer gitaarmuziek klinkt!

Pastorieklanken 17 april 2009

Het is stil met Pasen in de pastorie: er is er één (Eva) bij een nichtje in Amersfoort, twee (Misha en Anne) die zich liftend op weg hebben begeven naar Regensburg om daar met hun oudste zus Sarah het Paasfeest te vieren, waardoor er uiteindelijk nog twee kinderen thuis zijn.

Maar wel stoomt de oude generatie op naar Pernis en hopen mijn ouders met Pasen bij ons te zijn, dankbaar dat de uitslag na de kijkoperatie van mijn vader aan de blaas gunstig is uitgepakt!

Na Pasen hoop ik ook mijn verjaardag te gedenken, al vier ik hem de dag ervoor (2^e Paasdag).

Want de 14^e zal een 'gewone' werkdag zijn, met een kerkenraadsvergadering 's avonds en zelfs een begrafenis 's middags, want zojuist hoorde ik dat mevr. W.B. 't Hart-van der Ende (Havenlicht 202) vanmorgen in het Ikazia overleden is.

In de aula op de Algemene Begraafplaats is zij op 14 april om 14.00 herdacht, waarna zij ter aarde besteld is, ruim 5 maanden na haar man.

Aan allen willen we vanaf deze plaats een blij en dankbaar Paasfeest toewensen, want de Heer is waarlijk opgestaan en heeft ons daarom ook in het graf niet verlaten...!

Pastorieklanken 1 mei 2009

Terwijl ik hier zit te schrijven zie ik de lampenkap op mijn bureau lichtjes heen en weer gaan. Ook zit ik een beetje te trillen op m'n stoel en besef ik meer dan vroeger dat mijn hart klopt.

Dat alles is het gevolg van het heien in onze achtertuin, waar de bouw gestart is van een aantal nieuwe huizen in de Van Zyll de Jongstraat.

Maar niet alleen dat: terwijl het deze week prachtig weer is en de koffie zich buiten het best laat smaken worden de gesprekken gesmoord in het lawaai en soms letterlijk de grond ingeboord. En ook om zeven uur 's morgens worden de geluiden van de vogels schril overstemd door een aanhoudend gedreun dat aan langslapers geen enkele ruimte biedt...

Maar gelukkig, het huis staat nog recht overeind!

De preken zullen van de weeromstuit schokkend zijn, maar hopelijk ook diepborend en merg van been scheidend.

Want wil er een fundament gelegd worden, waarop gebouwd kan worden dan moeten we dat wel aan den lijve ondervinden.

Maar dan staat het levenshuis ook, welke stormen en regens ons nog mogen overvallen!
Een ieder wensen wij een gezellige Koninginnedag toe, een stille en ingetogen herdenking van de gevallenen op 4 mei en een blijde Bevrijdingsdag daarna.
Een hartelijke groet van ons zestal!

Pastorieklanken 15 mei 2009

In Keulen stortte een bibliotheek in, in Amsterdam verzakten enkele huizen, maar hier is na ruim een weekje heien alles nog in orde. Je geniet weer extra van de betrekkelijke stilte, de vogels durven weer te fluiten en wie nu buiten een bakkie doet, kan niet meer ongegeneerd zitten slurpen...

Inmiddels is het vandaag 8 mei en vieren we de verjaardag van Misha, in Frankrijk is dat een officiële feestdag (bevrijdingsdag), maar hier hebben we dat achter de rug. Vanmiddag en vanavond komen z'n vrienden en ook de familie, waaronder mijn ouders, zullen dit weekend de pastorie aandoen om zijn 19^e verjaardag luister bij te zetten.

Morgen hoopt mijn vrouw (samen met Eva) m'n moeder op een dagje 'Keukenhof' te trakteren en es even te gaan genieten van de kleuren en de geuren van Nêerlands grootste bloementuin. Ik blijf thuis met m'n vader en samen hopen we het hier gezellig te hebben. En met een beetje goeie zin en gezondheid hopen we op zondag weer met z'n allen samen met u in de kerk te zitten.

Een hartelijke meigroet van ons allen!

Pastorieklanken 29 mei 2009

Het gras in de voortuin groeit weer goed aan na de laatste regens, de bloemen bloeien in de vensterbakken, waarmee traditioneel het zomerseizoen een aanvang genomen heeft.

Ook de garage is opgeruimd, zodat de tafeltennistafel zonder al teveel problemen weer inzetbaar is en in de tuin staat twee palen met een netje ertussen waar gebadmintond kan worden (met vier man zelfs!) en zonder netje in gekeept, de trampoline staat klaar om een sprongetje op te wagen, kortom als u op de Pinksterdag na de dienst in de pastorietauin voor de koffie komt, vrees ik dat u de ganse dag de tuin niet meer zult verlaten, zoveel moois is er te zien en zoveel leuke dingen zijn er te doen!

Het afgelopen weekend is Sarah even over geweest uit Regensburg en bijna, toen ook Anne nog kwam, leek het erop dat we weer eens even met z'n achten waren, maar dat lukte toch net niet en we hopen nu maar dat wanneer de vakantie aanbreekt het nog es echt zal lukken!

Want wat vroeger gewoon was is nu een uitzondering.

Maar dat het nu wat rustiger is, heeft ook voordelen en komt zeker Izak goed uit die in stilte zit te blokken om z'n HAVO-examen tot een goed einde te brengen.

Nog even zweten en dan wachten op 18 juni voor de uitslag!

Misha heeft zich ingeschreven voor het vak geschiedenis dat hij in Leiden hoopt te gaan studeren in het nieuwe seizoen en na een jaar van reizen en trekken in binnen- en buitenland heeft hij daar ook wel zin in!

Op 3 juni hopen we nog een verjaarsdag te vieren en wel die van Anne die 21 hoopt te worden en die met steeds meer plezier de opleiding verpleegkunde volgt in Vlissingen.

Het weekend daarop hopen mijn ouders weer een bezoekje aan de pastorie te brengen en met mooi weer genieten ze samen met volle teugen van de Pernisser frisse lucht die in de tuin ingeademd kan worden (hoewel het misschien bij meting van één en ander anders moet worden getypeerd!).

Maar één ding staat wel vast: en dat is dat de Pinkstergeest wel fris en zuiver is.

Dat die Geest ons allen mag aanwaaien!

Pastorieklanken 12 juni 2009

Pats, daar lag ik, bloedend in de tuin achter de schuur, waar ik met m'n hoofd tegen een zinken golfplaat was gestoten in een poging een klein musje uit de bek van Ronja te houden, die daar zojuist had ingezeten en er door onze kreten even uit was bevrijd.

Niet omhoog, maar omlaag kijkend hoe het musje onder de houtlaag was gevluht, realiseerde ik me nu hardhandig dat er stevige golfplaten op lagen die een paar bliksemschichten op m'n voorhoofd graveerden. Die zullen er nog wel even zitten (bedekt door mooie pleisters), maar ik vertel het hier, omdat zo langzamerhand ik dit verhaal al eindeloos aan ieder heb moeten uitleggen. Zo werd een tot dan toe ontspannen 2^e Pinksterdag ruw onderbroken.

Nu de zomer zich zo af en toe laat zien en bemerken, heeft de eerste duik in de aloude nieuwe Maas al weer een keer plaatsgevonden. Zelfs de kleine teckel liet zich niet onbetuigd toen hij de familie zag spetteren en luid piepend stormde zij van het basalt naar de zwemmers toe en draaide een paar rondjes om ons heen. Ook de racefiets is uit het garagestof geklopt om een rondje Rhoo-Hoogvliet te trekken en verder zal ik a.s. maandagavond als vader tegen mijn zoon de stoute (voetbal)schoenen aantrekken om hem op het voetbalveld te laten zien hoe je een bal hanteren moet... (of zal hij dat mij leren?). Kortom, we doen er alles aan om enigszins in beweging te blijven en dusdoende de conditie op peil te houden en het cholesterolgehalte laag!
Maar in de tuin blijf ik op m'n hoede!

Pastorieklanken 26 juni 2009

Onlangs werd ik uitgenodigd (met vele andere vaders) aan een voetbalwedstrijd deel te nemen tegen hun zonen... Oud tegen jong zullen we maar zeggen!

De verwachtingen waren hoog gespannen, de oudjes waren nog strijdlustig ('we lusten ze rauw'), de zonen vreesden met grote vreze...

Gelukkig voor hen hebben ze met name in de eerste helft heel wat doelpunten kunnen maken.

In de tweede helft kwamen wij oudjes terug en alleen omdat de scheidsrechter naar ons gevoel vroeg afsloot hebben we de jonkies aan een overwinning geholpen. Maar hadden we langer kunnen spelen, waren onze motoren echt warm gaan draaien, dan hadden we ze ingemaakt.

Volgend jaar misschien eerst een oefenwedstrijdje houden alvorens die knapen te lijf te gaan...

Van het gebeuren zijn enkele foto's gemaakt, die u tegen exorbitant hoge prijzen in uw bezit kunt krijgen. Het aanbod om voor 93 miljoen naar Real Madrid te gaan heb ik gezien m'n protestantse afkomst afgeslagen (en natuurlijk omdat ik van Pernis nog hoge verwachtingen koester...)Nu naar de pastorie: de spanning wordt er nog een beetje in gehouden nu Izak een 'her' heeft en nog een paar dagen moet blokken om een cijfertje 'opwaarts te verheffen', voordat hij zijn HAVO-diploma in z'n zak heeft.

Hopelijk kan ik de volgende kerkklanken een blijdere mededeling doen!

Tenslotte nog een gebeurtenis met een hoog rilgehalte: tegen half twaalf 's avonds werd Ronja nog even in de tuin uit gelaten, maar toen zich een flink onweer ontladde en zij flink stond te blaffen ging mijn vrouw gewapend met de paraplu even kijken wat er aan de hand was. Tot haar schrik zag zij een man over het hek klimmen van het bouwbedrijf naast ons, die zich met iets blinkends in de hand naar de bosjes begaf en daar in het struweel verdween om daar de pastorietauin weer te verlaten. Door de flitsen kon zij zien hoe hij er ongeveer uitzag!

Toch maar even de politie gebeld die kort daarna arriveerde en de tuin nog eens uitkamde op zoek naar sporen...De pastorietauin als doorgang voor criminelen...?

Goed dat we een blaffertje hebben!

Pastorieklanken 10 juli 2009

Uiteindelijk ging toch de vlag nog uit en kon Izak zijn HAVO-diploma binnenhalen.

Een 'her' voor geschiedenis, dat met goed gevolg is afgelegd, heeft hem dit bezorgd en na de zomer hoopt hij de PABO te gaan doen.

Waar Misha uitzwermt naar Leiden voor zijn geschiedenis-studie, zal Izak als rechtgeaard Pernisser vooralsnog thuis blijven wonen.

Sarah is weer teruggekeerd uit Regensburg, heeft daar een goede stage gehad en gaat in sept. weer verder in het Universiteitsziekenhuis van Groningen (ook niet naast de deur).

Anne heeft haar jaar goed afgesloten in Vlissingen en hoopt met frisse moed haar verpleegsters-opleiding daar voort te zetten. Eva zal waarschijnlijk de theaterhavo verlaten, maar op dit moment is nog niet duidelijk wat haar toekomstige school zal zijn en Stijn hoopt naar groep 6/7 te gaan.

De laatste week van juli, vanaf de 25ste juli t/m de 8ste aug. hopen we met elkaar in Zuid-Frankrijk door te brengen, waar we iets gehuurd hebben. Het is een domein waar je ook paard kunt rijden en wie weet beleef ik daar te paard al die cowboyseries uit m'n jeugd weer: Bonanza, Rawhide of hoe ze ook allemaal heetten. Door goed naar die series te hebben gekeken denk ik wel te weten hoe je paard moet rijden.

Kom ik met een gebroken been terug, dan was het toch kennelijk te lang geleden...

Op Izak na zal de hele familie compleet zijn (incl. mijn broer en family).

De vakantie begint met een gezamenlijk verblijf in het Talbothouse, waar we op 23 juli hopen te vernachten en op 24 juli de 60ste verjaardag van mijn broer zullen gedenken.

Een betere verblijfplaats om je verjaardag te vieren is er niet voor deze oorlogsveteraan...

Op 22 juli hoopt m'n moeder 89 te worden, dan hopen we allemaal nog naar Ermelo te kunnen en op 29 aug. hoopt m'n vader 90 te worden. Als hij dat mag halen, zullen we dat in Pernis vieren.

Kortom, er staan weer allerlei mooie en aardige dingen voor de boeg.

Iedereen een goede en ontspannen zomer toegewenst, uit of thuis (en zie voor wat goed is alsnog de meditatie!)

Pastorieklanken 28 augustus 2009

Op de bonnefooi op vakantie gaan hoort erbij, is mijn overtuiging. Daarom wil ik niet altijd alles plannen als we een verre reis maken. Bonnefooi is tenslotte een aardige verbastering van het Franse bonne foi dat 'goed geloof' betekent en dat wil je toch op vakantie niet thuis laten...

Dat het dan wel eens spannend kan zijn, ervoeren wij toen we de 2^e nacht op weg naar ons vakantiehuysje in de Aude (Z.-Fr.) om een uur of elf 's avonds een hotelletje zochten in Bourges

(Midden-Fr.). De hele stad was 'complet' voor wat betreft gastenopvang en ook voor deze 6 was er in geen enkele herberg meer een plekje.

Wat te doen als de ogen wat slaperig worden en de Groene Smaragd wel zitplaatsen, maar geen slaapplek biedt?

Ik besloot naar een kleiner, minder toeristisch stadje door te rijden. Wellicht zou daar nog iets te vinden zijn. Vlak voor het middernachtelijk uur waren we daar en tuurde ik naar een hotel om te zien of het nog open was. Naast mij stopte een Franse wagen en vroeg wat ik zocht. Toen ik hem mijn verlegenheid kenbaar maakte, bood hij aan achter hem aan te rijden naar het centrum van dat stadje, waar hij nog wel twee hotels wist die zeker plaats hadden voor ons.

Op het plein stapten we uit en met een deel van de kinderen ging ik op zoek naar de betreffende hotels, maar ving bij beiden bot. Inmiddels was het half één. Gelukkig zag ik de vriendelijke gids naar deze hotels nog staan en ik verwittigde hem van het feit dat hij misschien wat al te optimistisch de hotelaccommodatie had ingeschat...

Dat gaf hij toe en na hier en daar bij enkele geïnformeerd te hebben of er elders nog wat te vinden was, stapte hij op ons af en besloot zijn eigen flatje beschikbaar te stellen. 'Voor zes mensen, hoor' zei ik hem nog, maar dat was geen punt. Opnieuw gingen we achter hem aan en beklommen we de trappen naar z'n appartement waar hij met wat improvisatietechniek een aantal banken tegen elkaar aanschoof en voor de rest nog een tweetal bedden aanwees.

Vervolgens overhandigde hij mij de sleutel en vertrok met te zeggen dat hij of niet of elders wel een plekje zou vinden om te slapen. De sleutels mocht ik de volgende morgen vroeg door de brievenbus gooien als we vroeg onze reis wilden voortzetten...! Wat een ongekende gastvrijheid!

En weet u wat voor een man dat was? Een Tunesiër, een moslim, een gelovige, die de Koran niet alleen in boekvorm had, maar ook op de harde schijf, zoals hij de volgende morgen liet zien toen hij met croissants ons ook nog een ontbijtje aanbood.

Mij schoot te binnen wat ik de laatste dagen in de Nederlandse kranten gelezen had over het verzoek van de PVV een kosten/batenanalyse te maken van de allochtone bewoners van ons land...Daar zou dit 'plaatje' slecht in passen, denk ik.

Ook vroeg ik me af of wij als wij in Venlo rond middernacht gezworven hadden en om onderdak verlegen een dergelijke gastvrijheid hadden ondervonden bij één van tweederde PVV-stemmers aldaar...of bij de vele stemmers elders op hem... ?

Hoe het ook zij, het was een indrukwekkende daad, die ons nog lang zal heugen en die ons onze reis met blijdschap deed vervolgen...

Ook al sputterde daarna de Groene Smaragd zo af en toe, maar daarover zwijg ik, want ik wil hem niet in een kwaad daglicht stellen.

Tegen middernacht die zaterdag bereikten we tenslotte ons vakantieadres waar we met veel genoegens bijna 14 dagen verblijf hebben gehouden: al zwemmend, paardrijdend, wandelend en de vele burchten (Carcassonne) en ruïnes van de Katharen bewonderend.

Inmiddels zijn we alweer bijna twee weken thuis en genieten nog even na in een even zomers Pernis, waar we volgende week zaterdag (de 29ste) de 90ste verjaardag van mijn vader hopen te vieren! En naar eigen zeggen heeft hij er veel zin in dat te doen.

Een hartelijke groet aan allen die thuis bleven en weer zijn teruggekeerd!

Pastorieklanken 11 september 2009

Wie een paar weken buitenslands verblijft, gaat na een tijdje naar Pernis verlangen: de aanblik van kranen en containers, de skyline van Shell-Pernis zeker in de ondergaande zon en in de avond met al z'n lichtjes, de Maaskant met z'n bekende wandelaars...je gaat het missen. Ook die duik in het water, dat voor u niet verantwoord is, maar voor mij heilzaam en goed.

Ook wil je tijdens je vakantie wel weer eens een Pernisser spreken!

Wat kan mijn vreugde dan beter weergeven dan midden in de vakantie aan de grens van Spanje en Frankrijk zo rond de klok van 1.00 uur in de nacht effe een bakkie te doen met twee Pernissers in een wegrestaurantje. Het zal je maar gebeuren. Dat kun je er weer een weekje tegen aan in den vreemde!

En kom je dan uiteindelijk weer thuis en rij je richting de fly-over dan wacht je een warm en hartelijk welkom als je daar in onvervalst Pernissisch het volgende leest: **ernistische** verkeershinder ... Verrukkelijk, we zijn weer op eigen grond, denk je dan!

Maar wat een schande dat een paar dagen later dit authentieke taaleigen van ons dorp weer vervangen was door het zogeheten Algemeen Beschaafd Nederlands...

Inmiddels is iedereen weer aan de arbeid, hoe divers die ook moge zijn: Sarah in Groningen werkt nu in het Academisch Ziekenhuis, Anne loopt stage in een Psychiatrisch ziekenhuis in Goes, Eva is naar het Angelus Merula gegaan in Spijkenisse waar zij in het derde van het VMBO is terecht-gekomen, Izak zit nu op de PABO in R'dam en Misha pendelt (nu hij nog geen kamer heeft) op en neer tussen Leiden en Pernis voor zijn studie geschiedenis.

Alleen Stijn is op dezelfde locatie gebleven en zit nu in groep 6 van de basisschool!

En mijn vrouw werkt voor vast een aantal uren in het Havenlicht en ondergetekende is inmiddels alweer 5 jaar in uw midden. Ieder zijn meug, zeggen we dan, alleen maar hopen dat niemand tegen heug en meug z'n werk doet!

En de kleine keffer Ronja, die iedereen van het erf van de pastorie blaft, lidmaat van de kerk of niet...: die heeft het de laatste tijd niet makkelijk gehad.

Er bleek namelijk een concurrent in huis te zijn: een klein poesje liep rond, meegenomen door Sarah uit het verre Sicilië waar zij het tegenkwam in een park en het niet aan zijn lot kon overlaten.

Het beestje overleefde de treinreis, de douanecontrole en bleek ook een gezonde kat te zijn die alleen nog van haar ondervoeding moest bijkomen (volgens de dierenarts).

Alleen Ronja kon het niet verdragen en piepte m.n.'s nachts over deze indringster.

Een goed gesprek met haar over het asiel dat ons ten deel was gevallen toen wij in nood waren in Frankrijk (zie vorige kerkklanken) overtuigde haar van haar onterechte huiselijke eigendoms-rechten en deed haar de volgende nachten weer in tevredenheid in haar mandje plaatsnemen... om met des te meer ijver de 29ste aug. het erf te verdedigen toen daar de familie in grote getale kwam om de 90ste verjaardag van mijn vader te vieren. Dat overigens is een groot feest geweest waar mijn ouders en wij met veel genoeg en dankbaar-heid aan terugdenken.

Maar daarmee is wel nu een definitief einde gekomen aan een feestelijke zomer,

Een hartelijke groet vanuit een pastorie waar de wind, die rond het huis loeit een voorbode van de herfst is!

Pastorieklanken 25 september 2009

Met lede ogen zien wij de bebouwing oprukken vanaf de Van Zyll de Jongstraat, waar in snel tempo een huizencomplex wordt opgetrokken. Geen vierkante meter mag onbenut blijven, maar een mooie zonsondergang is nu van huis uit niet meer te zien.

Tegelijkertijd is aan de Pastoriestraat een karakteristiek huis afgebroken dat daar al jarenlang in vervallen staat stond. Zo wordt Pernis van zijn verleden ontdaan en in een nieuw jasje gestoken. Het is niet anders, maar soms stemt het mij een beetje weemoedig (op de wijze van dat kinder-liedje ...zo varen de scheepjes voorbij...).

Tegelijk zijn we blij dat er nieuwe huizen beschikbaar komen en er in de Pastoriestraat een huis zal verrijzen voor mensen die dat nodig hebben.

We verheugen ons op het startweekend en zijn blij dat ook mijn ouders het tochtje door de havens nog mee willen en kunnen maken.

Een hartelijke groet van de pastoriebewoners die gewoon allemaal netjes aan het werk zijn, hun best doen op school enz....

Pastorieklanken 9 oktober 2009

Wat een schitterende zaterdag hebben we beleefd tijdens het startweekend: de kerk (of een deel ervan) in het schip dat door de Rotterdamse haven voer en ons een ander perspectief bood dan vanaf het (gebruikelijke) land.

Ook oude verhalen kwamen los over de RDM en hoe het er vroeger uitzag. Het weer kon niet mooier en jong en oud hebben uitbundig genoten.

Zullen we volgend jaar maar weer gaan varen en dan de andere kant op?

Ook mijn ouders hebben in die vreugde mogen delen en kwamen er niet over uit gesproken.

Inmiddels wordt het lekker fris in de pastorie, we houden de verwarming nog uit, maar een extra trui aantrekken of klein spreitje omslaan is voorwaar geen luxe dezer dagen.

Vroeger moest je wel verwarmen, wanneer het te koud werd, omdat je anders de pen niet meer kon hanteren. Met de intree van de computer is dat euvel de wereld uitgeholpen.

Goed, hier lossen we dat maar op door achter de hond aan te rennen, die op dit moment erg nerveus is, omdat de poes van Sarah hier bivakkeert en dat gaat haar toch echt te ver.

Ze heeft al moeite met een postbode buiten of een gemeentelid die het erf oploopt, maar een poes die zich de pastorie toeëigent, is de ergste inbreuk denkbaar op haar privacy!

Gelukkig duurt het geren en geblaf slechts een weekend...

Volgend weekend zal het rustiger zijn en zeker als mijn ouders komen zal dan de verwarming wel worden aangezet.

Vanonder de deken een recht hartverwarmende groet!

Pastorieklanken 23 oktober 2009

Niet velen hebben het voorrecht es een ritje te mogen maken in de "Groene Smaragd".

Zodra je instapt voel je je de koning te rijk, je zit als een vorst en hij glijdt over de weg als de nieuwe haring door je strot.

Chris Roobol viel onlangs dit voorrecht ten deel...toen we gezamenlijk een bezoek gingen brengen aan Lenie Molendijk-'t Hart.

Tijdens de rit vertelde hij me dat hij zijn rijbewijs wilde halen en daarna vanzelfsprekend een autootje wilde kopen. In dat verband somde ik hem uitvoerig de voordelen op van een degelijke, Franse, oude én goedkope auto.

Echter bij het uitstappen in IJsselmonde ontwaarden wij een vreemde geur, die ik in verband bracht met de ons omringende stadsvervuiling..., maar hij met benzine...

Bij terugkeer bleek hij zijn interpretatie de juiste te zijn...

Een gesprongen slangetje, ditmaal onder auto, zorgde ervoor dat we niet alleen een benzinegeur verspreidden, maar ook een benzinespoor trokken...

Gestopt bij een benzinepomp en nog es gestart, spoot de benzine eruit.

Al kauwend op bij de pomp gekochte zoute stokkies (die Chris voortvarend naar binnen werkte) en keuvelend over de 'dingen des levens' wachtten wij op de 'reddende engel' van die bekende bond waar bijna alle autobezitters lid van zijn, opdat hij onze 'gestokte' reis weer op gang en in beweging kon brengen. Dat lukte deze engel (wat lukt die engelen niet...!) en wij vervolgden een klein uurtje later onze weg met dankbare vreugde.

Over de voordelen van een degelijke, Franse, oude en goedkope Groene Smaragd heb ik op de terugweg wijselijk niet meer gerept...en Chris zal voor zichzelf de conclusie getrokken hebben dat hij er beter aan doet iets langer te sparen voor de aan te schaffen automobiel...en bovendien...niet al de wijsheden van zijn herder en leraar over te nemen.

Toen ik vervolgens later op die avond in de bovenzaal van Rehoboth nog geklopt werd bij een potje biljarten door een ander gemeentelid had ik m'n lesjes in bescheidenheid wel weer geleerd die avond...

Pastorieklanken 6 november 2009

Steeds meer wordt de pastorie een duiventil, waar dan deze dan gene eens even aanvliegt om mee te eten of wat te laten wassen en dan weer gezwind vertrekt.

Wij echter vliegen niet, maar blijven rustig op onze post (en gingen niet voor een midweek naar La douce France). Hoewel, rustig was in de herfstvakantie niet van toepassing met drie begrafenissen.

Tegelijkertijd was ik dankbaar dat ik deze begrafenissen heb mogen leiden, want hoe verdrietig ook, het zijn wel dagen van intense betrokkenheid, goede gesprekken en nauwe verbondenheid die je als familie en gemeente aan elkaar verbindt.

De Prediker zei het al: "het is beter te gaan naar een huis van rouw dan naar een huis van feestgelag; want dat is het einde van ieder mens en de levende neme het ter harte. Verdriet is beter dan lachen, want met een treurig gelaat is het met het hart goed gesteld" (hfst. 7:2,3).

Over een aantal weken (22 november) zullen de gestorvenen genoemd en herdacht worden in de eredienst. Dit jaar, tot nog toe 17 mensen vanuit onze gemeente, en wie weet hoeveel er u daarnaast nog zijn ontvallen.

Het is goed dat er een gemeenschap is waarbinnen we dit leed kunnen delen.

Het is nog beter te beseffen dat we met ons verdriet naar God toe kunnen, gedachtig aan de woorden van Ps.10: 14 ...uit de SV: want Gij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in uwe hand geve...

En over die hand schrijft de dichter Rilke (in vertaling) het gedicht "Herfst", waarin hij naar buiten kijkt en de bladeren ziet vallen, o.a. dit :

Wij allen vallen. Deze hand hier valt.
En kijk naar anderen: het is in allen.

En toch bestaat er Eén die rond dit vallen
oneindig zacht zijn handen heeft gebald.

Een welgemeende groet vanuit de pastorie.

Pastorieklanken 20 november 2009

Gelukkig zijn de eerste tentamens die afgelegd moesten worden door de twee studerende zoons met goed gevolg afgelegd. Dat geeft moed en hoop voor de toekomst.

Ook de oudste dochters floreren in hun opleidingen en werkzaamheden (stages).

De afgelopen dagen zo af en toe es een blik geslagen op al wat herdacht werd in Berlijn.

Deze muur is gevallen, inderdaad een memorabele herinnering. Maar zoveel muren staan nog overeind. Niet letterlijk misschien, maar overal waar vrijheid mensen misgunt wordt staat een muur. Ik denk in dat verband aan de vele christenen die in zoveel landen achter allerhande muren gevangen zitten. Het zou te wensen zijn als daar in de media eens wat meer aandacht aan zou worden besteed, aan deze verborgen en subtiele schendingen van elementaire mensenrechten. En laat u zich ook voldoende informeren door Open Doors en hun oproep hen in uw gebeden te gedenke?

Saillant detail in dit verband is dat in een onlangs verschenen biografie over Himmler (de architect van de Holocaust) er geschreven staat dat deze handlanger en rechterhand van Hitler behalve aan Joden, zigeuners en de Slavische volken, nog wel het meeste een hekel had aan christenen...

Indien hij tijd en gelegenheid zou hebben gekregen zou hij daar ook massaal mee hebben afgerekend. De christenvervolgingen van vandaag zijn ook wat dat betreft een teken aan de wand!

Een hartelijke groet vanuit een pastorie waar omheen de rozen gesnoeid zijn, de bladeren goeddeels van de bomen zijn gewaaid en het gras niet meer groeit!

Pastorieklanken 4 december 2009

Hoe zou het zijn es een weekje door de straten van nachtelijk Pernis te fietsen met een grote gele tas achterop en daarin een hoop kranten die her en der bezorgd moeten worden?

Is niet Pernis-by-night mooier dan Paris-by-night?

Die mogelijkheid werd me geboden toen afgelopen week iemand verhinderd was haar krantenwijk te doen en naar vervanging zocht.

In eerste instantie werden mijn kinderen gepolst, maar toen die er niet voor voelden, heb ik het gedaan, waarmee een lang gekoesterde wens in vervulling is gegaan.

Wie weet zou ik in deze donk're nachten Sinterklaas op de daken zien ploeteren met z'n zwarte Pieten (maar ik vrees dat wind en regen hen binnenhielden) ?

En zo niet, wat een gelegenheid er eens achter te komen wat je gemeenteleden zoal aan kranten lezen... ?

Hoe ook, het is me goed bevallen en gaandeweg de week ging het ook steeds sneller (van drie naar twee en tenslotte naar anderhalf uur!).

De eerste keer was het soms wel eens zoeken geblazen, ofwel naar een huisnummer ofwel naar een gleuf waar de krant doorheen moest. Ook heb ik een onderscheid leren maken tussen vriendelijke en gemene gleuven.

Bij de eersten glijdt hij er gemakkelijk door, bij de laatsten is het duwen geblazen en soms klappt die gleuf terug op je vingers. Een enkele keer vond ik zelfs geen gleuf en bleek de krant door het raam gegooid te moeten worden. Iedere morgen woei het flink en de laatste ochtenden regende het ook. Dan besef je dat krantenpapier nix waard is. Om 5.00 uur is het nog heerlijk rustig in de straten, maar dat duurt niet lang of de eerste lopers begeven zich naar de metro en een enkele auto dreigt je van de sokken te rijden.

Soms kreeg een bekende me in het oog...zoals Cor 't Hart die zich op weg naar z'n auto begaf en enigszins verbaasd naar deze nieuwe krantenbezorger staarde. Hij keek me aan met een blik van 'ik ken die man ergens van, maar niet van wat ie nou hier doet...'

Zwijgend heb ik hem dit 'nachtgezicht' zelf laten verwerken...

De eerste dagen bleek ik bijna aan het eind van het traject een paar andere kranten over te hebben dan die daar bezorgd moesten worden, om redenen die hier niet ter zake doen.

Die verkeerde kranten heb ik toen maar in die laatste bussen gedaan om te voorkomen dat mensen zonder krant op de deurmat zouden moeten ontbijten.

Een enkeling van die drie heb ik een betere krant mogen bezorgen...in de hoop hem nu een proefabonnement op die krant te laten nemen...en zo is er in de ochtendstond ook nog een weinig evangelisatiewerk verricht...!

Een hartelijke groet van een pastoriebewoner met chronisch slaaptekort!

Pastorieklanken 18 december 2009

Sinds 7 dec., de dag waarop mijn vrouw Sarah gezien heeft, loopt er een tweede tekkeltje door het huis. Zij is een beetje roodachtig en luistert naar de naam Doortje (op zondag maak ik daar Dorothea van). Voor Ronja even wennen haar alleenrecht in de pastorie op te geven en een soortgenoot te dulden, maar inmiddels spelen zij met elkaar dat het een lieve lust is.

Het baasje ziet u nu met twee buikschuivers over straat gaan.

Ten aanzien van de buitenwacht lijkt deze tekkel wat vriendelijker te zijn, want Ronja ziet ieder schaap dat de weg naar de herder (met een kleine letter) wil gaan als een wolf in schaapskleren, terwijl Doortje blij kwispelstaartend op pastoriebezoekers afstormt.

Waarom deze tweede? Ach, hoe meer kinderen de pastorie verlaten, hoe meer hondjes de leegte moeten komen opvullen...

Niettemin blijven die kinderen wel de pastorie bezoeken - zeker in de kerstvakantie - en ook mijn ouders hopen een deel van de Kerstdagen ten onzent door te brengen en wie weet ook gezamenlijk de Volkskerstzang te bezoeken. En voor de rest, u weet het inmiddels, regent het verjaardagen bij ons: Izak (de 24ste) en Stijn (de 27ste). Een krantenwijkje zal weer nodig zijn om al deze feestdagen te kunnen rondbreien...

Een hartelijke groet uit een pastorie waar soms meer gekeft dan gesproken wordt.

Maar vrees niet, op de kansel zullen we dat niet overnemen!

Pastorieklanken 8 januari 2010

Een reusachtige mand vol kerstkaarten ligt in de kamer. Ik denk wel meer dan 200.

Hartelijk dank daarvoor, zeker voor de zelfgemaakte of voor foto's die als kerstkaart door de bus vielen.

Eén kaart licht ik eruit, met een gedicht erin, die ik van een oud-leraar ontving:

Twee millennia en tien jaar later

Oorverdovend de stilte in de stal

Het engelenkoor vervaagd,

De herders terug in duisternis

Ik zoek licht in straten van klatergoud

Het 'vrede op aarde' doet luidsprekers kraken

Het Ere zij God komt versleten uit het stopcontact

*Ik keer terug naar de stal, steek een kaars aan
en luister naar de stilte*

Een verlangen om terug te keren naar de bron, naar de stille verwondering over hetgeen 'geschied is'...

Komende week staat in het teken van de voorbereiding, maar ook zullen we nog gezelschap krijgen van een tweetal teckeltjes van vriend en collega Krol die met zijn gezin 10 dagen naar Israël is. Dus vrees niet dat we een kennel zijn begonnen als u mij of mijn vrouw ziet wandelen met 4 hondjes!

Mij rest een ieder een enerverend 2010 toe te wensen en wie met de Heer wandelt zal dat ook altijd ontdekken.

Pastorieklanken 29 januari 2010

Het is heerlijk dit diaconale project weer te kunnen doen (voor mij de 18^e keer), het is ook heerlijk weer thuis te zijn en het 'gewone' werk weer aan te vatten. En natuurlijk is het fijn weer thuis te zijn bij vrouw en kinderen. Gelukkig waren twee van de 4 hondjes weer vertrokken, maar onze Doortje was ziek toen ik thuiskwam. Ronja daarentegen probeerde me overal met haar lange tong te raken en door haar gebrek aan besef van tijd leek ik wel een eeuwigheid weg te zijn geweest. Die hele verdere avond was zij niet bij mij weg te slaan. Gelukkig was er niet veel post binnengekomen en nu we weer een dag of 9 zonder tv geweest zijn en zonder kranten is het eigenlijk wel heerlijk daar nu ook in het vervolg soberder mee om te gaan, m.n. met de tv.

We zullen kijken of we dit vol kunnen houden en erop toezien hoe we die perioden dat we op radio en tv steeds weer hetzelfde horen nu beter kunnen besteden.

In Pernis viel op dat alle straten weer sneeuwvrij waren en je nu opeens zonder problemen weer op je fiets door het dorp kunt scheuren. Dat was voor die tijd wel wat anders.

Een hartelijke groet vanuit een zonnige pastorie, waar Martin Mans en Jan Vayne op de achtergrond mij al warm maken voor het orgel- en pianofestijn van 26 febr. in onze kerk.

Pastorieklanken 12 februari 2010

Tijdens de reis las ik een boek van de Nobelprijswinnares van 2009: Herta Müller, een van oorsprong Roemeense, maar nu in Duitsland woonachtige schrijfster.

Haar meest recente roman heet 'Adamschommel' en gaat over een Roemeense Duitser die na de oorlog naar een Russisch werkkamp wordt gestuurd. Dat was de eis van Stalin na de verovering van Roemenië in 1945, dat hij als een soort van schadevergoeding voor de Roemeense hulp aan Hitler, eiste dat alle in Roemenië woonachtige Duitsers in Rusland werken moesten aan de wederopbouw. En er woonden nog al wat Duitsers in Roemenië.

Van één zo'n Duitser vertelt de schrijfster wat hij daar heeft meegemaakt. Een overlevende, die zij ontmoet had in 2001 en waarmee zij vele gesprekken heeft gevoerd en toen hij in 2006 plots stierf heeft zij de aantekeningen omgewerkt tot een roman.

Een zeer aangrijpend en ook buitengewoon goed geschreven boek, dat in telkens kleine hoofd-stukjes het kampleven beschrijft.

Wat mij o.a. trof waren zijn ervaringen van de permanente honger die hij in het kamp leed.

Hij sprak daarover als zijn hongerengel, die nooit ver van hem was.

Een merkwaardig gebruik was dat er tegen de avond altijd brood geruild werd. 's Morgens werd dat gegeven, heel precies afgesneden en uitgedeeld, maar velen bewaarden dat voor de avond om dan nog iets te eten te hebben. Maar gaandeweg de dag werd dat brood hard (zeker in de winter!) en dan kromde het. Ieder stukje brood vervormde weer op een andere wijze. Iedereen dacht dan dat zijn stukje het kleinst geworden was en dan begon de ruil in de hoop een iets groter stukje te bemachtigen. Maar zodra je geruild had, be kroop je het onrustige gevoel dat je je vergist had. En dan ruilde je verder met weer anderen, waarvan je dacht dat... en iedere keer die angst dat je het verkeerd gedaan had. Dat ging zover dat je soms na vele ruilpartijen weer je eigen stukje brood terugkreeg. Een dagelijks terugkerend macaber ritueel!

En dat huiveringwekkend mooi beschreven. Sindsdien eet ik anders!

Een hartelijke groet vanuit een stille pastorie, waar nu ook Misha officieel uit vertrokken is naar Leiden.

Pastorieklanken 5 maart 2010

Het geluid van de hondjes Ronja en Doortje in deze krokusvakantie (waar zijn ze trouwens gebleven, die krokussen? Ik zie alleen nog maar schoorvoetend enkele sneeuwklompjes voorzichtig hun kopjes opheffen...) zorgt er gelukkig nog voor dat de stilte die in de pastorie heerst door het ontbreken van de meeste kinderen, nog regelmatig 'overblaft' wordt.

Er hoeft maar iemand tussen kerk en pastorie te lopen of ze slaan aan.

Postbezorgers, al komen ze iedere dag, worden gezien als levensgevaarlijke terroristen.

En wie binnenkomt wordt al helemaal getraakteerd op een kakafonie.

Nee, ze zijn samen een slecht voorbeeld van pastoriebewoners, die juist gastvrij moeten zijn.

Eén geluk, ze blaffen wel, maar bijten niet.

Laat het u dus niet weerhouden de pastorie aan te doen, wanneer dat nodig mocht zijn!

Voor één iemand echter zijn ze bevreesd en dat is de koster. Die draait zich namelijk om en blaft terug, zodat ze met de staart tussen de benen weggrennen...

Thuis natrillend in hun mandjes lees ik ze voor uit het leerzame boek van W.G. van der Hulst: 'Van den bozen koster'..., een nog altijd actuele roman voor die teckeltjes.

Pastorieklanken 26 maart 2010

De dag nadert dat het huizenblok aan de achterzijde gevuld gaat worden met mensen.

Vele bewoners ervan behoren tot de gemeente.

Zij nestelen zich tegen hun predikant aan (uit angst dat ie weggaat?) en vormen een beschuttende achterhoede of evt. een verdedigingswal tegen de vijand. Daar kunnen we alleen maar intens blij om zijn dat deze warme deken aan m'n voeteneinde wordt gedrapeerd.

Dat maakt goed dat de ondergaande zon nu aan het licht van mijn ogen onttrokken is en misschien doen zij dat ook wel om mij in het geloof te verstaan te geven dat de ware zon de immer opgaande is en er een dag komt waarop geen nacht meer zal volgen.

Al deze - en nog andere gedachten....- schieten me te binnen nu ik mij nog onbespied en onbekommerd in de achtertuin in het eerste lentezonnetje koester....!

Een hartelijke lentegroet vanuit de tuin waar ik met mijn gezin natuurlijk (!) in verkeer...

Pastorieklanken 9 april 2010

Hoe ernstig de sabbathsrust van uw voorganger verstoord kan worden bleek wel zaterdag de 27ste maart toen ik me 's morgens vroeg naar buiten begaf om door m'n beide hondjes te worden uitgelaten. Genietend van de stille morgen wandelde ik over de Pastoriestraat naar de Maaskant, alwaar de beide viervoertertjes ontdaan van hun ketenen vrijelijk aan het rennen, springen en spelevaren waren.

Terwijl ik hun zorgeloos gedrag aanschouwde gaf ik me gaandeweg over aan een meditatief kuieren over de tekst van de komende zondag. Niets beter dan in de frisse wind langs de waterkant het Woord door je gedachten te laten gaan. Nooit 'doe' ik meer, wanneer ik alleen langs de Maas wandel, sjok of kuier.

Bij de steiger gekomen, beklom ik de dijk om langs de Deijffelsebroekseweg weer 'op huus an' te gaan.

Om niet te worden afgeleid liet ik de hondjes op deze rustige ochtend wat voor me uit of achter me aan dreutelen. Toen ik echter aan het einde van de weg gekomen was en het bospaadje op wilde gaan om langs de achterkant van "DOTO" de Pastoriedijk te bereiken, werd ik plotsklaps aangesproken door twee dames, een grote en een kleine, gekleed in witte jassen.

Vaag en onbewust had ik die vrouwen al in de verte ontwaard, twee mensen, rustig aan de wandel, die af en toe stilhielden en zich half omdraaiden, maar voor de rest waren ze me niet opgevallen (hoogstens dat ik nergens een hondje van hen zag lopen).

Toen zij me aanspraken, dacht ik dat deze vreemden in Jeruzalem mij de weg wilden vragen.

Welwillend leende ik mijn oor om hun tot een wegwijzer te zijn (iedere goede daad is er één, nietwaar).

Maar... zij bleken wat anders in de zin! Er kwam een bonnenboekje tevoorschijn en er werd mij in niet mis te verstane woorden te kennen gegeven dat ik mijn twee hondjes niet had aangeliend en daarvoor nu geverbaliseerd zou worden. En of ik mijn identiteitspapieren maar wilde laten zien.

Te verbouwereerd om er nog iets tegen in te brengen, verbleekte ik bij deze mededeling.

De bon werd uitgeschreven (€ 60!), de hondjes werden geprezen, bleek van één zelfs het favoriete soort te zijn, mij werd tenslotte nog een prettige dag toegewenst (!) en waar zij met blijdschap hun weg vervolgden vanwege het eerste slachtoffer dat zij op die stille zaterdagmorgen hadden gemaakt, ging ik als een 'geslagen hond' met de nu aangelijnde beestjes verder.

Wég die liefelijke en stille overpeinzingen, alleen nog de gedachte: het is een duur prekie geworden... en even later nog een andere gedachte, die naar binnen klom: is er voor een dominee nog wel plaats in Pernis als op deze wijze de sabbathsrust verstoord wordt en een preekvoor-bereiding wordt gehinderd... ?

Het viel me zwaar de volgende morgen op de kansel voor de overheid, óns ten goede, met een oprecht hart te bidden...

Pastorieklanken 23 april 2010

Het heeft even geduurd, maar vlak voor m'n 54e ben ik dan toch in Rome geweest.

Een wandeltocht door de eeuwen, zou ik onze wandelingen door de 'eeuwige stad' willen noemen.

Dagelijks hebben ds. Van Rooijen en ondergetekende zo'n 10 à 15 km gelopen en hebben we herdershutjes gezien uit de 8e en 9e eeuw voor Christus, ruïnes uit de tijd van de Romeinse keizers van rond het begin van onze jaartelling, het Colosseum, waar o.a. de christenen voor de leeuwen geworpen werden en natuurlijk de vele, vele kerken uit de tijd dat het christendom van een verboden tot een geboden religie werd.

De eerste kerken vonden we nog de mooiste en dat waren de catacomben waar de prille christengemeente samenkwam. Nog altijd kun je ze via de Via Appia Antiqua bereiken en zo letterlijk in de voetsporen van Paulus en Petrus treden.

Maar ook de grote en rijk versierde Renaissancekerken t/m de St. Pieter hebben we niet overgeslagen. Lachen moesten we toen we in een kerk een bijzonder relikwie tegenkwamen: de vinger van de ongelovige Thomas! In Rome wordt alles bewaard, denk je dan...!

Mooi was ook onder een kerk een Mithras-tempel te zien, een godsdienst, die rond het begin van de jaartelling door de Romeinse soldaten uit het oosten was meegenomen.

Vele kerken rusten trouwens op eerdere heidense tempels (dat kunt u in Nederland bijv. ook in Elst (Gelderland) zien).

Kortom, zowel bovengronds als ondergronds was er veel te zien.

Meestal verlieten we voor 8.00 uur onze hotelkamer en kwamen we rond 23.00 uur weer terug, waar de moede benen zich horizontaal konden uitstrekken tot de volgende morgen.

De maaltijden bestonden doorgaans uit pasta's (spaghetti) en toen ik zaterdag weer thuiskwam had mijn vrouw voor de verandering.... Een heerlijke spaghetti klaargemaakt... die overigens alle Italiaanse overtrof.

In het vliegtuig, op 10.000 meter hoogte was de preek die doordeweeks was overdacht, op een gescheurde boardingcard op punten gezet. Dat was mijn relikwie!!!

Pastorieklanken 7 mei 2010

In gepaste vreugde is met een enkele toekomstige overbuur (m.n. een Friese delegatie was sterk vertegenwoordigd) op 14 april mijn 54ste verjaardag gevierd. Tijdens de vele stukjes taart die verorberd werden, kwamen goede afspraken tot stand...

Al stond de magnolia voor de jarige in bloei, toch werden zij gewaar hoe dicht zij hun predikant genaderd waren en hij hen in de gaten kan houden.

Iedere misstap kan zomaar aan de kerkenraad worden gemeld, het pastorale team kan speciaal worden toegerust om deze bewoners aan te pakken en de tucht (zie daarover Prof. A. van de Beek die hier een warm voorstander van is) kan met voortvarendheid opnieuw en streng ter hand worden genomen.

Deze angst is tijdens het genoeglijk samenzijn weggenomen.

Maar ook is afgesproken, dat met de oplevering van de woningen de gratis bijgeleverde dagen nachtkijkers voor een helder inzicht op de pastorie en haar bewoners bij het betrekken ervan zullen worden ingeleverd.

Kortom, de vrede is getekend in Pernis-oost!

Gezamenlijk hopen we nu nog lange tijd onbekommerd te kunnen genieten van de prunus die bloeit, zowel achter als naast de pastorie en van al hetgeen uitbot en kleur geeft na de lange winter.

Met Luther zeggen we dat we hierin de Heilige Geest aan het werk mogen zien.

Ook het gezang van de vogels in de vroege morgen is een heerlijke manier van wakker worden.

Zal de Heilige Geest die de ten hemel gevaren Here Jezus Christus heeft uitgestort ook in ons ruimte krijgen om u en mij tot blijmoedige en stralende mensen te maken, die tot bloei komen en uitbotten en die in de vroege morgen de lofzang op hun Schepper en Verlosser gaande houden?

Creëert het geloof niet een lenteleven, zoals het ongeloof ons winterhard houdt?

Laten we hopen dat ook met de nieuwe achterburen deze overpeinzingen voortgang zullen kunnen hebben tijdens het achterover leunen in een tuinstoel!

Pastorieklanken 21 mei 2010

Samen met mijn vrouw en Stijn zijn we er een weekje tussenuit geweest.

Wat in de herfstvakantie niet lukte, hebben we nu wel kunnen realiseren.

De "Groene Smaragd" had er zin na zoveel tijd weer eens door zijn thuisland te tuffen.

Voor de reis waren er wat kleine mankementen verholpen die hem al langer teisterden (een altijd maar opflikkerend rood lichtje dat ik interpreteerde als een herinnering aan 'hier beneden is het niet', maar dat toch ook een eigen oorzaak had...), zodat we vol vertrouwen in hem plaatsnamen.

Halverwege echter hoorde ik dat hij van onderen wat ging hoesten en proesten.

Maar ja, iedereen kan zich wel eens ergens in verslikken, dus daar gaven we geen overmatige aandacht aan. Bovendien, wat moet je doen om 23.00 uur (ietsjes te laat van huis gegaan).

In ons hotelletje in Parijs aangekomen waar parkeren bij de prijs was inbegrepen, bleek er echter geen legale parkeerplaats te zijn, zodat de volgende morgen er een aardige verrassing achter de ruitenwisser zat. Vervolgens eenmaal weer midden op de drukke periferique (rondweg) werd het gekuch een hoestbui zonder weerga en keken zelfs de Parijzenaars verstoord op toen zij een straaljager op de grond hoorden voorbijgaan.

Oei, een gescheurde uitlaat...

Met de laatste krachten nog over klommen we de heuvel over die Parijs scheidde van een dorpje en gleden daar een Renault-garage binnen (gelukkig zijn die in ieder dorp) en hoefden we deze fransosen gelukkig niets uit te leggen.

Ook zij legden niets uit toen zij mij kort daarop de rekening presenteerden...

Maar goed, de Groene Smaragd gleed weer stillekens over 's Heren wegen en bracht ons tenslotte in Le Perche, waar we ofschoon het er koud was (houtkachel snel geactiveerd) heerlijk hebben gewandeld en hebben genoten van de stilte en de rust van dit deel van Frankrijk waar ik ook nu weer geen enkele toerist heb gezien.

En op de terugweg hield de goecho-mobiel het wonderwel uit en beloofde ons de komende jaren niet meer de stuipen op het lijf te jagen...

Een hartelijke groet van een weer uitgeruste, maar straatarme dominee...

Pastorieklanken 4 juni 2010

Ik heb diepe bewondering voor mensen die (zware) handarbeid verrichten.

Altijd moet ik de neiging onderdrukken vuilnisophalers en vuilprikkers van de groenvoorziening geen geld te geven. Ook zal ik nooit vergeten aandachtig een blik te slaan op bijv. stratenmakers en mensen die rioleringsbuizen vervangen.

En ook thuisklusers die muurtjes metselen, elektriciteit aanleggen, behangen, witten en vloerbe-dekkingen leggen maken mij stil.

Want al deze talenten bezit ik ten enenmale niet.

Daar werd ik onlangs weer navrant bij bepaald toen de loodgieter kwam, die een nieuwe kraan ter vervanging van de oude wilde monteren en mij vroeg de hoofdkraan af te sluiten.

Een hele, gewone en vanzelfsprekende vraag.

Maar reeds bij dit soort vragen breekt het zweet me al uit. Want waar iedereen, meen ik, onmiddellijk loopt naar de plek waar die hoofdkraan zit en hem daar in één handbeweging afsluit, sta ik als verstijfd, want ik weet natuurlijk weer niet waar die hoofdkraan zich bevindt! Bovendien als ik hem bij toeval zou vinden, zou ik hem dan kunnen afsluiten met die kippenkracht van me...?

Inmiddels weet ik het nu via anderen (er bevond zich zelfs een afsluiting in m'n eigen studeer-kamer!!), maar het kan best zijn dat ik het over een paar jaar weer vergeten ben en in plaats daarvan een gaskraan uitschakel of één of andere stekker uit het stopcontact trek, waarvan ik 'denk' dat het er ook wel 'mee te maken' zou kunnen hebben.

Kortom, aan handigheid ontbreekt het me aan alle kanten.

Maar ik ben tegelijkertijd ontzettend dankbaar dat er zoveel handige mensen in de wereld zijn die zoveel en zo achteloos gemakkelijk van alles kunnen doen.

Wat heeft de Here God uitbundig gestrooid met Zijn talenten en wat een paardenkrachten heeft Hij niet uitgedeeld aan mensen!

Wat ik kan is daar woorden aan geven, al besef ik ook dat woorden uiteindelijk tekort schieten om Zijn grootheid aan te prijzen!

Een hartelijke groet vanuit de pastorie waar warm en koud water weer uit de kraan komt en dat vlak voor de komst van onze Roemeense vrienden!

Pastorieklanken 18 juni 2010

Het schooljaar loopt ten einde en ook al zijn er ten pastorie geen examens dit jaar, het is toch altijd mooi als ieder het jaar redelijk is doorgekomen en z'n punten daarin heeft behaald. Op dat punt lijkt het bij de meesten wel aardig te zijn gegaan. Ook zie ik steeds meer interesse rijzen in de studies die deze en gene volgen. Dat is nu eenmaal het voordeel van eigen keuzes die gemaakt zijn voor vervolgopleidingen.

Tegelijk worden er vakantieplannen gesmeed: de één gaat naar de VS., een ander naar Sardinië en wij als gezin zullen ergens in Zuid-Frankrijk een bungalowtje betrekken.

De oudste zoons zullen die bungalow op de fiets aandoen, daarvoor worden de twee racefietsen van bagagedragers en fietstassen voorzien (en naar Parijs gebracht) om hen over heuvels en door dalen van het nodige te voorzien.

Voordat het zover is, zullen m'n ouders het eerste weekend van juli weer bij ons zijn.

Deze zomer hopen beiden te verjaren: m'n moeder hoopt 90 (22/7) te worden, m'n vader 91 (29/8). Als het goed is kunt u ze ontmoeten in de pastorietuin.

De dag erop krijgt m'n moeder voor haar verjaardag alvast 'een dagje uit' aangeboden van een gemeentelid...

Daar heeft ze nu al zin in. De reis zal voeren naar het Friese land waar wij ooit in de beginjaren '60 een aantal malen op vakantie geweest zijn. Ikzelf zal chaufferen naar deze provincie.

Mijn vader blijft in Pernis en houdt zich rustig op de bank onder de hoede van mijn vrouw!

Allen die dezer dagen verhuizen gaan wens ik droog maar niet al te warm weer toe!

En werkt de koffie nog niet, kom maar aan de overkant een bakkie doen!

Pastorieklanken 2 juli 2010

De zomer is aangebroken en velen genieten van hun tuin die baadt in het zonnelicht.

Zo ook wij: buiten koffie drinken, buiten eten en als het kan buiten vergaderen, het kan weer!

Soms word je even naar binnen geroepen, want dan is er een doelpunt gevallen...

Rond 9 juli hopen we met de Groene Smaragd weer op pad te gaan. We hopen dat hij het er zonder kleerscheuren afbrengt...

In ons huis blijven de teckeltjes achter en zullen worden verzorgd door een gezin dat bestaat uit een echtpaar met 4 kinderen, die zich met kinderboerderij en zwembad in de buurt zeer zullen vermaken in dit voor hen onbekende deel van het land.

Vakantie in Pernis, dat zou ieder mens zich wensen, wanneer ze wisten hoe mooi het hier is. Inmiddels zien we vanuit de achtertuin steeds meer gordijntjes en vitrages verschijnen en het is een af en aan van mensen die hun nieuwe woning aan het inrichten zijn.

Nog niemand is koffie wezen drinken (doet u het maar als het gastgezin hier zit en maak ze maar wijs dat zulks recht Pernissisch is!).

Rond de 24ste juli keren we weer terug, want de week erop hopen we de 90ste verjaardag van m'n moeder te vieren door haar mee te nemen naar paleis Soestdijk, waar ze als jong meisje ooit defileerde... Zo gaat dat als je oud wordt: 'back in time' dingen doen.

Eind augustus hoopt m'n vader 91 te worden en als de bazar in volle gang is op zaterdag de 28ste, zal de familie zich in de tuin verzamelen om ook dit feest te vieren. De zondag erop, de 29ste, is zijn feitelijke verjaardag en daar ik die zondag voorga hoop ik er even bij te mogen stilstaan in die dienst dat beiden zo'n gezegende leeftijd hebben mogen bereiken!

Mij rest iedereen een fijne vakantie toe te wensen (zie hoofdartikel) en allen die geslaagd zijn nog gefeliciteerd en mochten er zijn die gezakt zijn of zijn blijven zitten, moed houden: want er komen andere tijden!

Pastorieklanken 20 augustus 2010

Er loopt een baardaap rond in de pastorie, die sommigen verafschuwen, anderen hogelijk prijzen. Voor de één is hij 15 jaar ouder geworden, voor de ander 15 jaar jonger. De vraag: hoe oud is uw herder en leraar, is een stuk gecompliceerder geworden?

Ergens tussen de 39 en 69...; straks moeten de heren ambtenaren maar uitzoeken wanneer ik met pensioen mag gaan...

Uit angst dat die afschuw zich in geweld zou vertalen is er tijdelijk om de eerste klappen te pareren een grote Golden Retriever/Labrador te gast, zodat de baardige tweevoeter geheel beveiligd door het park en langs de waterkant kan gaan.

Het is overigens een hele toer deze bodyguards aan de hand en in de gaten te houden!

Onze vakantie in een Hollands park in Frankrijk is goed bevallen: geen bonjour, maar goeie morgen, geen au revoir, maar tot ziens, kortom een permissisch praatje kon ook daar gewoon worden voortgezet...Wel zagen we als Hollanders gezamenlijk het Nederlands elftal de mist ingaan na een oeverloos saaie wedstrijd (mijn trainingen op dinsdagavond zijn veel boeiender om naar te kijken...!), maar voor de rest was iedereen wel geluimd, was er voor de kinderen veel vertier (en voor ons tijd om iets goeds tussen twee kaften te consumeren) en na verloop van een week kwamen ook de jongens, moegebiet van hun Tour de France, ons gezelschap houden en alle parkkinderen mobiliseren voor een dagelijks potje voetbal.

Het weer was alle dagen schoon en warm, behalve één dag toen een plaatselijke regenbui mij tijdens een wandeling overviel en doorweekte. Afgesproken was dat mijn vrouw mij ergens met de auto zou oppikken, maar toen ik tussen de grote regendruppels door haar belde nú direct maar te komen, bleek de Groene Smaragd door opnieuw een gescheurd benzineslangetje het hele park in

een benzinedamp gedompeld te hebben en was de garagehouder al op weg om hem opnieuw op te takelen en naar de garage te brengen. Zou die hiermee ook een beetje naar aandacht gesmacht hebben? Nadien heeft hij ons weer op voortreffelijke wijze naar huis geloodst en kan hij nog vele jaren mee.

Op dit moment zit Anne in de V.S. en daalt misschien wel af in de Grand Canyon die zij gaat bezoeken en gaat Sarah binnenkort naar Nice om een cursus Frans te gaan doen, teneinde in de toekomst in het buitenland te kunnen gaan werken.

Op 28 aug. hopen m'n ouders weer in het dorp te zijn om aan het einde van de zomer hun beider verjaardagen te vieren met dan van vakantie teruggekeerde familieleden. Ook waren zij deze zomer 64 jaar getrouwd (8 aug.). Kortom, redenen te over voor vreugde en dankbaarheid.

In Soestdijk, ten paleize, het cadeau voor mijn moeders verjaardag, voelde zij zich de koning(in) te rijk! Met de rolstoel, die uit de kerk was meegenomen, hebben wij als enige van de bezoekers die werden rondgeleid het privé-liftje van Prinses Juliana mogen nemen, dus we hebben nu een relikwie in de kerk staan...

Tot slot waren er nog (bezorgde) vragen uit de gemeente over het reisje met Sjerp Bootsma naar Friesland.

Ik kan u zeggen: het was voor óns een uitje, voor hém een thuisreis. Belangrijke Friese monumenten werden gepasseerd (slag bij Warns), waar gelukkig niet lang bij werd stilgestaan of waar kniebuigingen voor moesten worden verricht en ook persoonlijke herinneringsplaatsen werden bekeken en becommentarieerd. Ik kan u deze gids van harte aanbevelen, niet alleen omdat hij de weg voortreffelijk weet, maar ook omdat de catering uitstekend was (een potje jam voor een goed kerkelijke doel in het Friese, een visje eten bij het haventje van Laaksum, koffie met gebak onderweg en een ijsje) en je je er volkomen veilig voelt, want iedereen kent Sjerp en Sjerp kent iedereen in dit voor Hollanders vreemde en verre, maar toch ook mooie oord.

Wilt u ook eens met deze gids mee op excursie, schiet hem maar es aan, hij schijnt ergens bij mij in de buurt te zijn komen wonen...

Een hartelijke groet uit de pastorie van baardmans, de blaffertjes, mijn vrouw, Izak, Eva (gelukkig ook over!) en Stijn!

Pastorieklanken 10 september 2010

Met vreugde en dankbaarheid hebben m'n ouders genoten van de viering van hun verjaardagen, zowel op de zaterdag in de pastorie als ook op de zondag in de kerk.

Ofschoon het weer ons niet toestond buiten te verblijven, was er binnen genoeg ruimte oude en jonge familieleden te ontvangen die van heinde en verre kwamen.

De meesten waren terug van vakantie, alleen onze oudste dochters waren nog buitenslands. De één (Sarah) kwam overigens zondagmiddag nog aan uit een warm en zonovergoten Nice, waar ze een cursus Frans had gevolgd en de ander verscheen afgelopen donderdag uit de V.S. waar ze met vrienden in een Camper langs de westkust was getrokken. Ook had ze gevlogen met een helikopter in de Grand Canyon.

Kortom, de duiven vliegen uit, maar komen af en toe weer terug naar de til om verslag te doen van al hun wederwaardigheden.

Vanuit de pastorie die alweer aardig begint af te koelen en een truitje soms nodig maakt wensen wij u en onszelf nog een aantal mooie nazomerse dagen toe...

Pastorieklanken 24 september 2010

Het was nacht in de pastorie. Na een dag van wederom intense arbeid in en t.b.v. de gemeente lag uw pastor moe en uitgeput in bed en gebeurde wat sommigen al hadden voorspeld:

'Delila' besloot zijn baard eraf te halen...en 's morgens vroeg leek beneden weer op boven...! Gelukkig waren er geen Filistijnen om de ogen uit te prikken, maar het stak wel.

U moet het nu doen zonder die oogstrelende schoonheid, maar het is beter zo: want horen is belangrijker dan zien.

Ook de poging de haren als relikwieën te gelde te maken en toe te voegen aan het kerkelijk kapitaal zijn jammerlijk mislukt. Ze zijn opgeveegd en weggeworpen.

Wat bleef is een ontbladerde boom! Het is weer herfst in de pastorie...

Pastorieklanken 8 oktober 2010

Zowaar een paar dagen ziek geweest. Dat was de eerste keer in Pernis. Niet omdat ik in de voor of achtertuin geslapen heb, maar gewoonweg omdat na een kerkdienst ik opeens beroerd werd en thuis de bank opzocht en er bijna twee dagen op heb doorgebracht met een knoop in m'n maag.

Een nazomergriepje, die me te pakken kreeg voordat de jaarlijkse griep prik wordt toegediend, die mij al vele jaren griepvrij houdt. We verlangen er dus weer naar de mouwen op te stropen teneinde van één van onze plaatselijke doktoren een heerlijke injectie te mogen ontvangen.

Waar een mens in de oktobermaand al niet naar kan uitzien...

Daarnaast is in de pastorie nog al eens de stofzuiger gehanteerd, eensdeels om het binnengelopen gras uit de achtertuin op te zuigen, anderdeels om het stro uit de voortuin dat zich in allerlei kamers had verspreid op te zuigen. De derde die ik dan ook bedanken wil is mijn vrouw die dit alles weer bereid was te gedogen (en dat volgens een huwelijksakkoord...).

Pastorieklanken 22 oktober 2010

Al een paar maanden loop ik ongemakkelijk. Het schijnt de hamstring te zijn die mogelijk (niet zeker) een keertje uit de band is gesprongen bij een allervriendelijkst partijtje voetbal.

Bovendien begint zich onder aan de voet een dovige plek voor te doen, die er mogelijk een gevolg van is. Niet prettig voor mij, wellicht wel aangenaam voor u, want lang staan op m'n benen wordt steeds pijnlijker en dat heeft weer tot gevolg dat de preken (en de gebeden) ietsjes korter zouden kunnen worden...

Tegelijk lees ik in de krant dat bij onderzoek is aangetoond dat als mensen verliefd zijn ze minder pijn voelen en dat zou kunnen betekenen dat de verkondiging van de liefde van Christus mij de pijn doet vergeten en dat bijgevolg de preken (en gebeden) mogelijk ook weer langer kunnen worden. Is dat weer minder aangenaam voor de hoorders? Ik denk van niet, want mogelijk vergeten zij ook hun pijnen...

Hoe ook, het wordt weer een belangrijke tijd voor hen die de stopwatch hanteren tijdens de dienst....!

Pastorieklanken 5 november 2010

Onder een 'slecht gesternte' gingen wij op reis voor een midweekje Normandië: de spoorwegen zouden staken, de luchtverkeersleiders legden hun werk neer, er waren wegblokkades aangekondigd en ook zou de benzine halverwege de week worden gerantsoeneerd door het lamleggen van olieraffinaderijen. Kortom Frankrijk op z'n best..., niet praten, maar staken!

Daarnaast had ook de Groene Smaragd stilgestaan op de snelweg, een dag voordat we weg zouden gaan (gelukkig wel, nadat ik in Pynacker het Woord bediend had op die zondag eraan vooraf-gaand).

Maar op reis gaan doe je nu eenmaal altijd op de bonne foi, dat letterlijk op goed geloof betekent. Dus we gingen, gewapend met een nog net gehaald flesje Israëlsche wijn van Janny in de koffer!

Halverwege de reis stopten wij, t.w. mijn vrouw, de beide hondjes en ik, in het centrum van Lille, waar het zonnetje scheen en wat de moeite waard is om te bekijken.

We namen vervolgens een andere weg uit Lille dan gebruikelijk en zonder dat we het wisten voorkwamen we zó dat we in een wegblokkade terecht kwamen die Franse truckrijders hadden opgeworpen.

Ook was er weliswaar geen diesel bij veel pompen, maar op gas rijdt bijna geen Fransman, zodat de Groene Smaragd onbekommerd zich aan de pomp kon laven.

En verder bleek het stralend weer te zijn in la France en konden we alle dagen in de zon zitten of wandelen en ons er nog zonder jas aan warmen en tegelijkertijd was het daardoor zo helder dat één ochtend de velden rijp waren door de eerste vorst.

En wie daar dan de zware percherons (dikke Normandische paarden) in ziet lopen, beleeft een natuursensatie zonder weerga.

En zelfs op de terugweg beleefden we nog iets bijzonders: we kregen een leuke band op de snelweg! En dat betekent einde verhaal voor een dominee met kippekracht!

Maar u zult het niet geloven, met vereende krachten hebben we in een half uur een band verwisseld....er lag zomaar een goeie band in de achterbak, er was een krik voorradig en een zwengel om die krik de auto te doen oplichten. Zelden ben ik zo trots op mezelf geweest!

Met een blij en dankbaar gevoel kwamen we dan ook thuis, waar de kinderen een heerlijke maaltijd voor ons hadden bereid.

Het was dan ook geen enkel probleem de volgende morgen weer heerlijk uitgerust weer de kansel op te klimmen.

Al is dat been nog steeds lastig...inmiddels is de kwaal gediagnosticeerd, niet als een hamstring, maar als Ischias. Nog maar even niet voetballen, preken gaat voor...

Pastorieklanken 19 november 2010

Zo langzamerhand vallen de blaadjes van de bomen, zeker nu er ook nog een storm overheen gegaan is vallen er gaten en krijgen we weer allerlei doorkijkjes die we een paar maanden hebben moeten missen.

Eén ervan is de pastorie die voor de nieuwe bewoners van de G.A. Soetemanwegappartementen onbarmhartig in het zicht gekomen is.

Wie de dag- en nachtkijker nog heeft, waarmee de appartementen bij oplevering zijn uitgerust, kan nu zien wat er zoal op tafel staat in de pastorie en wie er allemaal aan tafel zitten.

Ja, ja dat is me smullen daar: reuzel in de pan, raapstelen aan de kook, dansend op en neer, aardappels met karnemelk, gort- en rijstebrijpappen, 'broeder' en iedere avond een lepeltje levertraan.

En na afloop een heerlijk kopje koffie, waar de bonen met de molen gemalen zijn, door het trechtertje gaan, waarin het filterzakje zich heeft neergevleid en de druppeltjes stuk voor stuk in het kopje vallen...plus de warme melk met vellen ter bedekking ervan.

En aan tafel vele mee-eters: vrienden en vriendinnen die steeds meer de pastorie gaan bevolken, want Amor spreekt een duchtig woordje mee de laatste tijd.

Maar buiten staat niet meer de Groene Smaragd.

Die is ernstig ziek, hij heeft het aan z'n koppakking. Ik heb hem bij de kop moeten pakken en weg moeten brengen en of hij door de operatie zal komen...

Maar wij laten de kop niet hangen en gaan niet bij de pakk(en)ingen neer zitten.

Dat hoeft ook niet als je dagelijks zo gepapt en natgehouden wordt met al dat lekkers op tafel.

Dat houdt je op de been, zeker ook als de meeste bewoners op tijd met de kippen op stok gaan,

(want de uurtjes voor twaalfen tellen dubbel, weet u nog?) daarbij de slaapmutsen opzetten voor de nodige warmte in een kouder wordende pastorie, waar het gas duur is.

Dat alles en nog veel meer laten die kijkers u zien met het aanbreken van de winter.

U hebt absoluut geen miskoop gedaan door deze appartementen te betrekken!

Pastorieklanken 3 december 2010

De Groene Smaragd is ter ziele!

Opgebaard op de verlader is hij door uitvaartleider Remi, die hem ook als arts in zijn laatste fase kundig heeft bijgestaan, op 24 nov. stapvoets uit Pernis gereden en naar zijn laatste rustplaats gebracht: de sloop!

Wij en de kinderen hebben hem nog even over z'n witmetalen bolletje geaaid, waarop de koffers hebben gerust tijdens de vakanties, waarin hij ons zonder noemenswaardige problemen tot in de verste uithoeken van het Franse land heeft gebracht. Nooit was hem een berg te hoog of een dal te diep. Onverharde landweggetjes, zelfs karrensporen, door de sublieme hydrauliek voelde je geen enkel schokje. Een groot verlies voor de bezitter, wiens Franse baret immer prachtig accordeerde als hij achter het stuur van de Renault zat.

Groot was ook altijd de vreugde als bij een tankstation er voor een slordige 35 euro weer ruim 800 km. gereden kon worden, omdat hij net zo soepel liep op sober gas dan op luxe benzine. Eenvoud siert de mens, maar ook deze bolide...

Vanaf deze plaats wil ik allen hartelijk danken die de aankoop van dit wegwonder hebben mogelijk gemaakt en die ook - bij kinderziekten - voor de voortgang zorg gedragen hebben: de vele garagehouders in binnen- en buitenland (de in Frankrijk zogeheten garagistes, ik herinner me nog zo'n vriendelijke jongen die voor een rubberen slangetje van 8 cm €80 in rekening bracht...), talloze knutselaars, de ANWB, die regelmatig uitrukten ter ondersteuning, de Franse wegenwacht en talloze informanten en hulpverleners onderweg. Zonder u allen was het rijden onmogelijk geweest.

De resten van de auto zijn ter beschikking gesteld van de wetenschap, maar ook enkele gerenommeerde veilinghuizen (Christies en Sothebies) hebben belangrijke onderdelen onder de hamer gelegd en zullen binnenkort bij opbod worden verkocht. Vooral voor de krik, waarmee domineeshanden een band hebben gewisseld (unieke afdrukken!), verwacht ik een hoge opbrengst, maar ook de gasinstallatie die, nu in ruste, in uw keuken heerlijk dienst kan doen voor pannenkoeken tijdens een kinderfeestje, zal voldoende opbrengen om daarmee een nieuwe OldTimer aan te schaffen.

Maar voorlopig is het even bikkelen (met de winter in het vooruitzicht) op de fiets (ik ben er al mee in de modder gevallen toen ik de weg afsneed bij de nieuwe appartementen...). Tenslotte nog dit: mochten er onder u zijn, die hun eigen auto van de hand willen doen vanwege die ergerniswekkende files of die anderszins het milieu niet langer willen belasten met al die akelige uitlaatgassen, dan wel zich te oud voelen voor het drukke verkeer in ons kleine overvolle landje, u kunt uw auto met een gerust hart bij mij op het erf zetten, ik neem met een eenvoudige Maserati (à la Balkenende op z'n laatste dag) al genoeg...!

Een hartelijke groet vanuit een pastorie met alleen maar tweewielers, al dan niet bemodderd!

Pastorieklanken 17 december 2010

De maand december is behalve een maand met vele min of meer officiële feestelijkheden voor ons ook een verjaardagsmaand. Kort na de Goedheiligman de verjaardag van mijn vrouw en kort voor en na Kerst de verjaardagen van Izak en Stijn.

Drukke dagen, veel bezoek, dit jaar nog vermeerderd met de Taizégasten die de laatste dagen van de maand komen. Er zijn filosofen die zeggen dat 'zorg' de kern van ons bestaan vormt en voor velen lijkt dat ook zo te zijn. En niet in de laatste plaats de feestdagen aan het einde van het jaar vormen een zorgwekkende last.

Maar bijbels gesproken is niet 'zorg' het beslissende woord, maar 'vreugde', omdat we weten dat iemand zorgt. En kenmerk van vreugde is dat je die deelt. Laat daarom die laatste maand een vreugdevolle maand zijn, waarin we in alle drukte mogen weten dat er Eén is die voor ons zorgt.

Wie dat beseft kan ontspannen blijven, want hij weet dat in het oog van de storm er de windstilte van het geloof mag heersen.

Maar het is voorwaar voor een mens niet gemakkelijk dat bij voortdurend te beseffen.

Daarom is het belangrijk 'zorgvuldig onbezorgd' te zijn, hoe druk het ook zal worden, hoeveel u ook moet regelen, hoe weinig geld u ook hebt enz. enz., al die angsten en vrezen zijn er om des te meer ons te laten dragen door de handen van de Heer die zorgt voor ons.

Ook m'n ouders hopen met Kerst aanwezig te zijn en voor wat betreft het vervoer: na de Blauwe Engel en de Groene Smaragd zal binnenkort de Rode Baron op het erf staan, een Bordeaux-rode adellijke opnieuw aloude Renault-Nevada die ook ditmaal nog een restant uit de 20ste eeuw. IJs en weder dienende hoop ik hem/haar rond de kerst het erf op te rijden.

Ze komt van ver en men zegt dat zo iets altijd lekker is (en lekker rijdt)...op benzine ditmaal, het gas is thuis nodig om de pastorie te verwarmen.

Een hartelijke groet uit de studeerkamer, waar de hondjes tegenover me liggen te snurken, moe van al die sneeuwwandelingen die ze achter de rug hebben (teckels hebben een hekel aan regen, sneeuw daarentegen vinden ze prachtig om doorheen te hollen).

Pastorieklanken 7 januari 2011

Het zijn drukke dagen in de pastorie. Het is een komen en gaan van mensen, onze eigen kinderen zijn vrij en vallen zo af en toe binnen en de 8 Taizé-gangers komen iedere avond bij ons over de vloer. Vannacht sliepen we hier met 15 man. Gelukkig dat de pastorie voluit aan z'n doel kan beantwoorden: een huis (en in de zomer een tuin) voor alle mensen te zijn.

Gisteravond hebben onze Kroatische en Poolse gasten oliebolletjes en appelflappen geproefd en daar erg van genoten.

Ook m'n zelfgebakken brood eten ze graag als dat 's morgens vroeg warm geserveerd wordt.

Tijdens de Kerstdagen hebben ook m'n ouders hier gelogd en vinden dat altijd heel plezierig om het stille leven in Ermelo af te wisselen met een hoop leven hier.

Ook de verjaardagen zijn gevierd en komende 9 januari hopen we de 16^e verjaardag van Eva te gedenken. Ook dan zullen m'n ouders en broer weer van de partij zijn. Daarna wordt het rustig, want dan gaat ieder weer zijns weegs en vertrek ik naar Roemenië.

Iedereen wil ik bedanken voor de vele, vele kaarten die we hebben ontvangen en andere tekenen van meeleven. We vonden het wederom hartverwarmend te merken dat u zo met ons meeleeft. We hopen er het komende jaar omgekeerd ook weer voor u te kunnen zijn.

Inmiddels is de Rode Baron gearriveerd, hij rijdt zoals altijd op de hydrauliek heerlijk licht, heeft een sterkere motor dan de vorige en voor de €650 die hij gekost heeft (minder dan een goeie fiets) moet ie toch minstens 650 dagen kunnen meegaan.

Daarna zien we wel weer.

Een gezegend 2011 toegewenst vanuit de nog volle pastorie!

Pastorieklanken 28 januari 2011

Het herdershuis is een dag of acht verwisseld voor een mobiele herdershut die de bus geweest is. Daarin (voor) lezen, leven, eten (Ome Joop!), drinken, typen op de laptop en soms zelfs even dutten. Die ervaring doen we nog maar weinig op, want tegenwoordig leggen we niet meer zulke afstanden af met een auto. Liever pakken we het vliegtuig.

We zijn dus eerder in Indonesië en op Aruba dan in Suceava...

Toch heeft zo'n lange autorit ook voordelen: je kunt de indrukken die je hebt opgedaan rustig de revue laten passeren terwijl je urenlang door de verschillende landen rijdt, je kunt erover praten teneinde het al een beetje te verwerken, voordat alles hier weer de aandacht vraagt.

In die zin is zo'n lange tocht ook een vorm van onthaasten geworden en passend bij een reis die nu eenmaal veel indrukken achterlaat.

De hut is nu weer een huis geworden en de ritjes vinden nu per fiets plaats en voor wat betreft de hondjes 'per pedes apostolorum'. Het chauffeursbuikje kan zo weer slinken, net als de vorst dat deed na die koude decembermaand!

Een hartelijke groet vanuit m'n kamer die uitziet op een mistige straat.

Pastorieklanken 18 februari 2011

De Rode Baron is heen (u weet misschien dat de Rode Baron de bijnaam was van Manfred von Richthofen, één van de beste vliegers van de Duitsers in de Eerste Wereldoorlog; op 21 april 1918 werd hij echter neergehaald nabij Amiens)! Met verdriet in het hart heb ik ook van deze Renault afscheid moeten nemen, niet na 650 dagen, zelfs niet na 65 dagen, maar reeds na 31 dagen. Allerhande mankementen kleefden deze oude barrel aan, zo zelfs dat iemand toen ik zei dat ik ermee naar Groningen moest, hij het hele weekend voor mij zou gaan bidden....! Dat is natuurlijk altijd goed, alleen nu was het, omdat het ergste gevreesd werd... namelijk brand! De lekkende olie 'siet' nog de tegels op het erf, mijn tranen ernaast zijn inmiddels opgedroogd.

Inmiddels staat er een nieuwe Fransman naast de deur en wel "De Zilvermeeuw", een prachtige Citroën C5. De naam heb ik ontleend aan de wijze waarop de meeuw door de lucht scheert; aldus scheert deze zilvermeeuw over de weg (let wel scheren, niet scheuren!).

We hopen er wat langer mee te doen dan met die andere Franzosen...

Bij de eerstvolgende lezing van Kerk&Israël of bij ziekenbezoek kunt u zonder gereedschap bij u te hebben met een gerust hart instappen....

Een hartelijke groet van een weer mobiel-stabiele dominee!

Pastorieklanken 4 maart 2011

Meestal liggen de 2 teckeltjes met gespitste oren op de stoel voor mijn bureau te luisteren naar de preek die ik al in mezelf pratend en mompelend voorbereid, soms zelfs met enige stemverheffing als ik in vervoering raak.

Waar heeft de baas het toch over, zie je ze denken? Is er soms nog een andere en hogere Baas?

Die gespitste oren doen me goed, effen niet keffen en in stilte aandachtig luisteren!

Toch valt ook op dat ze snel afgeleid zijn: een enkele postbezorger of gemeentelid is al voldoende om alle aandacht te verliezen en bovenop de stoel te springen en blaffend te keer te gaan, alsof het grootste tuig voor de deur staat en naar een tuigdorp verjaagd moet worden...

Moet de ander je nu zo afleiden van de grote Ander, denk je dan?

Of als er vanuit de keuken in de melk geroerd wordt voor de koffie en ze de stoel afvliegen en beginnen voor de deur te piepen om vrijgelaten te worden en naar de keuken te mogen stormen voor een hondenbrokje. De geest is wel gewillig, maar het vlees blijft onverminderd zwak...

En een enkele keer zie ik ook dat die oortjes niet langer gespitst zijn, maar in de nek liggen, ten teken dat ze in slaap gevallen zijn... het duurde ze kennelijk te lang!

Tja, zo zal het komende zondag ook wel weer gaan: even de oren spitsen, ook snel afgeleid, dan verlangend naar de koffie straks en stiekem tussendoor even wegdommelen...

Een hartelijke groet van een dominee die stug volhoudt, al luistert er geen hond naar...

Pastorieklanken 18 maart 2011

Zo af en toe loopt het opeens vol in de pastorie. Dan komen uit alle hoeken en gaten van het land de kinderen thuis en is het een herrie van jewelste. Dan worden er spelletjes gespeeld ("Ticket to Ride") met een hartstocht die er niet om liegt. Als het dan maandag is, lijkt het wel of er een storm is overtrokken. Hoe snel wen je drukte af...!

In de voorjaarsvakantie ben ik er twee dagen op uit geweest om samen met Stijn wat plekken op te zoeken in de Ardennen, waar zich in W.O. 2 het zogeheten Ardennenoffensief heeft afgespeeld: Bastogne, Malmedy en Clervaux. Het was stralend helder weer, zodat we op het stervormige monument van Bastogne een prachtig panorama hadden om te zien waar wie gevochten had. In het daarnaast gelegen museum werden we over de precieze details ingelicht.

Zoals bekend was dit een wanhoopsoffensief van de Duitsers, waar ze zelf al niet meer in geloofden, maar waar de Führer nog één keer z'n dwaze wil wist door te drukken.

De slag kostte aan ruim 200.000 soldaten het leven, nog afgezien van het aantal burgerslachtoffers. In Baugnez, bij Malmedy, is een gloednieuw museum geopend, precies op de plaats waar een laffe moord plaatsvond op een 120-tal Amerikaanse krijgsgevangenen.

Wie belangstelling heeft, kan ik het aanraden. Dit tripje was een beloning voor Stijn die een goed cijfer gescoord had met een spreekbeurt over een aantal andere veldslagen in W.O. 2.

Met de Zilvermeeuw waren we er in een wip!

Begin april hopen m'n ouders weer een weekend te komen. Hun bezoek verloopt in de regel minder stormachtig...

Een hartelijke groet uit een zonnige pastorie!

Pastorieklanken 1 april 2011

De lente zet door en dat betekent dat de deuren van de pastorie opengaan naar de tuin.

Even in de zon je koesteren, een boek lezen, een dutje doen, wat bloemen en plantjes zetten, schoonmaken van het platje en het weer buiten zetten van stoelen en tafels en straks ook weer de geraniums voor de ramen. Ook de tafeltennistafel kan bij windstil weer opnieuw dienstdoen. Alleen de hondjes vormen een probleem, want eenmaal in de buitenlucht controleren zij beter dan wie ook wie het erf betreedt en dulden zij er maar weinig.

Daar hebben we iets op gevonden: een rood anti-blafbandje dat ervoor zorgt dat het bij één blaf blijft, omdat er een (licht) schokje wordt toegediend...!

Ik ben nu aan het onderzoeken of dit ook voor mensen in de handel is, die soms ook hinderlijk kunnen blaffen...een kerkelijk anti-blafbandje.

Maar zeker ook bij roddel zou zo'n bandje heilzame diensten kunnen doen.

Hoe het ook zij, als u voortaan de pastorie nadert, kunt u zonder problemen de drempel over, alsof het lijkt dat u welkom bent...ongeacht uw achtergrond.

En voor allen die nu plannen koesteren de pastorie binnen te vallen en de miljoenen (letters) die daar liggen opgeslagen buit te maken, 's nachts zijn ze nog altijd bandeloos....en meedogenloos!

Een hartelijke groet uit een mens- en diervriendelijke pastorie, waar volgende week wederom een stokoud echtpaar z'n opwachting in zal maken...hoewel stokoud...dat kun je niet zeggen als één van de twee nog zonder problemen de fiets pakt..!

Pastorieklanken 15 april 2011

"Want nog weinige jaren zullen komen en dan zal ik het pad gaan, waarlangs ik niet zal wederkeren", lees ik bij Job 16:22 en wanneer je 55 wordt gaan deze verzen steeds meer spreken.

Menselijkerwijs gesproken tel je af en komt het einde in zicht. Temeer ook, omdat de jaren voorbij snellen...

"Want mijn dagen gaan sneller dan een weversspoel" zegt dezelfde Job en ik moet hem bijvallen.

Hoe ouder je wordt, hoe sneller de dagen gaan, mogelijk omdat we iedere dag beseffen weer een dag minder tijd te hebben.

De jeugd denkt zich het eeuwige leven, de ouderdom weet zich een dagvlinder.

Tegelijk geeft dat het leven ook een groeiende kwaliteit, want juist het besef van eindigheid geeft aan ons bestaan zijn waarde.

De terugkeer van de lente bijv.: hoe ouder je wordt, hoe mooier je dat gaat vinden.

Daarom is ook waar dat hoe ouder je wordt, hoe vreugdevoller je het leven gaat beleven, juist in en door z'n toenemende broosheid.

Zou bijv. een mens hier het eeuwige leven hebben, hij zou zich een gevangene voelen, tot niets meer komen en zich eindeloos vervelen...want alles kan morgen nog. Dan is de druk van de ketel!

Wij die weten dat wij sterfelijk zijn, doen de dingen liever vandaag dan morgen, want morgen kon wel eens niet wezen.

In de pastorie wordt het een komen en gaan van jong en oud om mijn verjaardag te gedenken. Familie en kinderen zullen komen aanwaaien. Ook mijn ouders zullen weer van de partij zijn.

Het belangrijkste cadeau vindt u op mijn neus: een nieuwe vederlichte ronde bril die beter past dan die rechthoekige! U zult het wel zien op de kansel.

En natuurlijk de onovertroffen appeltaart die de vasten heerlijk onderbreekt.

Dit jaar valt m'n verjaardag ver voor Pasen, soms valt die erop en vaak ook erna.

En ook is het soms heel mooi en warm weer, zoals nu, soms ook valt er nog sneeuw.

Kortom, als je op 14 april jarig bent is altijd alles anders.

De verrassingen zijn me van stonde af aan al ten deel gevallen. En in het waagstuk van het geloof blijven ze je ook ten deel vallen.

Mij rest een ieder een blij Paasfeest toe te wensen, dat ons onderwijst niet af te tellen naar het einde maar op te tellen naar een nieuw begin. En in dat opzicht zijn we met 55 weer wat jonger geworden!

Pastorieklanken 29 april 2011

Het is warm in de pastorie. Sterker nog, als je 's avonds naar boven loopt om een kind naar bed te brengen, hangt er een zomerse hitte in de kamers. Ook als je na een vergadering naar buiten komt, proef je een zomerse avond, al is het nog vroeg donker.

Juli in april, Andalusië in de polder (hoewel in Andalusië is het veel frisser)!

En in de tuin zoek je nu al de schaduw op, omdat de zon je blaakt...!

Naast hitte is er ook nijpende droogte, zo gevaarlijk voor de toch al kwetsbare natuur in ons land en vooral ook voor alles wat gezaaid is en schreeuwt om water.

In Israël was droogte altijd een teken van het oordeel. Ten tijde van de welvaartsstaat van Koning Achab bleef het 3 ½ jaar droog, omdat juist die welvaartsstaat getekend werd door gruwelijke afgoderij.

Dat kunnen en mogen we niet één op één vertalen naar onze tijd. Wel kunnen we zeggen dat ten gevolge van de overvraging van de aarde (door ons begeren) het klimaat ontregeld raakt en in steeds meer extreme situaties zich uit. Dat mag wel te denken geven...
De Paasdagen zullen bij ons rustig verlopen. Er is niet veel aanloop, wel veel wegloop.
Er komen niet logeren, er gaan eerder uit logeren.
Dat geeft gelegenheid om van alle diensten na te genieten en bij te komen.
Zeker nu ook de hondjes danig de mond gesnoerd is en zij op een enkele droge blaf zich koest houden...
Vanaf deze plaats een zonnig en vooral dankbaar Paasfeest toegewenst!

Pastorieklanken 13 mei 2011

Na de jolijt rondom mijn verjaardag is er opnieuw een gedenkdag geweest, waar onze oudste zoon Misha 21 is geworden. Dat was op 8 mei!

In aanwezigheid van zijn andere broers en zussen, alsmede in die van zijn opa en oma is deze dag gevierd. Het was weer een ouderwets vol huis en ook de magen werden aardig gevuld met allerlei taarten die mijn vrouw gebakken had (de kerkenraad had er zelfs een vergaderdatum naar verschoven rond de 14^e, vermoed ik...om er ook deel aan te krijgen). Gelukkig konden we grotendeels buiten verblijven en genieten van de ruimte die de tuin biedt.

Voor die dagen was ik samen met Stijn op 4 en 5 mei naar België geweest om hem de Westhoek te laten zien, waar in W.O. 1 zoveel strijd geleverd is. We sliepen in een soldatenhuis in Poperinge, werden daar ontvangen door een Australische gastheer en gastvrouw, die ons heerlijke Engelse thee gaven (loeisterk!) en Stijn uitnodigden naar Australië te komen. Ongetwijfeld zal hij dat gaan doen, al zal dat wel even duren.

Tijdens de 2 minuten stilte op 4 mei waren wij stil onder de Menen-poort in Ieper, waar 58.000 namen staan van Britse soldaten die daar zijn omgekomen. Dagelijks wordt deze herdenking gehouden en dat al vanaf 1928 (m.u.v. de 2^e W.O.) en hoe vaker ik er kom, hoe meer mensen ik er zie.

We bezochten een bos met nagemaakte loopgraven, we zagen een poel water in een bos die ontstaan was door een zware ontploffing en waren op een kleine Ierse begraafplaats achter een boerderij met een prachtig uitzicht over Frankrijk.

Behalve Engelse en Ierse begraafplaatsen, die er prachtig en welverzorgd uitzien, hebben we ook een Duitse bezocht. Deze zag er heel anders uit, geen rechtopstaande stenen, geen bloemen en ofschoon er meer lagen dan op de grote Engelse, was hij beduidend kleiner.

De eersten kregen de ruimte om er iets moois van te maken, zij werden slechts gedoogd.

Verder hebben we nog de hoge IJzertoren bezocht in Diksmuide, die weliswaar bedoeld is als symbool voor vrede, maar helaas door Vlaamse nationalistenvoor hun eigen zaak wordt geclaimd. Ook wat er werd getoond van en gezegd over godsdiensten (dat die een beweegreden zijn voor oorlog) in die toren (die op alle verdiepingen een expositieruimte had), kon niet op onze instemming rekenen. Natuurlijk kan godsdienst een gevaarlijke impuls geven tot oorlog, maar anderzijds ook tot vrede en menslievendheid aansporen. Bovendien de gedachte dat alle godsdiensten in wezen gelijk zijn, is ook een bedenkelijke vooronderstelling.

Kortom, hierover waren we niet tevreden. Wel was het verrassend toen we een nagemaakte loopbrug overgingen er plotseling een geluid van een suizende granaat klonk en er links en rechts water begon te spuiten. Dat bracht je even midden in de strijd, zoals die toen gevoerd werd. Toen we de schrik te boven waren, werden we extra blij dat het nu vrede is.

Kortom vele indrukken van een boeiend verblijf tijdens 4 en 5 mei in de Westhoek van Vlaanderen, voor hem, omdat het de eerste keer was dat hij dit zag, maar ook voor mij om dit hem te laten zien.

Het reisje was overigens een cadeautje voor het werkstukje dat hij gemaakt had over de Eerste Wereldoorlog.

Vanuit een zonovergoten pastorie een hartelijke groet!

Pastorieklanken 27 mei 2011

Met bevende vingers zit ik deze kerkklanken te tikken, want terwijl ik hier zit, ploetert elders Eva op haar examen (en velen met haar). Het is altijd weer een spannende tijd voor degenen die het moeten afleggen en voor degenen die er nauw bij betrokken zijn.

Ook Sarah zal dit jaar afstuderen aan de HBO-V(erpleegkunde) in Groningen en Anne aan de HBO-V te Vlissingen. Kortom, een spannende tijd en over enige tijd zult u wel vernemen

hoe het hen is vergaan en wat de vervolgplannen zijn. Overigens het woord 'afleggen' is op zichzelf genomen erg mooi en vertroostend, want leggen wij niet een last af en wie is daar niet blij mee als we die kwijt zijn! Maar dan moet die wel goed afgelegd worden.

Dan pas zal de daarop volgende vakantie ont-spannen kunnen verlopen.

Tot het zover is, zullen de klanken uit de pastorie somtijds gelijken op klappertanden en vingerengetik, die de hondjes verontrust doen opkijken...terwijl zij denken: nu zijn wij eindelijk stil - antiblafbandjes werken goed! -, begint de baas onduidelijke geluiden en gebaren te produceren...!

Nee, nee, hier beneje is 't niet, voor mens noch dier!

Pastorieklanken 10 juni 2011

Sinds de jaren '70 ga ik bij voorkeur niet meer in Nederland op vakantie, ik weet niet precies waarom, maar Frankrijk heeft mijn hart gestolen... Onlangs echter werden we door een bevriend echtpaar uitgenodigd voor een uitstapje van drie dagen naar het eiland Terschelling (u weet wel van Willem Barendszoon...). Dat echtpaar is daar goed bekend en wilde ons er graag eens rondleiden langs allerlei mooie plekjes.

Aangezien we de mooiste lente aller tijden meemaken, zag ik mijzelf al heerlijk in het zonnetje bij een kalm briesje over het eiland fietsen. Maar het liep anders: de dag van vertrek waren tot mijn grote verbazing donkere wolken boven Pernis gekomen die gaandeweg naar het noorden dikker werden. Eenmaal het vasteland achter ons gelaten en met de Catamaran door de hoge golven naar de overkant bonkend, huurden wij daar een tweetal tandems. Al gauw bleek dat ook wij tegen windkracht 7 moesten optornen en reeds tijdens het eerste tochtje ontladde zich zo'n stortbui boven ons, dat ik het gevoel had dat deze bui daar al die droge maanden op gewacht had om juist nú en dáár mij te treffen en me een drijfnapte kleefbroek te bezorgen, die je zo'n armoedig en koud gevoel geeft. Naast regen vielen er ook nog een paar gemene hagelsteentjes die op het toch al onbeschermd en naakte voorhoofd voor een venijnige toegift zorgden. Ook de volgende dagen hield de wind flink aan en onder een aaneengesloten wolkende moesten we zo af en toe schuilen tegen flinke regenbuien die over het eiland trokken. Ik begon langzamerhand te begrijpen waarom ik ooit besloten had nooit meer in Nederland vakantie te houden!

Weer terug in Pernis, brak de volgende dag het zonnetje weer door en lachte mij vriendelijk...ja wat was het...toe of uit...?

Mijn vrouw was overigens erg opgetogen over die drie dagen op de fiets, had veel minder last gehad van wind en regen, vond mij maar een aansteller enz., maar u begrijpt het al, dat kwam omdat zij **achterop** de tandem zat...en mij de winderige en natte kastanjes uit het vuur liet halen! Maar mocht het onverhoopt toch nog eens gebeuren – in een huwelijk moet immers overlegd worden – mag zij **voorop** de tandem zitten...

Wat mij betreft echter zien ze me op dat eiland niet meer, er heerst daar een bar klimaat, zelfs in een lente als van dit jaar. Het leek mij met Willem Barendszoon eerder een overwintering op Nova Zembla...!

Pastorieklanken 24 juni 2011

Ja, de vlag (of wat daar voor doorging) kon uit: Eva is geslaagd voor haar VMBO-theoretisch! Met haar feliciteren wij velen, die ook een diploma hebben verworven.

Zo hier en daar kon je meer zien hangen. Wellicht ook zijn er die een 'her' hebben of die gezakt zijn..., maar die laatste categorie heeft mij althans wat Pernis betreft nog niet bereikt.

Ook Sarah is geslaagd voor haar HBO-V in Groningen. Dat waren de blijde berichten.

Over de toekomstplannen van de dames berichten we weer in een latere Kerkklanken.

Misha moet nog even wachten voordat hij hoort dat hij z'n 'propjes' (= propedeuse) gehaald heeft. Nu blokt hij nog (gelukkig met fris weer).

Minder blij nieuws is dat mijn vader opnieuw een herseninfarct heeft gehad, n.b. op de 2^e Pinksterdag een paar uur nadat we hen weer thuis hadden gebracht na een lang weekend bij ons. Hij bleek 's avonds niet meer uit zijn stoel te kunnen opstaan en moest naar het ziekenhuis (van Harderwijk) voor nader onderzoek. Daar bleek dat hij een beroerte had gehad. Naar alle waar-schijnlijkheid zal hij binnenkort naar een verpleegtehuis gaan om daar te revalideren, maar of hem dat ooit weer thuis zal brengen is nog maar de vraag. Een hele schok voor hem en voor mijn moeder, dat nu ze gescheiden zijn, een paar weken voor ze 65 jaar getrouwd zijn (8 aug.). Natuurlijk hielden wij er allemaal rekening mee dat er eens iets zou gebeuren, maar als het gebeurt, ben je toch aangeslagen.

We rijden nu regelmatig naar Ermelo om ze bij te staan, allerlei te regelen en op de nieuwe situatie zo goed mogelijk in te spelen.

We geloven en bidden dat zij kracht van Boven ontvangen zullen om het uit te houden in de spannende dagen.

Een hartelijke groet van de pastoriebewoners, een beetje heen en weer geslingerd tussen blijdschap en droefheid!

Pastorieklanken 8 juli 2011

Wat betekent vakantie voor een dominee?

Ik zal u zeggen: dat betekent hard werken! Althans met zijn handen!

In de eerste plaats allerlei achterstallig onderhoud verrichten: een garage uitruimen waar zich gedurende het jaar o.a. talloze allang onbruikbare fietsen hebben opgetast. Die wegbrengen naar de vuilstort. Verder een kelder waar veel overvloedige zaken in staan opruimen. Vervolgens een dochter verhuizen, waarvan de spullen tijdelijk thuis opgeslagen moeten worden. Kortom, echt andere dingen doen (volgens sommigen nú echt eens iets doen... want studeren, boeken lezen en thee of koffie drinken bij de mensen is natuurlijk geen werk...).

Daarnaast ben ik tussen de bedrijven door in de weer geweest te pogen mijn vader naar huis te halen met extra thuiszorg-bijstand. Bijna hadden we het rond, maar het is uiteindelijk toch niet gelukt. Nu zal hij binnenkort naar een verpleegtehuis gaan voor onbepaalde tijd. Jammer, maar we moeten ons erbij neerleggen. Z'n toestand is stabiel, heel voorzichtig kan hij een beetje staan, maar van lopen achter de rollator is geen sprake. Of therapie daar nog verandering in brengt is gezien zijn leeftijd maar zeer de vraag. Regelmatig pendelen we op en neer om hand- en spandiensten te bewijzen. Vanaf deze plaats wil ik u hartelijk danken voor het medeleven, mede namens mijn ouders die ik daarvan op de hoogte heb gebracht. Mocht u ze een kaart willen sturen, mag u dat doen op het volgende adres: Willem de Zwijgerlaan 18, 3851 TG Ermelo. Op 8 aug. hopen ze 65 jaar getrouwd te zijn en op 22 juli wordt moeders 91.

Tenslotte hopen we ook nog een paar weekjes met het hele gezin (plus aanhang) weg te gaan i.v.m. het jubileum dat wij dit jaar gedenken, namelijk dat wij 25 jaar getrouwd zijn.

Daarover doen we verslag in de volgende Kerkklanken. Voor nu, nog maar weer even de handen uit de mouw steken. Wanneer mogen we weer gewoon gaan werken in de gemeente? Want ik krijg blaren....

Pastorieklanken 19 augustus 2011

Een onvergetelijke vakantieperiode, zullen we maar zeggen...

Op 4 juli werd mijn vader overgeplaatst van het ziekenhuis in Harderwijk naar het verpleegtehuis in Nijkerk, alwaar hij zou worden gerevalideerd. Daar heb ik hem die avond nog gesproken. Het zou de laatste keer zijn, al leek dat er toen nog niet op. Wel hebben we toen afscheid genomen, zoals altijd wanneer we op vakantie gingen. Hij citeerde nog uit zijn hoofd Ps. 43:4 (oude berijming), de psalm die al vaker door zijn gedachten was gegaan die weken. Twee dagen later gingen we weg om ons huwelijksjubileum te vieren. We hadden voor de reis drie dagen uitgetrokken met een 2-tal overnachtingen. Tenslotte is Spanje ver rijden en als ook de reis onderdeel van je vakantie is, moet je daar de tijd voor nemen. Bovendien via internet kun je aardige hotelletjes reserveren en dat zijn voor mij altijd oude, die in binnensteden of op stadswallen liggen. De derde dag reden we Spanje binnen en gingen we aan het einde van de middag even zwemmen om de hitte van ons af te wassen. Toen ik terugkeerde in de auto waar m'n mobieltje lag, las ik het bericht dat het opeens slechter met hem was gegaan en hij nog een paar dagen te leven had... Als je dat verneemt, verandert in één ondeelbaar ogenblik alles en bovendien moet je dat ook de anderen gaan vertellen. We zijn doorgereden naar ons huis in de bergen, alwaar ik na een momentje rusten op bed besloot terug te keren naar huis. Dat lukte via SOS-International, ook al was het bereik van de mobiel in die bergen moeilijk en de volgende morgen hoorde ik dat er 's middags een vliegtuig van Valencia naar Schiphol ging. Onmiddellijk in de auto gesprongen, het was nog bijna twee uur rijden naar het vliegveld, en om 14.30 uur vloog ik terug. De taxi stond op Schiphol klaar en om 18.30 uur zat ik weer bij m'n vader. Hij leefde nog en sliep. Pas de volgende dag om 12.30 uur sliep hij in. Dan breekt de tijd aan van het voorbereiden van de begrafenis en gelukkig heb ik daar mijn aandeel in kunnen leveren in de dagen dat ik bij m'n moeder thuis was. Het waren goede en intense dagen, waarin we veel konden delen met elkaar. Woensdagmiddag ben ik teruggekeerd naar huis om Nienke en de kinderen te

ontmoeten die nú ook met het vliegtuig waren teruggekeerd. Op donderdag hebben we ons voorbereid op de dankdienst en de begrafenis, de kinderen hebben gezongen, ik heb de overweging gehouden (een gave en opgave in één) en we hebben hem ter aarde besteld. Op donderdag had het nog flink geregend en gewaaid, op vrijdag scheen de zon en was het bijna zomers. Daarna zijn we op zaterdag allemaal teruggevlogen naar Spanje om nog een dag of zes bij elkaar te zijn, één en ander te verwerken en nog wat vakantie te houden. Dat was goed en ik ben blij dat we dat gedaan hebben. Nadien teruggekeerd met de auto. Het Citroentje heeft probleemloos gereden.

Ofschoon het voor ons en in het bijzonder voor mijn moeder een heftige tijd was, gaat het nu wel weer en pakken we de draad weer op, al zal dat voor haar het moeilijkste zijn na 70 jaar elkaar gekend te hebben en die bijna 6 jaar intensieve zorg na zijn eerste herseninfarct op 21 sept. 2005. Uiteindelijk overheerst bij ons dankbaarheid dat hij er zolang bij heeft mogen zijn (t/m Pinksteren nog in de kerk!) en betrekkelijk rustig aan zijn einde is gekomen.

In zijn arbeidzame jaren is mijn vader als vertegenwoordiger werkzaam geweest bij de Fina, een inmiddels in Totall opgegane oliemaatschappij. Met veel plezier zat hij langs de weg en bekeek hij ter plekke bestemmingsplannen, sprak met burgemeesters en wethouders en onderzocht hij of hij op een goed punt grond kon kopen en een benzinestation kon plaatsen.

Nog altijd stopte ik als ik

(alleen nog in het buitenland) een Fina-pomp zag, maakte er een foto van en liet die aan hem zien. Onlangs kreeg ik van organist Van Dijk (die bij Totall werkt) een aantal oude Fina-emblemen, waarvan ik er één aan mijn autosleutels heb bevestigd.

Mijn vader had een grote kennis van Nederland, hij heeft in heel het land gewerkt (daarom verhuisden wij ook veel) en kende ieder dorp en gehucht. Die liefde heb ik overerfd, al is ie bij mij wat Europeser geworden (terwijl mijn kinderen ook de Europese grenzen weer overstijgen). Ook heeft mijn vader mij altijd gestimuleerd te studeren en die studiezin heb ik nog steeds.

Als vertegenwoordiger moest hij veel met mensen omgaan en met verschillende belangen en ook

daarvan heb ik wel wat opgestoken. Maar het belangrijkste is toch wel dat je een vader heb gehad die wist van een hoger perspectief. Daar zong hij van – hij had een welluidende stem – en daarin proefde je ook beleving van zijn geloof. Zo had hij ook (Vaderlandse liederen) zingend op de boot naar Marken in 1941 mijn moeder ontmoet, bij wie hij zich voegde toen zij daar zat te zingen.

Daar genoot ie ook die 1ste Pinksterdag nog van in de kerk van Pernis.

Het is voor mij niet toevallig geweest, toen ik die bewuste zaterdag terugvloog uit Spanje, dat het vliegtuig boven Nederland een route volgde die mij het Zeeuwse en Hollandse landschap toonde waar hij zolang gewoond, gewerkt en geleefd had. Het was het landschap van mijn vader wat zich onder mij ontvouwde. In het bijzonder was het indrukwekkend dat de gezagvoerder even over de Noordzee vloog en mij Katwijk deed zien waar ik naar het Witte Kerkje op de boulevard zocht, dat goed te zien was in het namiddaglicht. Thuisgekomen vertelde mijn moeder dat juist in dat kerkje hij ooit eens overdag binnengelopen was, toen het orgel speelde en de deuren openstonden, daar in z'n eentje was gaan zingen en na afloop een opgestoken duim kreeg van die organist als teken van waardering. En wat zong die daar toen, was mijn vraag? Ps. 43:4 zei ze... “dan ga ik op tot Gods altaren, tot God, mijn God, de bron van vreugd... die na kortstondig ongeneugt, mij eindeloos verheugt...”

Als bedankje graag de volgende formulering:

Mede namens mijn moeder wil ik u allen bedanken voor de wijze waarop u met ons hebt meegeleefd in de periode na het overlijden van mijn vader. Dat hebben wij zeer gewaardeerd en de verbondenheid, die al goed was, is hierdoor nog verder versterkt.

Ds. Lavooij

Pastorieklanken 9 september 2011

We begonnen in de pastorie met 8, inmiddels zijn we nog over met slechts 4 reguliere bewoners. Want ook Eva heeft ons verlaten voor...Leeuwarden, waar zij een school gevonden heeft om haar zangkwaliteiten bij te schaven. De eerste indrukken van kamer en straat zijn goed, de school begint deze week. De weekenden hoopt ze nog wel thuis te zijn.

Anne hoopt een stage te gaan lopen in Oegstgeest en zal iets dichterbij komen wonen, zeker dichterbij haar broer die in Leiden op kamers woont en nu aan z'n bachelor geschiedenis werkt.

Sarah is nog het verst weg en verblijft na het behalen van haar HBOV in de Provence (Fr.), waar zij vanuit Groningen naartoe gefietst is en waar zij nu 45 geiten hoedt, stallen uitmest, op een tractor rijdt enz. Zo af en toe smsen we elkaar: "Hoe is 't met je geiten? vraag ik dan...goed, zegt ze, ze zijn allemaal te kooi...en hoe is 't met jouw schapen...? Ja, en dan moet ik helaas melden dat velen die kooi niet meer weten te vinden! Zal ze ooit nog terugkeren? We weten het niet, we zullen in de herfstvakantie es gaan kijken hoe de boerin het maakt...misschien zit ze wel voor de tv en kijkt naar het programma...Boer zoekt vrouw...!

Pastorieklanken 23 september 2011

Het aantal kaarten was niet te tellen dat bij ons door de bus gevallen is n.a.v. ons 25 jarig huwelijksjubileum. Daarvoor hartelijk dank, ook voor de bloemstukken e.a. attenties.

Onze kinderen wilden ons verrassen met een uitje die dag. Onbekend waar we zouden heengaan, namen ze ons mee de metro in naar station Schiedam waar we op de trein stapten en die bracht ons naar ...Haarlem. Daar hadden zij een wandelroute uitgezet en daar het ook Open Monumentendag was en mooi weer hadden wij het in allerlei opzichten getroffen.

De stad met al z'n hofjes en mooie stadhuis beviel ons zeer en ook hebben we een aantal musea bezocht. 's Avonds was er in Leiden een restaurantje besteld waar we wat gegeten hebben en pas tegen een uur of negen begon het te donderen en een beetje te regenen. Toen was het ook weer tijd huiswaarts te keren. De grootste verrassing was echter dat we als gezin compleet waren, want toen wij 's morgens opstonden ontwaarden wij Sarah, die haar geiten even in de steek had gelaten om met ons dit feest te vieren!

Inmiddels is zij teruggekeerd en zal behalve dat ook nog een paar weken druiven gaan plukken. In de herfstvakantie hopen we haar met fiets en al op te halen om ook te zien op welke boerderij zij gewerkt heeft.

Een hartelijke groet vanuit de pastorie.

Pastorieklanken 7 oktober 2011

Ik heb me er mateloos aan geërgerd? Ik vond het ronduit aanstootgevend?

Al dat naakt waar je niet omheen kon in Pernis!

Waar je ook liep, overal trof je het aan, een enkele keer zelfs in innige omhelzing.

Nu vraag ik u: moet dat allemaal en plein public plaatsvinden? Is er dan niets meer heilig?

Maken we dan geen verschil meer tussen privé- en publiekterrein?

De hele zomer heb ik er last van gehad. Elke morgen, middag en avond.

Maar ik vraag me af of daar nu helemaal alleen in sta? Het moet u toch ook opgevallen zijn: al dat naakt op straat!

Maar plots was al dat al bloot verdwenen, alsof het die stille klacht gehoord had of dat misschien wel schaamte hen eindelijk overvallen had, waardoor zij zich terugtrokken...

Nu kun je weer vrij genieten en is dat aanstootgevende weg.

Waar ik het over heb... ?

Over al die naaktslakken, die je dagelijkse gang naar en van de Maas vergezelden. Je moest behoedzaam tussen hen door laveren en de ergernis eraan was, dat je wist dat het ook vandaag weer zou gaan regenen.

Totdat eind september eindelijk een vervolg bood op april en mei. Toen waren ze in een klap in geen velden of wegen meer te zien!

Een hartelijke groet van een weer onbekommerde Pernisser wandelaar!

Pastorieklanken 21 oktober 2011

Wie langs de pastorie loopt, ziet dat er iets mis is met de voordeur. Eerst zat er een stuk karton in, nu een stuk wit glas, maar het uit één stuk zijnde matgroene glas is nog niet hersteld.

Was het gegooi in de glazen in de pastorie, vochten ze elkaar de tent uit?

Je zou het haast denken, want een paar dagen later zag je de dominee met een enigszins opgezwollen linkerkaak en de domineese met een opgezwollen rechterkaak.

Zit de klad erin na 25 jaar huwelijk? Eten ze daar 'patatje oorlog' de laatste tijd?

De gesprekken zijn niet van de lucht en dat gecombineerd met een op handen zijnd beroep is een echt permissisch praatje pot goed voor een kwartier extra tijd bij het boodschappen doen.

Maar weet u gerust, de ruit werd ingetrapt door een bal, mogelijk het gevolg van een gefrustreerde geblesseerde voetballer uit het Eerste en de opgezette kaken waren het gevolg van ontstekingen bij de beide echtelieden die daarvoor bij tandarts en specialist onder het mes geweest zijn. Blijft over de speculaties over het beroepingswerk: daarover weet ik even weinig als u op dit moment.

Een hartelijke groet uit de pastorie die de komende week zonder de oudste bewoners zal zijn, maar door de jongere zal worden beheerd, hopelijk zonder ongelukken.

Pastorieklanken 4 november 2011

Vanaf deze plaats wil ik u opnieuw bedanken voor de vele kaarten die ik ontving naar aanleiding van mijn 25-jarig ambtsjubileum. Ik kan me voorstellen dat u denkt, ik blijf die dominee maar kaarten sturen dit jaar...en het moet nog Kerst worden ook!

Maar het is nu eenmaal niet anders dan dat allerlei dit jaar samenvalt: vreugdevolle en droevige dingen. En dat u in beiden deelt, verwarmt mijn en ook ons hart in de pastorie.

Die warmte is weldadig, mede omdat het inmiddels ook kouder wordt in de pastorie.

Ter gelegenheid van onze jubilea zijn we ook samen een weekje ertussenuit geweest, waarin we genoten hebben van de herfstkleuren in het altijd prachtige Frankrijk. We troffen het ook met het weer dat eensdeels nog zonnig en warm was, anderdeels zonnig en koud.

Op die reis hebben we ook onze oudste dochter bezocht en haar geitjes van dichtbij kunnen bewonderen. De liefde voor het Franse platteland is zo groot geworden dat ze zelfs de overweging maakt zich daar te gaan vestigen, temeer omdat er in dat deel van het land (de Drôme) ook een tekort aan verpleegkundigen is.

Dus mocht u zelf ooit eens op reis in Frankrijk zijn en u plotseling beroerd voelen, dan kunt u toch uw pijn in het Nederlands aan Sarah vertellen, die het dan wel voor u aan de arts zal vertalen. En bent u dan weer beter, kunt u bij haar ook nog een geitenkaasje kopen...Wellicht... en in de toekomst, want je weet het met wilde plannen maar nooit.

Ook de hondjes waren erbij en hebben genoten van de vele wandelingen die we met ze gemaakt hebben, al is dat ook even spannend geweest toen Doortje zo dom was een adder aan te vallen die lekker in het zonnetje lag te dommelen. Het beest schrok zich wild van verhief z'n kop om te willen bijten (met waarschijnlijk dodelijke afloop), maar gelukkig kon ik die dwaze hond nog terugroepen. Nu ligt hij in z'n mand deze traumatische ervaring te verwerken...

Nee, dan maar liever naaktslakken op het pad naar de Maas!

Een hartelijke groet van de pastoriebewoners

Pastorieklanken 18 november 2011

Op dit moment zijn de pastorieklanken bepaaldelijk niet liefelijk en herderlijk: geen panfluit of getokkel op een gitaar is te horen, maar een heus drumstel doet je op je stoel trillen.

Horen en zien vergaan ons als Stijn de drumstokjes op de trommels laat roffelen en als dan zijn grote broer thuiskomt... doet hij het nog eens dunnetjes over...Komt u niet langs tussen 16.00 en 17.00, want naast het hondengeblaf -de hondenbandjesbatterijen zijn op!- komen nu ook andere oorverdovende geluiden u tegemoet.

Wat die geluiden niet vermogen -dan deden ze tenminste nog iets positiefs- is dat zij de muggen verjagen die het dit jaar m.n. op uw voorganger hebben gemunt. Ze kunnen zijn (besuikerde) bloed wel drinken en zo rond een uur of 3.00 's nachts storten zij zich massaal op mij. Mijn vrouw laten ze met rust, mij gunnen ze geen rust. Al weken loop ik 's nachts te spoken met zalfjes die de jeuk moeten verzachten (prik weg, after bite). Ik hoop nu toch snel op nachtvorsten die dit ongedierte uitroeien...

Terwijl ik toch zo gehoopt had dat door de vele fabrieken met hun uitstoot hier geen mug meer zou gedijen, maar helaas...

Tenslotte, we kijken met grote vreugde en dankbaarheid terug op het jubileum dat we met u allen hebben gevierd de 30ste oktober. Het was hartverwarmend en altijd als we de grote Bosatlas openslaan om te kijken waar deze of gene van ons gezin nu uithangt (zoals Sarah die onlangs in Marokko bivakkeerde), denk ik nog met dankbaarheid terug aan deze ochtend.

En inmiddels is ook de fiets aangeschaft, waarmee sommigen me al hebben "ontwaard" in en vooral buiten Pernis. "Ontwaard" en niet gezien, want het gaat 'vluggelings en in het voorbijgaan' dat ik langsschiet en ik kan u nu al melden dat de tijd die nodig is met deze fiets in het Ikazia te komen op 30 min. ligt! Maar dan moet je wel 'boosten' natuurlijk, de hoogste elektrische ondersteuning.

Kortom, het is een feest hierop te mogen rijden en ja, nu wil m'n vrouw er ook één...

Wie weet als ze 25 jaar in het Havenlicht werkt...!

Voorlopig eerst maar es oefenen of ze haar man kan bijhouden, ze is tenslotte ruim drie jaar jonger (en volgens sommigen zelfs z'n dochter...). Dat moet lukken, want ze krijgt veel meer nachtrust dan ik door die muggen die mij nooit maar haar altijd links laten liggen...

Een hartelijke groet en nog erg bedankt voor de vele bloemstukjes, kaarten en andere attenties die we hebben ontvangen.

Pastorieklanken 2 december 2011

Steeds meer wordt Pernis een dorp waar je bewegingsvrijheid sterk wordt ingeperkt.

Ik vermeldde reeds eerder in dit blad dat uw predikant wreed verstoord werd in zijn zaterdag-ochtendoverpeinzing van de zondagse preek door op de bon geslingerd te worden wegens loslopende hondjes, maar dat is nog niets vergeleken wat tegenwoordig in Pernis plaatsvindt.

Kom je toch al jaren in het Havenlicht, zijn er tegenwoordig mensen die alvorens je binnen te laten je vragen je te identificeren. Een rijbewijs is nog niet voldoende, nee, een paspoort moet overhandigd worden, waar dan ook nog commentaar op geleverd wordt...Nou vraag ik u, het lijkt de Sovjet-Unie wel. Tuurlijk, een beetje controle bij de kwetsbaren onder ons is misschien niet verkeerd, maar om daar nu ook uw herder en leraar mee te confronteren. En nog erger, inmiddels is er ook al kritiek op het feit dat uw voorganger elektrische ondersteuning gebruikt als hij in-dorps rijdt; dat zou alleen buitendorps mogen en dan nog alleen bij tegenwind en hoge bruggen. Hierbij breekt je klomp toch, dat het aantal lichtjes op je fiets nu ook al worden gecontroleerd. En dat terwijl ik zo blij ben nu eindelijk die Pastoriedijk in Pernis al 'boostend' te kunnen trotseren en het me daarnaast een waar genoegen doet ook buitengaats zonder noemenswaardige inspanning anderen te passeren. Straks kan ik alleen nog diep in de nacht zonder aangeklampt te worden op bezoek gaan bij de mensen (zet uw wekker maar alvast). Maar het meeste gemompel baarde toch Job door te zeggen dat hij meeding naar Roemenië. Sommigen dachten dat het de spreekster zelf was die mee zou gaan, Petra Sekeris; gemurmureer alom...een vrouw mee naar Roemenië en hoe denkt de domineese daarover? Nee, vrees niet, alleen Job gaat mee, die zit tussen ons in tijdens de busreis en als die gaat slapen ligt ie tussen Bas Koert en mij in. Want hij moet wel weer veilig terug natuurlijk.

Ja, ja, Pernis is een dorp van strenge controle geworden - big brother is watching you !- op waar je loopt, hoe je fietst en wat er gezegd wordt! Ik blijf maar thuis...maar o wee ook daar word ik op de vingers getikt en gesommeerd een oud overhemd onverwijld uit te trekken...want zo kun je niet de gemeente in!

Kortom, ik weet niet meer waar ik het zoeken moet.

O ja, ik weet het weer wel: Boven!!

Pastorieklanken 16 december 2011

Hoe gaat het inmiddels met de pastoriekids, die zo af en toe nog es binnenvliegen voor een lekkere maaltijd, zoals moeder die alleen maar kan maken of een spelletje dat je alleen maar thuis kunt doen als je met elkaar bent?

Sarah zit op dit moment in Oxford en geniet met een vriendin die daar studeert van de mooie oude gebouwen van deze universiteitsstad, van de prachtige carols die in deze tijd her en der in de vele kerken aldaar te horen zijn en van de Harry Potterachtige studentenbijeenkomsten die daar in dit jaargetijde plaatsvinden. Nadien hoopt zij te gaan werken in het Academisch ziekenhuis van Groningen. Anne woont al een tijdje thuis en heeft een stage gevolgd in Oegstgeest, waar de Stichting '45 huist en waar asielzoekers met een trauma worden behandeld en begeleid. Waar zij terecht komt is nu nog een vraag, maar de stage beviel haar goed. Misha zit op dit moment in Bologna (Italië) en bezoekt daar een vriend die aan deze oudste universiteit van Europa studeert. Daarna moet hij hard gaan blokken om zijn tentamens weer te halen. Dit seizoen heeft zijn vader één college meegelopen dat ging over de geschiedenis van het anti-semitisme. Dat was leuk en leerzaam! Izak loopt stage op scholen en groeit steeds meer in zijn rol als meester! Hij woont nog altijd met genoeg thuis en blijft Pernis met zijn voetbalsport trouw. Eva maakt het goed in Leeuwarden, waar zij op kamers zit en doet haar best haar zangtalenten te ontplooien en we hopen dat ze nog es wil zingen in de kerk.

Stijn tenslotte bereid zich voor op z'n gang naar de Middelbare school en raakt langzamerhand los van de basisschool. Inmiddels is hij van keeper verandert in speler en doet dat niet onverdienstelijk.

En ik? Ja, die valpartij met de fiets heeft u bevestigd in de juistheid van controle op dat e-biken

(misschien een snelheidsbegrenzer opperde iemand!) en mij de mond gestopt om me daar nog tegen te verweren. Tuurlijk, ik gooi het net als de NS op natte bladeren, maar dat gelooft geen mens meer. Maar ondanks een geschonden en nog pijnlijke knie ben ik er nog erg blij mee en schroom ik niet gewoon door te gaan, met inschakeling van wellicht een rood lichtje minder....

Een hartelijke groet vanuit een pastorie waarin weer een aantal extra witte lichtjes ontstoken zijn in deze donkere dagen!

Pastorieklanken 6 januari 2011

Er was bepaald geen Kerst- of Oud en Nieuwstress dit jaar.

Want uitgerekend de Kerst en de Nieuwjaarsdag vielen op zondagen.

Dat zorgde ervoor dat er geen extra diensten waren. Integendeel, de avonddiensten vervielen zelfs. Alle aandacht kon dus gaan naar die enkele die gehouden moesten worden.

De kerstpreek is me die dag en ook daarna nog nagedragen... ik had iets gezegd over een woord dat in de Franse bijbel stond over Maria die de dingen die zij van de herders gehoord had overwoog in haar hart (repasser) en dat verklaard als een overwegen in de concrete dingen van alle dag, zoals bij de was en de afwas.

Om die reden werd ik gestimuleerd de afwas te doen na het kerstmaal (in de regel de grootste van het jaar!) om zo te kunnen "repasseren" en de dingen van Boven tijdens de lange afwas te overdenken.

Goed, er bleek dus wel geluisterd te zijn, alleen de toepassing vond ik wat eenzijdig op mezelf gericht.

Er was dit jaar ook tijd om al de kerstkaarten te bekijken. Hartelijk dank daarvoor!

Met alle kaarten die we gedurende het jaar van u gekregen hebben, kan ik er het huis mee behangen!

Ook dank voor de vele (gezonde) lekkernijen in kerstpakketten die we hebben ontvangen of in bonnen voor een kerstrollade.

Het aardigste voorval dat zich voordeed op dit terrein was wel dat ik op huisbezoek kwam bij iemand waar de geur van een versgebakken boterkoek hing.

Toen ik die weldadig opsnoof en prees, kreeg ik hem nog mee ook. En binnen 24 uur was ie op, met die vele monden die hier gevoed moeten worden...

De enige reden dat ik toch niet ben aangekomen is dat ik regelmatig in deze warme december-maand op de fiets zat om de ziekenhuizen te bezoeken om de pondjes er door stevig trappen weer af te trappen. Inmiddels hebben we de 650 km. gepasseerd.

U hoort het goed, stevig trappen, want dat kan ook op een e-bike.

Mij rest u allen een goed 2012 toe te wensen.

En waar we troost en inspiratie putten uit de menswording van Jezus Christus kunnen we ondanks alle sombere voorspellingen toch een gezegend nieuw jaar tegemoet zien.

Een hartelijke groet vanuit de pastorie van ons achttal (weer eens)!

Pastorieklanken 20 januari 2012

Ook in de pastorie wordt wel eens akelig gedroomd. Eén van die nachtmerries wil ik u onthouden. Hij is niet van mezelf afkomstig (ik droom altijd licht en zoet), maar van m'n vrouw. Deze vertelde in de morgen aan het doorgaans gezellige ontbijt dat zij 's nachts erg kwaad op mij geweest was! Mij van niets bewust, zoals zovaak, omdat ik me beroepshalve altijd met het kwaad van anderen bezighoudt..., verbaasde ik me over het volgende toen zij haar hart luchtte:...er waren midden in de zomer twee ambtsdragers (met naam en toenaam bekend) verschenen op ons Spaanse vakantieadres en sommeerden mij onmiddellijk mee te komen naar Pernis, want er moesten kerstversieringen worden gevouwen...en ja hoor, en daar wrong 'm de schoen, 'jij ging nog gewillig en gedwee mee ook!' Want, zo hadden de ambtsdragers gezegd, na die taak verricht te hebben, zijn er nog twee vakantiedagen over die ik nog in Spanje zou kunnen doorbrengen...U hoort het wel, het is het verhaal van de overspelige dominee die het gemeenteliefje voor vrouwlief laat gaan. Daarom voor de komende zomer: mochten er nu ambtsdragers zijn die het in de kop krijgen die drukke decembermaand al in juli te gaan voorbereiden en daarbij de 'vaardige handen' van de

dominee nodig te hebben en hem daartoe in zijn vakantieadres bezoeken, doe geen moeite, want ik mag niet mee, hoe graag ik misschien ook zou willen, sterker nog vakantieadressen worden voortaan niet meer bekend gemaakt...voortaan zitten wij in het zuiden... of op één van de eilanden in de Mediterranée... of ergens op de Balkan, maar nadere info zal ontbreken.

En omgekeerd, wat zou u denken als u eindelijk op uw vakantieadres aangekomen mij zou tegenkomen die u onmiddellijk zou sommeren terug te keren en naar de kerk van Pernis te gaan?

Maar vrees niet, dat zal ik niet doen. Komt u gewoon a.s. zondag maar en alle zondagen als u thuis bent...dan ben ik al zeer tevreden!

Een hartelijke groet uit de pastorie, waarin het gelukkig weer dag geworden is en de nachtelijke ambtelijke spoken zijn gevlogen!

Pastorieklanken 10 februari 2012

Een kille Noordooster is opgestoken en zoals gebruikelijk waait hij ook door. In m'n studeerkamer is het behaaglijk, want juist zittend en schrijvend moet je warm blijven om je vingers beweeglijk te houden. Maar dan is het tijd om naar de ziekenhuis te gaan en tja, nu heb je een fiets en nu moet je gaan ook...weer of geen weer, je hebt hem niet voor niets gekregen...en je wilt voor jezelf niet kinderachtig zijn. Stevig inpakken dan maar, de hoogste stand - de boost - instellen om tegen de Noordooster op te boksen en rijden maar. En ja hoor, we kwamen er nog ook (vraag het maar aan de koster!) na 40 minuten een beetje kou lijden. Geen probleem, u hebt een winterbestendige dominee!

Verder nog een hartverwarmend nieuwtje: onze oudste dochter Sarah heeft na haar geitenhoedster-carrière nu een baan gevonden in het academisch ziekenhuis van Groningen op de afdeling hematologie. Daar is ze erg blij mee en ook kon ze er weer een kamer vinden. M.a.w. er zijn nu twee dochters woonachtig in het hoge noorden. En laat nu ook één van m'n zoons belangstelling hebben voor een bijvak journalistiek (bij geschiedenis) dat óók in Groningen gegeven wordt. Zou daar toch een back to the roots achter zitten? Vooralsnog houden de andere drie het op Pernis, waar het m.i. nog altijd goed toeven is, al zijn de ziekenhuizen wel ver in de winter...

Pastorieklanken 2 maart 2012

"Stabiel, maar niet buiten levensgevaar", klonk een aantal weken geleden dagenlang door radio en t.v., toen Johan Friso door een lawine onder de sneeuw terecht was gekomen.

Happig op allerlei nieuws dat maar niet kwam, werd tot vervelens toe hetzelfde voortdurend herhaald. Vervelend voor ons, nog vervelender voor het Koninklijk Huis, van wie elke beweging en emotie op film werd vastgelegd. We gaan van hype naar hype in de media. Om nieuws lijkt het allang niet meer te gaan, om sensatie des te meer. Zo langzamerhand daalt het niveau van de nieuwsberichten tot wat eertijds Story en Privé brachten. Pas toen Job Cohen aftrad, kregen Johan Friso en het Koninklijk Huis een beetje rust. Misschien moeten we de radio en de t.v. maar es uitdoen als we hetzelfde voor de derde keer horen, zodat tot verbazing van de makers er niemand meer kijkt of luistert. Dat zou een verhoging van het niveau wellicht ten goede komen. Inmiddels is duidelijk dat de (voormalige) prins volgens het zojuist uitgegeven medische bulletin er slecht aan toe is: zware hersenbeschadiging en mogelijk nog maanden of zelfs blijvend in coma. Een verschrikkelijk drama, waar alleen maar zwijgen en bidden past.

Een ander hellend vlak waarop de media zich begaven is het filmen van RTL4 geweest op de Eerste Hulp post in het VU-ziekenhuis in A'dam (inmiddels verboden en van het scherm gehaald). Ongevraagd leed en ellende vastleggen van anderen, wat kan zulks anders dienen dan het grootst vermaak dat leedvermaak heet! En tenslotte het schandalige Pownieuws, het op een ruwe, brutale en zelfs onbeschofte wijze benaderen van mensen teneinde ze belachelijk te maken. Vroeger straffen we onze kinderen als ze zich op een onbeschofte wijze naar anderen uitten. Nu wint zo'n benadering steeds meer kijkers.

Het is inmiddels meer dan duidelijk dat de media op een perverse genieten van het kwaad in de wereld.

Voor ons wordt het de hoogste tijd deze pervertering te gaan boycotten...door via een degelijke krant op de hoogte te blijven en radio en t.v. voor wat betreft het nieuws steeds spaarzamer te raadplegen en vaker weg te zappen als we menen dat mensen naar Gods beeld en gelijkenis geschapen door het slijk worden gehaald. Of hoopt u dat ze ook u nog eens zo te grazen zullen nemen!?

Welnu, zo zit je soms verbijsterd te peinzen in een wereld die steeds gekker lijkt te worden. De enige troost is dat het goede en echte nieuws al geklonken heeft: Jezus Christus en dien gekruisigd. Daarbij verbleekt al dat overtollige en ijdele gepraat en bovendien mogen we door Hem weten dat ónze torenhoge schuld betaald is. Maar een verwijzing daar naar - naar de christelijke wortels van ons continent - mocht niet in de Europese grondwet. Dan rest ons die - onmogelijke - schuld zelf te betalen...

Pastorieklanken 16 maart 2012

Ja, het gaat er soms stevig aan toe in de pastorie...zoals onlangs toen de voordeurklink het begaf, nadat een flinke delegatie van één der vele commissies de pastorie binnenging en daadkrachtig de klink verhoogde en voor eeuwig onklaar maakte. Kijk, dat laat zien dat er nog altijd kordaat en kloek opgetreden wordt in Pernis en dat mensen bereid zijn de handen uit de mouwen te steken.

Waren het ruwe kerels die op de Shell en bij de RDM het vak geleerd hebben en hard ijzer en staal hebben leren buigen?

Nee, het waren tere vrouwenhanden die dit teweeg moeten hebben gebracht. Maar teer in Pernis wil nog niet zeggen week, integendeel, ook een vrouwenhand is hier geducht en weerbarstig. Dat zorgt ervoor dat er zo velen zijn in onze gemeente die er hun hand niet voor omdraaien veel werk te verzetten.

Dat vraagt ook aanpassing van een dominee die hier binnen komt waaien voor een aantal jaren. Geen Haagse ambtenarij, maar Rotterdamse ijver! Zo komt het dat ik op 'uw fiets' al zo'n 1100 km heb afgelegd, door weer en wind, door ijs en sneeuw, ook bij -6 traptten wij moedig voorwaarts.

Zelden heeft een cadeau u zoveel voordeel opgeleverd! Een investering om van een Hagenaar een Rotterdammer te maken!

Kloek, stevig en sterk, waren er ook nog zachte kanten te zien in de pastorie?

Jazeker, de kleine zwarte teckel was loops, hij jankte en hilde bijna dag en nacht om naar buiten te mogen en minnaars te vinden. Verschillende malen is haar dat ook gelukt en zag u mij naast en achter de G.A. Soeteman hollen en zoeken, roepen en snoepjes aanbieden om haar weer mee terug te krijgen. Dat gelukte meestal, maar of een zwangerschap ook echt is uitgesloten, zij zegt het niet en ik weet het niet...de liefde laat zich nu eenmaal niet insnoeren!

En geef ze es ongelijk. Daarzonder waren wij er ook niet geweest!

Pastorieklanken 30 maart 2012

Slobeendjes.

Niet lang geleden werd mijn oog getroffen door een aantal eendjes die zwommen in een geultje van water dat in het gras ontstaan was. Merkwaardig, dacht ik, dat zij nu uitgerekend hierin zwemmen, 1 meter lang en 30 cm. breed en in de naburige vijver niet neerplonzen en ruimere baantjes trekken. Het lijkt de gemeente wel, dacht ik, die zo vaak in z'n eigen kleine kringetje rondzwemt van gewoonte en traditie en de ervaring van anderen in diezelfde wereldkerk maar zo weinig meeneemt. We houden vaak onze maniertjes voor de beste en blijven wars voor de ervaringen van andere gemeenten. Zelfs als we zien op sterk groeiende gemeenten, verklaren we dat weg als een tijdelijke opleving of een hype die komt en gaat als de wind. Zo drijven vele gemeenten rond in de kleine geultjes van eigen gelijk en zelfbehagen en weigeren ook maar een blik te werpen in die grote vijver waar zoveel ervaringen in liggen opgetast. En dan bedoel ik niet alleen en zelfs niet in de eerste plaats allerlei nieuwe vormen. Maar ik doel op inhouden: de ruimte voor de Heilige Geest bijvoorbeeld. Mag en kan die waaien waarheen die wil in ons leven? Is die bede werkelijkheid in ons: "Uw wil geschiedde" of dat voor- of tegenspoed betekent, gezondheid of ziekte? Kan de opgestane Christus ook werkelijk ons het leven geven dat in en uit Hem is of lijden we liever ons eigen leventje zoals we dat tot nog toe geleefd hebben, gericht op behoud van onszelf, ons comfort en onze rust? Heeft de gekruisigde Christus ook een kruis door onze zonden mogen zetten of zetten we ze na Golgotha gewoon voort, alsof er niets aan te doen is en het nu eenmaal onze aard is dat we zij zoals we zijn? Zijn we er op gericht ons dagelijks door de Vader te laten verrassen of doen we er alles aan ons leven zo goed mogelijk af te schermen en dicht te timmeren met onze dingen?

Hoe lijken we soms op die eendjes die de grote vijver van Gods beloften en mogelijkheden laten liggen en de voorkeur geven aan het smalle geultje van ons gedoe en bedoeninkje?

Slobeendjes zijn we dan, die bij voorkeur in stilstaand water hun voedsel zoeken!

Ook buiten de kerk zwemmen er veel van zulke rond...

Dit heb ik bij mijzelf overdacht toen ik op de fiets van Pernis naar het Maasstad-ziekenhuis reed.

Pastorieklanken 13 april 2012

Ook een dominee verjaart, al lijkt het daar niet op als je ziet hoe hij nog altijd iedereen er uitfietst, skeelert als de beste en ook op het groene gras z'n mannetje staat (z'n zoon heeft het niet van een vreemde). Wel zijn de gevolgen van al deze activiteiten te zien: op de handen en de benen staan de schrammen en de lidtekens als levende getuigen van een sportief leven.

Waar het wachten nu nog op is, is dat de Maas nog op temperatuur moet komen, alvorens daar weer een kloeke duik in te nemen en ook dit jaar weer een poging te wagen naar de groene boei te zwemmen, die daar zo uitdagend ligt. Vies is de Maas allang niet meer, want onlangs heb ik daar nog een paar heerlijke snoekbaarzen uit verorberd. Kortom, wat ooit beweerd werd toen ik het beroep naar Pernis aannam, dat ik wellicht levensmoe zou zijn en mij om die reden tussen de schoorstenen te begeven, is geensdeels uitgekomen. Integendeel, we draaien niet op 45, maar op 78 toeren!

Ook de hoge kansel beklim ik nog altijd graag en vaak, temeer omdat ik na 7 jaar met vele gezichten vertrouwd geworden ben. Komende zaterdag hoop ik 56 te worden. Mocht u niet te bang zijn aangelegd, kom dan 's morgens even langs voor een echt kopje koffie of voor echte thee (de thee werd onlangs door iemand van de EO zo gewaardeerd dat ik het zelfs voor deze programma-maakster moet meenemen als ik op 26 mei de meditatie verzorg van het Radioprogramma "Laat

ons den rustdag wijden"). Bent u dan tegen elven door één en ander versterkt, dan kunnen we daarna in de pastorietaan gaan voetballen, trampoline springen en bij mooi weer ook nog even de Maas in. Want ja, u moet op die dag wel uw herder en leraar volgen, nietwaar! Ik vrees dat het ook dit jaar wel weer een stille verjaardag wordt...

Degenen die dit relaas gevolgd hebben en met een beetje psychologisch inzicht dit overpeinzen, komen tot hele andere conclusies. Hier wordt een dominee nu echt ouder, wil dat alleen niet toegeven en voegt zich daarom in dat koor van al die dames en heren die op leeftijd gekomen krampachtig nog aan het bewegen zijn om stijve ledematen weer vlot te trekken en een groeiend buikje in te dammen. En vergeten zij niet één bijbelse wijsheid: dat "de oefening van het lichaam van weinig nut, maar de godsvrucht is nuttig voor alle dingen, omdat zij de belofte van het tegenwoordige en van het toekomstige leven heeft" (1 Tim. 4:8). Het is dus beter je in de Schrift onder te dompelen dan in de Maas... Ook als je 56 wordt!

Pastorieklanken 27 april 2012

Vanaf deze plaats hartelijk dank voor de kaarten en de bloemen (dank für die Blume, zou ik bijna zeggen...) die ik heb ontvangen ter gelegenheid van mijn verjaardag.

Ze versieren m'n studeerkamer en geven er geur en kleur aan.

Voor de rest is het me een tumult geweest rondom de pastorie met name voor en na m'n verjaardag.

Vlak ervoor hadden mijn kinderen en ik (mijn vrouw was nog aan het werk) zonder er goed en wel bij stil te staan een bijzondere kwarkyoghurt gegeten, die wij in de koelkast aantroffen. Maar laat dat product nu bedoeld zijn geweest voor de te maken kwarktaart aan de vooravond mijn verjaardag.

Terwijl alle ingrediënten klaar gemaakt waren en vervolgens de kwarkyoghurt uit de koelkast erbij gehaald zou worden, bleek die...te zijn verorberd. Terwijl de overige ingrediënten van woede dreigden te worden weggegooid – omdat zij de nacht over zouden bederven – of naar m'n hoofd geslingerd (!) wegens die enorme stomiteit, pijnigde ik mijn hersens af om hiervoor nog een oplossing te bedenken, ten einde het tij te keren.

En gelukkig vond ik een spreekwoord dat mij precies op tijd te binnenschoot...'beter een goeie buur dan een verre vriend', waardoor op het nippertje de bereiding van de taart toch nog tot stand kwam en de vrede ten pastorie terugkeerde... opdat de zon niet onder zou gaan, terwijl er nog toorn was in het hart...

En zo kon de volgende morgen met louter vreugde een uitmuntende kwarktaart aangeboden en genuttigd worden door de gasten die zich niet hadden laten afschrikken door de sportieve activiteiten die aangekondigd waren...

Dat nu speelde zich ervoor af.

Erna was het al niet anders. Want op maandag was de werkploeg aan de beurt om getrakteerd te worden voor al die kleine en grote diensten die aan de pastorie gedurende het jaar besteed worden. 7 tompoezen werden in een prachtige gebaksdoos door mijn vrouw zwierig per fiets vervoerd van de bakkerij naar de consistorie.

Maar ja, zwierig willen fietsen door een dorp als Pernis, één enkele verschijning om een verraderlijke hoek kan in één keer een gebaksdoos van plaats doen veranderen en zo tuimelde de doos inclusief de tompoezen op de straatstenen...goed voor hond en poes, maar niet voor de werklieden!

7 anderen bleken echter niet meer voorradig bij de bakker, maar een moorkoppenalternatief bood uitkomst en viel gelukkig ook in de smaak bij de mannen, die opnieuw ervoeren hoe hun werk-zaamheden gewaardeerd werden.

En zo kwam er een einde aan een verjaardag waar alles anders liep dan in de vorige kerkklanken gepland was...

Inmiddels is mijn vrouw weer hard aan het werk om uit de kosten te komen...en ik, ik verwerk één en ander tot taal!

Pastorieklanken 18 mei 2012

Na een heerlijke zesdaagse in het Normandische land, waar de afwezigheid van steden de sterrenhemel adembenemend mooi maakt 's avonds en waar overdag het lijkt alsof de automobiel er nog niet is doorgedrongen, zijn we weer terug tussen de A15 en de A20, waar het verkeer weer regelmatig vastloopt, maar waar de fietser onbekommerd langs rijdt.

Naast Stijn waren ook de 2 teckettjes meegegaan die door de vele wandelingen een stuk magerder geworden zijn.

Eigenzinnig als ze zijn, waren ze tijdens een wandeling de bush-bush ingegaan, wellicht achter een haas aan en na een half uur kijken, fluiten en roepen, keerden we onverrichterzake huiswaarts, met lood in de schoenen...want hondjes kwijtraken, daar word je niet blij van...maar net toen we 10 min. later een kruising naderden, kwam Doortje aangelopen, zo zwart als modder en terwijl ik hem alleen zag aankomen schrok ik pas helemaal, want waar was de kleine zwarte gebleven...en zo waar, weer opkijkend kwam ook zij eraan gedribbeld en op dat moment viel er een pak van ons hart...

De afgelopen week, waarin Stijn nog steeds vakantie vierde, maar nu op de trampoline, heb ik door een flinke griep van mijn vrouw de kookkunst leren beoefenen en de kinderen moeten voorzien van wat stevig, gezond en voedzaam is. Naar hun zeggen ben ik daar redelijk in geslaagd, al was de groente te zeer doorgekookt, het vlees daarentegen weer te rauw...enz. Gelukkig voor de kinderen is de keukenprins weer vervangen en naar z'n studeerkamer vertrokken en schaft de pot weer Ik als vanouds wat naast voedzaam ook nog lekker is...!

Pastorieklanken 1 juni 2012

Geen beter beeld voor de Pinkstergeest is wat we ik op dit moment buiten waarneem: een heldere, blauwe wolkenloze lucht, een verkoelende noordooster en een klare zon. Daarbij kom je op adem, dat maakt je blij!

Het is ook weer zomer in en rondom de pastorie: de (lig)stoelen en tafeltjes zijn weer buitengezet en allen die het Pinksterweekend binnenvliegen uit alle windstreken, kunnen zich na gedane arbeid heerlijk koesteren in de zon of onder een verkoelend bladerdak van de in bloei staande bomen. Alle kinderen hopen te arriveren en ook mijn moeder zal erbij zijn. Maar naast het samen in de tuin zitten, zullen er ook weer veel spelletjes gedaan worden: Ticket to ride, Canasta (het spel van mijn moeder) en soms ook een spelletje scrabble, bijna iedereen is daar wel voor te vinden.

Ik hoop dat ieder een verfrissend Pinksterfeest achter de rug heeft...: dat de Geest van hierboven ons leert geloven in de Heer die leeft en ons door Zijn Geest de vreugde schenkt ons te koesteren in Zijn schaduw. Willen wij voor Hem werken, zijn wij in dienstverband geroepen, vatten wij het werk aan dat Hij ons te doen geeft, het kan niet zonder dat wij ons ook vooreerst en vooral verheugen in Hemzelf. De Pinkstergeest blaast de liefde van Christus ons in het hart en daarom is het Pinksterfeest niet alleen de noodzakelijke voltooiing van Pasen, maar ook een uitermate blij feest, een feest van verrukking en vervoering om Hem alleen en zo ook blij met elkaar!

Pastorieklanken 15 juni 2012

Hoe sterk is de eenzame fietser, zong Boudewijn de Groot ooit en die gedachte be kroop ook mij toen ik me in de stromende regen begaf naar het Ikazia-ziekenhuis, waar die middag een

lezing en zangoefening zou worden gehouden over het te verschijnen Nieuwe Liedboek (mei 2013, begint u alvast maar te sparen €24,95 waar u 1300 liederen voor krijgt!).

Doornat kwam ik aan en had de twee uren dat wij luisterden en zongen de gelegenheid weer een beetje droog te worden. Ach ja, niet zeuren toch, vroeger had je dagelijks een krantenwijk te bezorgen en hoe vaak kwam je toen druipnat thuis met dat eeuwige zweterige en lekke regenpak an...Wees toch blij dat je nu tegen de wind in ten minste nog elektrische ondersteuning hebt, dat was er vroeger niet bij!

Maar de jaren beginnen ook te tellen en twee dagen later begon ik me opeens toch te rillen en trillen, voor het eerst sinds jaren een flinke koortsaanval, met afwisselend kou en warmte in het lijf. Een tweetal paracetamols waren nodig om dit bibberend espedblad weer rustig te krijgen en waar ik nooit medicijnen wil gebruiken, moest ik nu toegeven dat zij wonderen deden en de trillende machinerie weer stilgezet werd. Onder de wol nog wat liggen lezen, kreeg zelfs een helder inzicht in een tekst (zou koorts ook de diepten van de geest openbaren?) en vandaag is het - volgens mijn vrouw - huisarrest.

Zouden het nu die natte kleren zijn geweest óf die reuzenbundel die me de stuipen op het lijf hebben gejaagd? Volgend jaar zullen we het weten, als we er uit gaan zingen en... de volgende zondag er niemand meer in de kerk zit...!

Pastorieklanken 6 juli 2012

Voor het slapen gaan halen we ze uit de schuur, leggen we ze in onze armen, wandelen ermee naar de warme kamer en krijgen ze 'de borst of de fles': oftewel, de beide accu's van onze elektrische fietsen worden van stroom voorzien! Heerlijk knipogend met hun rode koontjes naar elkaar liggen ze vervolgens in hun wiegjes totdat ze de volgende morgen verzadigd liggen te wachten om weer in onze armen onder de bagagedragers te worden bevestigd, teneinde ons die dag weer een energiek hart onder de riem te steken... Deze kinderen nemen geen energie, maar geven ze!

U begrijpt, inmiddels heeft ook mijn vrouw er één, zodat de ongelijkheid op dit punt althans is opgeheven.

En nu kan het voorkomen dat u twee zwanen soepel over de weg ziet vliegen en het maakt niet uit of de wind nu voor of tegen is!

Deze maatregel heeft echter niet kunnen voorkomen dat uw voorganger nog altijd ook alleen op de fiets een rit moet maken, bijv. naar een zieke en dan er weer zo de vaart inzet dat hij op het beton gekletterd is toen een scooter plotseling halt hield !

Politie en ambulance waren nodig om de mid-lifer weer op de been te helpen, alsmede een door hem aangeredene. Achteraf is het voor alle partijen meegevallen en zullen nu, wanneer ik schuchter de zwembroek weer eens aantrek, op beide benen schaafwonden te zien zijn.

Helaas ben ik onder curatele gesteld en heeft mijn vrouw een soort blafbandje om mijn nek gedaan, zodat wanneer ik onverhoopt boven de 25 km. per uur ga er een flinke stroomstoot mijn benen lam legt totdat we weer op 20 km. zitten. Bovendien verschijnt nu op mijn display de tekst: Zij die geloven, haasten niet!

Van een zwaan ben ik in een slak veranderd...

Pastorieklanken 17 augustus 2012

De buitenlandse vakantie - die goed was en zonder problemen verlopen is... dat was wel anders toen de "groene smaragd" nog ons vervoerde!- ligt alweer bijna drie weken achter ons en inmiddels is er al weer veel gebeurd. Na het vertrek van Ds. Thuroczy is er een aantal teckeltjes bij ons gekomen (nu vier in huis) van vrienden die ook buitenslands gegaan zijn. Deze 2 toegevoegde teckels maken het lastig zowel in huis vanwege de vele gevechten en het navenante geblaf, als buitenshuis waar ik met 4 riempjes de handen vol heb om ze uit te laten !

Het was ook even wennen dat dit mannetjes zijn die soms zomaar hun pootje oplichten om een verrassend plasje doen, bijv. tegen het been van je vrouw of tegen de wasmand...Echt gezellig als pispaal gebruikt te worden, maar misschien goed voor de nederigheid! Volgende week vertrekken ze weer om ruimte maken voor een volgende logé die groot en log is, maar wel rustiger. We hopen deze hondeninvasie te overleven, maar zullen in de toekomst minder gastvrij zijn...voor het geval u zou gaan denken dat uw parkiet, poes, hamster of ratelslang volgend jaar ook wel in de pastorie kan verzomereren...!

Daarnaast is in de maand juli mijn moeder 92 geworden en maakt het nog altijd wel.

Een paar dagen na haar verjaardag overleed mijn pleegmoeder (waar ik tijdens m'n middelbare schooltijd een paar jaar heb ingewoond, vandaar de sindsdien gebezigde

uitdrukking!) op bijna 100 jarige leeftijd en mocht ik op verzoek van haar kinderen de dienst leiden bij haar begrafenis. Dat is mooi en indrukwekkend geweest !

Inmiddels is ook een oom van mijn vrouw overleden en wacht er ook deze week nog een begrafenis.

Eva en Stijn zijn met ons mee geweest op vakantie en inmiddels zit Izak op hetzelfde adres (een Nederlands bungalowpark) om animator te zijn voor de vele kinderen die daar met hun ouders logeren. Misha keert dezer dagen terug uit Slowakije en Polen, maar schijnt daar ziek te zijn geworden, terwijl Anne een paar weken geleden in het kokend hete Boedapest bijna gegrield werd. Vakantie is niet alles! Tenslotte mag niet onvermeld blijven dat Eva en haar muzikale vriendje nog een paar daagjes in het noorden van Spanje verbleven hebben en daar zo af en toe kleine openluchtconcertjes hebben gegeven om hun verblijf mee te kunnen bekostigen. Je moet klein beginnen, nietwaar!

Een hartelijke groet uit een pastorie waar 4 hondjes nu rustig om mij heen liggen te slapen zolang ik maar stil boven mijn p.c. zit! Zodra ik opsta begint het gepiep, gegrom en geblaf weer en ben ik voortdurend in beweging om te voorkomen dat mijn in Frankrijk gebruikte benen ook oneigenlijk gebruikt worden...!

Pastorieklanken 31 augustus 2012

Hoe warm het was, die zondag de 19^e, dat zullen we ons nog lang heugen. Het was niet gemakkelijk een verkoelend plekje nog te vinden en we hebben dan ook zelden zo vaak stoelen verplaatst in de tuin. Pas nu kwamen we erachter dat we geen parasol hadden...

Ook in de kerk was het warm, vandaar dat ik voor het eerst in 26 jaar in een wit overhemd met korte mouwen dienst heb gedaan, in lijn met de andere ambtsdragers en vele gemeenteleden die in het wit waren. Het leek wel een bruiloftsdienst, al die witte gewaden.

Maar is niet iedere dienst een voorbereiding op de Grote Bruiloft?

's Middags om 15.00 uur moest ik nog ergens voorgaan, toen was het nog warmer, maar gelukkig was ook daar een vreugdevol wit toegestaan.

Komende zaterdag/zondag zal het plaatje er totaal anders uitzien. Sneu voor de bazaar, waar we liever geen regen zien, ook al heeft te grote hitte ook geen aantrekkingskracht..., sneu ook voor mijn moeder die de hele familie trakteert op een boottochtje over de Nieuwkoopse plassen. Passende lezing voor die dag zal zijn: de storm op het meer!

Komende maandag gaat ook voor Stijn de school beginnen en om 8.15 uur moet hij zich al vervoegen op het "Groen" in Vlaardingen, gelukkig met een aantal vrienden van het Waterschip. Een nieuwe fase in zijn leven en ook voor ons, want voor het eerst zijn er geen eigen kinderen meer op de basisschool! Dan besef je dat je langzamerhand toch ouder wordt....!

Pastorieklanken 14 september 2012

Canadezen in de kerk, familieleden die zijn overgekomen, oud-Pernissers soms, dat zijn gasten waar we blij mee zijn, maar soms zijn er ook andere gasten in de kerk, waar we minder blij mee zijn (of juist wel, dat kan ook nog), omdat die ons waarschuwen dat een voorganger voorbijganger zou kunnen gaan.

Zulks gebeurt bij een hoorcommissie (mijn één na oudste zoon heeft het altijd over een ho(rk)commissie!), want dat kunnen predikantenrovers zijn !

Maar ja, ook in Pernis zijn vele hoorcommissies gevormd en uitgegaan, want daarzonder vindt een gemeente nu eenmaal geen predikant.

Inmiddels heeft u al tweemaal een hoorcie. gezien, die afkomstig is uit het Veluwe dorp Vaassen en die zoekt naar een voorziening in een predikantsvacature.

Op dit moment zijn wij ermee in gesprek en proeven we elkaars nieren...

Nu nog een andere waarschuwing: u weet, op de meeste snelwegen mogen we tegenwoordig lekker scheuren, 130 alsof het niks is, alleen let wel op de uitzonderingen....die borden met onderschrift, die vertellen wanneer het wel en niet mag...alleen als je 60 rijdt kun je die informatie enigszins verwerken...Daarnaast kon u onlangs op de radio vernemen dat er 40% minder boetes worden uitgeschreven. Reden: ze zijn erg duur geworden! Laat nu een dag later bij mij zo'n gezellige blauwkleurige prent door de bus vallen van het Justitieel Incasso bureau. Inderdaad, het radiobericht klopt, want de fact-check van meer dan een kwart rooie rug staart me aan.

Mocht ik een klusje voor u moeten opknappen: autowassen, tuintje spitten, behangen of boodschappen doen, ik pak alles aan om deze prent-met-impact te boven te komen!

En u, lees vooral goed al die ingewikkelde borden, lees ze als een bijbeltekst, nauwkeuriger als uw dominee, opdat de sanctie wegens slecht lezen u niet zal treffen en de beloning ervan bij goed lezen u niet zal ontgaan !

Een hartelijke groet van een opnieuw veel fietsende dominee!

Pastorieklanken 28 september 2012

Afgelopen zondag heeft u het kunnen horen: een beroep uit Vaassen.

Zou die gaan: van de pijpen naar de bossen, van het fijn stof naar de heide, van de Maas naar de IJssel? **Sommigen** hier weten het al...! Carrière-hoppen, man, met een hoger tractementje natuurlijk en een mooiere pastorie... een bungalowtje tussen de bomen, met eekhoortjes die op en neer rennen, hertjes die naar binnen gluren en misschien wel een gloednieuwe Mercedes als klein gebaar van welkom...want zijn ze daar niet puissant rijk, die Veluwenaren!

Wij weten het echter nog niet, we moeten er tenslotte nog gaan kennismaken en mede aan de hand daarvan zullen we een zo zuiver mogelijke beslissing nemen of we moeten gaan dan wel moeten blijven. Uw voorbede is welkom, van meer waarde dan de mening van die **sommigen**!

Een hartelijke groet uit een pastorie waarin overwogen wordt!

Pastorieklanken 12 oktober 2012

Eind september bracht ik Izak naar Zestienhoven, alleen nu niet voor een vliegreisje naar Zuid-Frankrijk, maar voor een knieoperatie in de kliniek nabij deze luchthaven. Inmiddels is hij geopereerd en ook thuis, al ligt hij met een brace op de bank de komende zes weken. Bovendien zal het Eerste van VV.Pernis een jaar lang niet op hem kunnen rekenen.

De Tienerkerk vindt dan ook plaats de komende weken in de ziekenzaal van de kamer van de pastorie. De kerk als ziekenzaal, dat is zo vreemd nog niet!

Verder is het een buitengewoon hectische en onrustige tijd, waarin het beroep dat op mij is uitgebracht overwogen wordt en dat na een dienst op zondag en een bezoek op woensdag 3 oktober in een beslissende fase gekomen is. Tenslotte zijn we met een aantal gezinsleden de 4^e en 5^e oktober naar Duitsland geweest, waar we afscheid genomen hebben van een neef, die een aantal weken geleden gestorven is en waarvoor op 5 okt. een rouwdienst gehouden werd, waarin ook ik enkele woorden heb mogen en willen spreken. Ooit, in een ver verleden heeft deze neef een negental maanden door omstandigheden bij ons in huis gewoond, reden waarom we wat meer met hem verbonden waren en ook is hij bijna drie jaar geleden nog een eindje mee geweest toen we in januari naar Roemenië afreisden.

Een hartelijke groet vanuit een pastorie, waarin wij regelmatig uitvliegen, maar waarin Izak een (noodgedwongen) baken van rust is.

Pastorieklanken 26 oktober 2012

Nog een paar maanden en dan zal deze rubriek er niet meer zijn, om de eenvoudige reden dat er in de pastorie geen klank meer gehoord zal worden.

Geen blaffende hondjes meer, geen Stijn, springend op de trampoline, geen Izak, voetballend in de tuin (die overigens elders in Pernis zal gaan wonen), geen zonnebadende Anne (die in Rotterdam onderdak zal zoeken) en ook mijn vrouw en ik zullen niet meer in dit heerlijke huis verblijven .. want u weet de confessionele eekhoortjes en hertjes hebben ons allerwegen geroepen naar Vaassen te komen en ik kon en mocht die stem niet negeren. Sinds die naam Vaassen hier klinkt, hoor ik regelmatig dat mensen daar vaak in de buurt een weekje of een weekendje doorbrengen, ook dat sommigen er familie hebben zitten.

Kortom, ik verwacht u regelmatig te zien op de Veluwe (de kerk bevindt zich op het Marktpllein, dan weet u het alvast).

Elders leest u meer concreet over vertrek en intree, hier beperk ik mij tot de Roemenië-reis. Want op straat hoor ik regelmatig de vraag stellen: gaat nu de Roemenië-reis nog wel door? Antwoord: Ja.

Spaart u gerust verder, breidt u rustig door en zamelt gewoon uw kleding in en breng deze de eerste week van januari gewoon naar de Baptistenkerk op de later bekend te maken data!

Want de reis gaat door, de mensen daar wachten op ons en er zijn banden ontstaan die hecht zijn. Het voortouw in de reis neemt ditmaal Bas Koert, die in de afgelopen jaren al enige ervaring heeft opgebouwd. Zo'n voor ons dorp belangrijk project mag niet van een dominee afhankelijk zijn. Wie met hem meegaat, is nog niet bekend en misschien dat ik zelf nog één keer meega om daar afscheid te nemen (maar daar denk ik nog over).

In Vaassen hebben ze andere Inter-Europese contacten en daar zal ik me in de toekomst graag naar voegen, mocht daar behoefte aan zijn.

Maar op dit moment geldt nu in de pastorie: inpakken en erbuiten: afscheid nemen...en zoals de Fransen zeggen: "partir est mourir un peu"!

Pastorieklanken 9 november 2012

Niets is mooier dan het zien van de gekleurde bladeren van de bomen en het knisperen van de bladeren onder je voeten.

Dan komt Gods schepping soms op een verrassende wijze tot leven.

Daar hoef je niet voor op de Veluwe (!) te wonen, dat kan je ook plots overvallen als je in het park loopt met je hondjes.

Niets is mooier dan de zon op te zien gaan over de Maas, soms als het water glad is en de eerste dampen vanwege een koude ochtend erover glijden, soms ook als het stormt, de golven schuim-koppen vertonen en wolken elkaar achterna jagen in de lucht; dan prijs je jezelf gelukkig dat je ogen hebt die dat zien mogen, dat altijd weerkerende spel van de elementen.

Niets ook is mooier dan 's avonds de zon te zien ondergaan in de ruiten van de wolkenkrabbers van de stad, die dat licht zo schitterend weerspiegelen.

En weet u wat ook zo mooi is?

Dat je een enkel keertje, in de vroege morgen, een klein bootje ziet, met een visser erin, die hier en daar netten ophaalt en die als die jou ziet, uitbundig zwaait...

Dan lijkt het net alsof je een reis door de tijd maakt, de tijd dat de haven er nog was, de schepen uitvoeren en de vis en de ploeg dé nering was van het Pernisser volk.

Dit heb ik bij mijzelf overdacht,

Verregend, op een miezerige morgen,

Domweg gelukkig aan de waterkant.

(u hoort het wel, hè, tussen de regels, de weemoed van het afscheid)

Pastorieklanken 23 november 2012

Langzaam maar zeker verandert de pastorie in een huis waar zakken en dozen in komen te staan, kasten worden geleverd en vooral veel rommel moet worden opgeruimd.

Tot nog toe heb ik m'n boekenkast nog onaangetaast gelaten, maar ook die zal eraan moeten geloven. Vele overvloedige boeken gaan eruit, zo neem ik me voor, en het beste gaat mee. De praktijk is meestal dat toch alles ingepakt wordt, omdat ik uiteindelijk meen er geen één te kunnen missen, omdat er toch in ieder boek wel ergens een behartenswaardige opmerking staat, die ik wil bewaren.

Dat betekent dan meestal dat ik die opmerking ga opzoeken, daardoor niet opschiet, mijn vrouw boos wordt, omdat er nog zo weinig gebeurd is en ik dan maar in razend tempo alles in dozen stop en dat elders nog eens zal uitzoeken.

Maar eenmaal elders blijkt daar ook geen tijd voor te zijn, zodat alles inderhaast weer op andere planken wordt neergezet en ik gewoon overga tot waar ik voor ben aangesteld: de mensen te bezoeken, hier om afscheid te nemen, daar om kennis te maken.

U hoeft zich dus geen zorgen te maken!

Pastorieklanken 7 december 2012

Zo langzamerhand merk je toch dat sommige mensen het hoog tijd vinden dat je nu maar moet oprassen. Hoe kom ik op die sombere gedachte? Die rees op toen ik nog niet zo lang geleden opeens bij de Molenwetering een hek geplaatst zag. Jammer, die wegblokkade! Ooit stond dat appartementencomplex daar nog niet en ofschoon de plaatsing ervan mij het avondzonnetje gedeeltelijk ontnam, had ik me voorgenomen niet haatdragend jegens de bewoners ervan te zijn, maar ze daarentegen lief te hebben, ook al hadden ze m'n zonnetje gestolen. Die liefde uitte ik door regelmatig het gras voor ze te maaien. Dat deed ik niet met een dure maaimachine (die is slechts de koster voorbehouden!), maar met mijn fiets. Als een goede herder ging ik ook in dezen voor mijn schapen uit en maakte hun pad begaanbaar. Totdat opeens er een hek stond en er een omweg moest worden gemaakt, terwijl ik rond die tijd -vaak overtijd - oververmoeid op m'n prakkie af wil stormen. Wie zou dat nou toch op z'n geweten hebben mij hierin een gratuite herderlijke daad te ontzeggen? Zou die oude Fries mij op het allerlaatste moment nog een voet dwars willen zetten, stug en onverbeterlijk als ze

zijn, die volgelingen van Koning Radboud... ? Nee, we moeten onze biezen maar gaan pakken en met de noorderzon vertrekken...!

Pastorieklanken 21 december 2012

Op 2 of 3 januari verlaten we de pastorie. Er volgen geen klanken meer. Izak blijft in Pernis, trekt bij vriend Ferry in op de Polluxstr. 9! Hij zal regelmatig verslag doen van evt. onregelmatigheden die zich na mijn vertrek in Pernis zullen voordoen. Voor mijn vertrek krijgt ie een reuzekijker van me, waarmee die naast de maan ook u in de gaten kan houden.

Anne vertrekt naar Rotterdam (het nieuwe westen) en heeft daar een mooie en ruime kamer gevonden. Stijn gaat met ons mee en zal vanaf 7 jan. in Apeldoorn naar het Christelijk Lyceum gaan (aan de Jachtlaan).

De hondjes echter blijven achter: zij willen beslist niet mee, omdat zij in Vaassen praktisch overal in de nabije omgeving aangelijnd moeten worden. Na deze mededeling, begonnen ze vreselijk te janken en sindsdien piepen ze elke keer als die dorpsnaam valt.

Ze snappen ook niets van het beroepingswerk, ze hebben hier heel goed hun territorium bepaald en willen dat graag zo houden.

Ze vroegen me of het niet mogelijk door twee hondenvrienden ter plaatse onderhouden te mogen worden en wisten ook twee mensen, waarvan ze dachten dat die daarmee wel in hun sas zouden: t.w. de koster die altijd zo vriendelijk naar ze bromt en blaft en de waarnemend scriba die zulke aantrekkelijke broekpijpen heeft.

In goed overleg (veel extra vergaderingen) zal hiervoor een oplossing gevonden gaan worden...

Tenslotte, alle gekheid op een stokje, wij hebben hier 8 ½ jaar met heel veel genoegzaam gewoond. Het was een verademing hier te komen toen we nog met z'n achten waren en toen gaandeweg de één na de ander ging, was er toch altijd ruimte genoeg om te overnachten, zeker ook toen mijn ouders ouder werden en later mijn vader steeds immobieler werd, was deze pastorie met z'n ruime tuin vaak een heerlijk toevluchtsoord voor hen. Bovendien konden mijn ouders hier vanwege de geringe afstand ook nog naar de kerk en dat vonden zij altijd erg fijn en voelden zich ook opgenomen in onze gemeente.

Mij was een prachtige studeerkamer toebedeeld, waarin ik echt rust gevonden heb om te kunnen bidden, studeren en werken; ik genoot van het uitzicht op de schitterende boerderij hiertegenover en het naast de kerk wonen hoort er toch in een zekere zin bij als je predikant bent en soms wel eens een verdwaalde reiziger te woord moet staan die in de verte iets met de kerk heeft...

Kortom, het zijn voor ons voor wat betreft de pastorie verheugende klanken geweest, waarvan ik in deze kerkbode regelmatig bericht gedaan heb. Ik hoop dat u er een beetje van meegenoten hebt deze stukjes te lezen, ik had er tenminste altijd plezier in ze te schrijven!

En voor alle andere goede dingen waarvoor wij dankbaar zijn, hoort u nog wel op de 29ste dan wel de 30ste bij het uiteindelijke afscheid!

